Bestselling author of

Sea of Memories and *The Beekeeper's Promise*

The Dressmaker's Gift

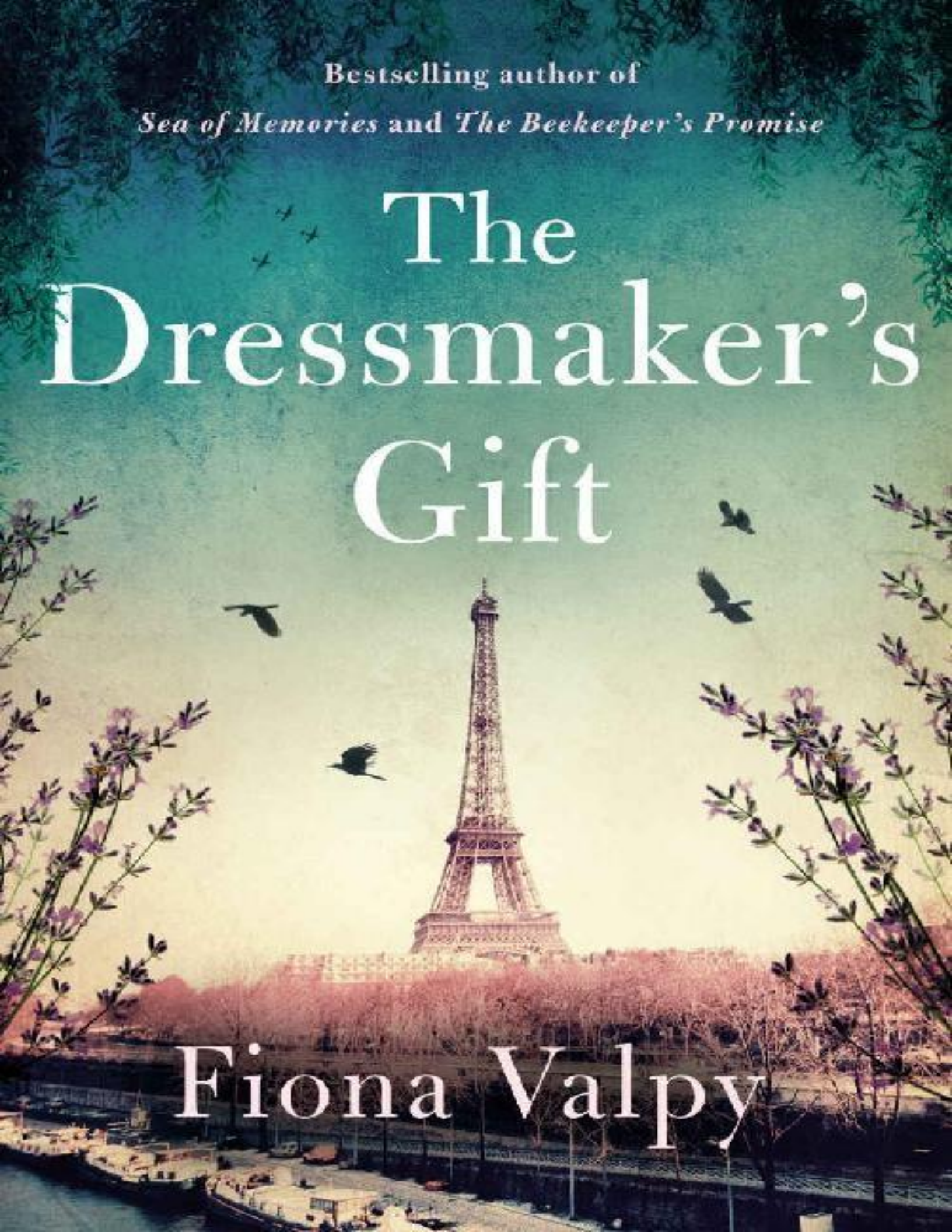

Fiona Valpy

The Dressmaker's Gift

ALTE TITLURI DE FIONA VALPY

The Al apicultorului

PromisiuneMarea

Amintirilor

The FrenFh pentru Dragoste

FrenFh pentru Always

The FrenFh pentru

Crăciun

The Dressmaker's Gift

Fiona Valpy

LAKE UNION
PUBLISHING

Acest este A muncă de fictiune. Nume, personaje, organizatii, locuri, evenimente,iar incidentele sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, sau reale evenimentele sunt pur întâmplătoare.

Text drepturi de autor © 2019 de
Fiona ValpyToate drepturile
rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau stocată într-un sistem de recuperare sautransmise sub orice formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea scrisă expresăde editorul.

Publicat de Lake Union Publishing, Seattle
www.a p ub.com

Amazon, sigla Amazon și Lake Union Publishing sunt mărci comerciale aleAmazon.com , Inc. sau afiliații săi.

ISBN-13: 9781542005135
ISBN-10: 1542005132

Design de copertă de Emma Rogers

Dedicat memoriei femeii SpeFial Operations ExeFutiv (SOE) agenti, OMS a lucrat cu cel FrenFh ResistanFemișcare în al Doilea Război Mondial și și-au pierdut viața în FonFentration Famps din Natzweiler-Struthof, DaFhau și RavensbrüFk:

Yolande Beekman, Denise BloFh, Andrée Borrell, Madeleine Damerment, Noor Inayat Han, CeFily Lefort, Vera Leigh, Sonia OlFhanezky, Eliane Plewman, Lilian Rolfe, Diana Rowden, Yvonne Rudelatt și Violette Szabo.

Și al lor surori de arme a caror nume au fost nu reForded șia caror soarta ramane necunoscut de acest zi.

CUPRINS

2017
Harriet
1940
Harriet
1940
Harriet
1940
Harriet
1940
Harriet
martie 1941
Harriet
1941
Harriet
1942
Harriet
1942
Harriet
1942
Harriet
1942
Harriet
1943
Harriet
1943
Harriet
1943
Harriet
1943

1944
1945
Harriet
1945
Harriet
1945
Harriet
Harriet
2017
NOTA AUTORULUI
MULȚUMIRIDESPRE
AUTOR

2017

De la distanță, rochia albastru miez de noapte arată ca și cum ar fi fost tăiată dintr-o singură bucată de mătase. Liniile sale grațioase se drapesc și curg, smulgând forma manechinului pe care este expus.

Dar dacă te uiți mai atent, vei vedea că aceasta este o iluzie. The rochia a fost împletită din resturi și decupaje, cusute margine la margine atât de inteligent încât au fost transformate în altceva.

Anii care au trecut au îmbătrânit rochia, făcând-o atât de fragilă că trebuie protejată dacă vrea să-și spună povestea în anii care vor veni, și astfel personalul muzeului l-a așezat într-un dulap de sticlă pentru expoziție. Pe de o parte, vitrina este realizată din lupă pentru a permite privitorul să studieze detaliul lucrării de mînă a croitoresei. Fiecare fragment de materialul a fost cusut manual cu cusături invizibile, la fel de mici și obișnuite ca orice mașină modernă se poate descurca. Oamenii care vin să o vadă o vor face minunați-vă de complexitatea sa și de timpul și răbdarea de care trebuie să fi avut nevoie creaza-l.

Există un istoric afișat în această carcasă de sticlă. Este o parte din tot impartit istorii, și este A parte de Ale mele proprii personal istorie.

Directorul muzeului intră pentru a verifica dacă totul este în ordine deschidere. El dă din cap cu aprobarea și restul echipei pleacă la băuturi la barul de după colț pentru a sărbători.

Dar mă opresc și, chiar înainte să închid în sfârșit dulapul, îmi conduc vârfurile degetelor peste margelele argintii delicate care atrag privirea spre decolteul rochia. Ele sunt o altă distragere inteligentă a pieselor de mozaic, a împrăștierea stelelor pe cerul de la miezul nopții. Îmi pot imagina cum ar fi au prins lumina și cum ar fi fost atunci ochiul privitorului desenat în sus, la cel mătura de cel gât, cel linia de cel pomeți, cel

ochi de cel purtator de acest rochie; ochi care ar avea ținută acea la fel lumină în adâncurile lor.

eu închide cel afişa cabinet și eu stiu acea Tot este gata.Mâine, cel Galerie ușile voi deschis și oameni voi vino Aici la uite larochia a cărei imagine este afișată pe afișele de pe pereții metroului.

Și din A distanţă ei voi gândi este fost a tăia din unu singur bucatăde mătase. este numai când ei uite mai mult îndeaproape acea ei voi vedea adevărul.

Harriet

O rafală de aer fierbinte, viciat, eructat din încurcătura de tuneluri sub pământ, îmi bate picioarele și îmi smulge părul în timp ce îmi ridic valiza grea treptele metroului și ies la iveală în lumina după-amiezii pariziene. The trotuar este ocupat cu turisti, OMS buiestru și moşi, consultanta hărți și telefoane în timp ce decid în ce direcție să meargă în continuare. Cu mai repede, mai mult intenționat pași, inteligent îmbrăcat localnici OMS avea recent întors la recâștiga orașul lor, după ce au petrecut luna august lângă mare, își țesecale de intrare și de ieșire din mulțime.

Râul traficului curge – o neclaritate continuă de culoare și zgomot – și pentru o clipă mă simt amețit, năucit de amestecul dintre toate acestea mișcarea și entuziasmul nervos de a fi în orașul care va fi al meu acasă pentru următoarele douăsprezece luni. Poate arăt ca un turist chiar acum, dar în curând, sper să fiu confundat cu o parizienă nativă.

Pentru a-mi acorda un moment pentru a-mi recăpăta calmul, îmi trag cazul balustradele de lângă intrarea în gara Saint-Germain-des-Prés și consultă e-mailul de pe telefonul meu, verificând detaliile. Nu că ar trebui – eustiu cuvintele pe de rost. . .

> dragă Domnișoară Shaw,
> În urma apelului meu, sunt încântat să confirm asta ta aplicarea pentru A de un an stagiu la cel Agenția Guillemet are fost de succes. Felicitări!
>
> După cum s-a discutat, în timp ce noi putem oferi doar minim salariu pentru cel poziţie de stagiar, noi sunt încântat să vă pot oferi cazare într-un apartament deasupra biroului.

Odată ce ați finalizat aranjamentele de călătorie, vă rugăm să confirmați data și ora sosirii dumneavoastră. Mă uit redirecţiona la primitoare tu la companie.

Cu stimă, Florence
Guillemet
Directrice
Agenția Guillemet, Relații Publice12
Rue Cardinale, Paris 75000.

Încă nu-mi vine să cred că am reușit să o conving pe Florence să mă ia. Ea conduce o agenție de PR specializată în sectorul modei, cu accent pe un client listă cu companii mai mici și start-up-uri care nu își permit propriile lor interne comunicatii personal. Ea nu de obicei lua pe stagiari dar Ale mele scrisoarea și CV-ul au fost suficient de convingătoare încât să o facă să mă sune în sfârșit (după ce aș fi dat i-au supărat de două ori, adică și-a dat seama că nu aveam de gând să o părăsesc singur până când am primit un răspuns). Faptul că eram pregătit să fac treaba pentru un an întreg cu un salariu minim, împreună cu fluența mea în limba franceză, a dus la a interviu Skype mai formal. Și o referință strălucitoare de la universitatea mea tutore, subliniindu-mi interesul pentru industria modei si angajamentul meu la muncă grea, am convins-o în cele din urmă să mă ia.

aș fost pregătit la uite pentru A loc la chirie în unu de cel Mai puțin suburbiile salubre ale orasului, eking din mica mostenire care avea a fost lăsat în încredere pentru mine în testamentul mamei mele. Deci oferta unei camere mai sus biroul a fost un bonus fantastic în ceea ce mă privea. Aș locui în chiar clădirea care mă făcuse să găsesc Agence Guillemet în primul loc.

De obicei nu cred în soartă, dar am simțit că o forță era la lucru, atrăgându-mă la Paris. Conducându-mă spre Bulevardul Saint-Germain. Aducândeu aici.

La cel clădire în cel fotografie.

Am găsit fotografia într-o cutie de carton cu lucrurile mamei mele care aveau fost împins la cel înapoi de cel cel mai inalt raft de cel dulap pentru haine în Ale mele dormitor, probabil de tatăl meu. Poate că ar fi vrut să o ascundă Acolo asa de acea aș doar găsi aceasta când am crescut sus suficient a fi gata la vezi-i

cuprins, odată ce anii care trec au înmuiat marginile durerii mele astfel încât nu mai puteau provoca o asemenea durere. Sau poate că vina l-a făcut împinge cutia cu bandă în afara vederii și la îndemână, astfel încât el și noua lui soția nu ar trebui să vadă această amintire jalnic de slabă a rolului se jucaseră în tristețea insuportabilă care a determinat-o în cele din urmă pe mama să iapropria ei viață.

O descoperisem într-o zi umedă, când eram adolescentă, acasă de la îmbarcare şcoală pentru cel Paști sărbători. În ciuda cel necaz ei ar fi plecat la

– asigurându-mă că am propria mea cameră, lăsându-mă să aleg culoarea pentru pereți și permițându-mi să aranjez cărțile, ornamentele și afișele pe care le-aș dori adus cu mine oricum mi-a plăcut – casa tatălui meu și a mamei vitrege niciodată chiar m-am simțit ca „acasă”. A fost întotdeauna casa *lor* , niciodată a mea. Era locul unde trebuia să vin să locuiesc când propria mea casă făcuse dintr-odată a incetat din viata.

Mă plictisisem în ziua aceea umedă de aprilie. Cele două surori vitrege mai mici ale mele au fost plictisit de asemenea, ceea ce însemna că se chinuiau unul pe celălalt, și se chinuiau a avut inevitabil a escaladat în chemarea numelui, A deplin argument și apoi A multe țipete puternice și trântirea ușilor.

eu s-a retras la Ale mele cameră și înfundat Ale mele căști auriculare în Ale mele urechi, folosind muzica mea pentru a bloca zgomotul. Stând cu picioarele încrucișate pe patul meu, am început întoarce paginile celui mai recent exemplar din *Vogue* . La cererea mea, mama mea vitregă îmi dăduse un abonament pentru cadoul meu de Crăciun. Am savurat mereu momentul în care am deschis cea mai recentă ediție a revistei, studiind cu atenție fiecare dintre paginile lucioase, parfumate scump cu mostre de cele mai recente parfumuri și loțiuni, un portal în lumea plină de farmec a modei înalte. Acea zi, Acolo a fost A imagine de A model în A galben-primrose tricou conducând un articol intitulat „Early Summer Pastels”. Mi-a amintit că eu avea unul destul de asemănător undeva în garderoba mea printre hainele de vară acea aș spălat și pliat cu grija ultimul toamnă, schimbul lor peste pe raftul de sus pentru blaturile și jumperii mai calde care erau ascunse acolo.

Am pus revista deoparte și am târât scaunul de pe birou garderoba. În timp ce am întins mâna după grămada de vârfuri de vară, vârfurile degetelor mele strâns de cartonul înmuiat de vârstă al cutiei împins în spateleraftul.

Nu i-am acordat niciodată atenție înainte de acea zi – probabil pentru că eu nu a avut fost înalt suficient la vedea cel scris – dar acum, permanent pe vârfurile picioarelor, eu

tras cel cutie către pe mine și a văzut Ale mele a mamei Nume scris în grosmarker negru pe banda de pachete care sigila partea superioară.

Toate gândurile despre pasteluri de început de vară uitate pentru moment, le-am ridicat cel cutie jos. pe langa a ei Nume – Fericire – a fost mâzgălit „hârtii/fotografii etc pentru Harriet' in my scrisul tatălui.

Mi-am trecut degetele peste cuvinte și ochii mi s-au umplut de lacrimi vederea numelui ei și al meu, scris acolo. Banda mare maro își pierduse lipicios de-a lungul anilor și s-a îndepărtat de pe carton când am atins ea, trosnind încet. Mi-am spălat lacrimile cu mâneca și am deschis cutie.

Teancul de hârtii dinăuntru arăta ca și cum ar fi fost în grabă – și oarecum aleatoriu – aruncate în nicio ordine anume, sortate aproximativ rămășițe din viața mamei mele care ajunseseră în „turnul pentru Harriet" aterizare grămadă într-o cutie maro în loc de un sac de gunoi negru.

eu răspândire lor afară peste Ale mele dormitor podea, triere oficial documente

– permisul de conducere și pașaportul ei învechit – din copiile vechiului meu rapoartele școlare și felicitările de ziua de naștere făcute manual pe care i le dăruisem peste ani. Am plâns din nou la vederea desenelor stângace și copilărești ale celor doi dintre noi mână în mână, singuri împreună. Dar am zâmbit printre lacrimi în timp ce mi-am dat seama că, chiar și la acea vârstă fragedă, am adăugat note la modă în formă de mare butoane jos cel față de al nostru rochii și strălucitor colorat genți de mână pe măsură. Scrisul de mână din interiorul cărților a variat de la laborios pepinieră şcoală imprimare la A rotunjite primar şcoală scenariu, din suflet mesaje de dragoste pe care ea pretuise suficient pentru a le păstra pentru a le păstra. Poate mi-am imaginat-o, dar mi s-a părut că, chiar și după toți acești ani, acele imagini erau parfumate – foarte slab – cu parfumul pe care îl avea ea mereu purtate. Mirosul dulce floral a adus înapoi o amintire vie a sticlă neagră cu un blat argintiu așezat pe măsuța ei de toaletă, un parfum franțuzesc numit Arpège.

Și totuși, pozele și mesajele mele nu fuseseră suficiente. Nu aveau reușit să o scoată din nisipurile mișcătoare ale singurătății și tristeții care aveau în cele din urmă copleşit a ei, târâind a ei jos asa de adânc acea cel numai scăparea pe care o putea găsi era moartea. Numele ei era una dintre ironiile supreme într-o viaţă care fusese orice altceva decât fericită. Singura dată când păruse foarte fericită a fost când a cântat la pian, pierzându-se în muzica pe care ea făcută în timp ce mâinile ei pluteau fără efort peste taste. Mi s-a închis gâtul în jurul A bulgăre de jale la fel de solid la fel de A piatră la fel de eu sortat cel carduri în A atent

teanc: dovada că mama m-a iubit atât de mult, dar că dragostea, pana la urma, nu a avut a fi capabil la Salvează-o.

Când, în cele din urmă, am putut să las celelalte hârtii deoparte și să-mi usuc ochii, Mi-am îndreptat atenția către un mănunchi de fotografii din partea de jos a cutiei.

În vârful grămezilor era unul care m-a făcut să-mi trag răsuflarea. Aceasta Era o poză cu ea ținându-mă în brațe, cu părul meu de bebeluș un halou puf de ciulin, prinderea cel lumina soarelui care transmis în flux în din cel fereastră alături de noi. Lumina, care a făcut-o să arate ca o Madona renascentist, scăldat Ale mele bebelus Caracteristici în aur la fel de bine și aceasta a fost la fel de dacă eu a fost iluminat de dragostea care strălucea din ochii ei în timp ce mă privea. Pe încheietura ei, vizibilă clar, era brățara cu farmec de aur pe care o port acum. Tatăl meu a dat mi-a venit la ziua mea de șaisprezece ani, explicând că îi aparținuse mamei și mamei ei înaintea ei. De atunci l-am purtat în fiecare zi. În fotografie, am putut distinge unele dintre farmecele care atârnă în jurul meu încheietura astăzi – cel minuscul Eiffel Turn, cel bobină de fir și cel degetar.

Tatăl meu trebuie să fi făcut poza, mi-am dat seama, cândva când eram doar noi trei și eram de ajuns. Cand eram Tot.

Am lăsat tipăritul deoparte. I-aș găsi un cadru și l-aș duce înapoi la școală cu mine ca să poată sta pe pervazul de lângă patul meu și să-l pot vedea în fiecare zi, fără să-mi fac griji că asta îl supără pe tatăl meu sau îl irită mama vitregă, această reamintire a unui Înainte de care ar prefera să uite.La fel de dacă prezenţa mea în casa lor nu era deja suficient.

În cutie erau și câteva fotografii de la școală: poze cu mine în mine bluză albă și pulover bleumarin, stând țeapăn în fața fotografului cer albastru pânză de fundal, zâmbitor Ale mele precaut zâmbet. Ea ar fi ținut lor toate, unu un an după următorul, părul meu blond căpșuni s-a smuls de pe față o bentiță de păr albastru închis într-una și trasă într-o coadă de cal îngrijită în alta, dar expresia mea de supraveghere precaută nu se schimbă niciodată.

Am ales ultima dintre aceste fotografii de la școală chiar de jos cutie. La fel de eu deschis cel cremă card acoperi, o alta fotografie căzut în Ale mele poala. Aceasta era un imprimeu vechi alb-negru, ondulat și îngălbenit de vârstă. Probabil lung uitat, trebuie s-au blocat dedesubt montura din greseala.

Ceva despre imagine – zâmbetele celor trei fete pe care le descrie poate, sau liniile elegant croite ale costumelor pe care le purtau – m-au prins Atenţie. Era un aer de șic continental în ei. Pe măsură ce mă uitam mai mult îndeaproape, eu realizat acea eu a fost dreapta. ei au fost

permanent în față de A magazin

fereastra deasupra căreia era pictat numărul clădirii – 12 – și cel cuvinte *Delavigne, Couturier* . Când am dus fotografia la fereastră la examinând-o într-o lumină mai bună, am putut distinge cuvintele de pe emailat semn lipit la cel clădire, inconfundabil Limba franceza, care citit *Rue Cardinale – arondismentul 6* .

eu recunoscut cel fată pe cel stânga. Cu a ei delicat Caracteristici, corect păr și zâmbet blând avea mai mult decât o asemănare trecătoare cu mama mea. eu Era sigur că aceasta trebuie să fie bunica mea, Claire. Mi-am amintit vag de ea imagine de la căutarea prin vechile albume de familie (unde erau acele albume acum?) și mama spunându-mi că mama ei s-a născut în Franța. Totuși, nu a spus niciodată mai multe despre ea și abia acum mi s-a părut ciudat că ea schimbase subiectul ori de câte ori puneam întrebări despre acest bunica franceza.

Destul de sigur, când am întors poza, scrisă pe spate cu a mâna buclă erau trei nume: *Claire, Vivienne, Mireille* și cuvintele *Paris, Mai 1941* .

Știam că mă strâng de paie, dar cumva fotografia aceea veche – a fragment din istoria familiei mamei mele – a devenit o parte importantă a mea moștenire. A mai rămas atât de puțin din acea parte a familiei mele, încât a fost slabă legătura cu unul dintre strămoșii mei a căpătat o semnificație uriașă pentru mine. Stătuse într-o cadru, alături de fotografia mamei și bebelușului, și apoi mi-a ținut companie prin restul zilelor mele de școală și până la universitate. Și chiar deși începusem deja să fiu interesat de afacerea modei înainte de a descoperi fotografia uitată în cutia de carton, poza de acestea Trei elegant tineri femei stând mai mult pe acel colț de stradă acum patruzeci de ani și-a jucat cu siguranță rolul în a-mi stârni fascinația. Poate că dragostea pentru modă era deja în sângele meu, dar fotografia ajutat la formă Ale mele vise. Aceasta a avut părea ca soarta când eu urmărite jos adresa – Rue Cardinale 12 – într-o excursie școlară la Paris și m-am găsit permanent în față de A farfurie sticlă fereastră ținând cel Nume *AgenFe Guillemet, Relations Publiques (spéFialiste Mode)* . În acel moment, al meu viitorul a fost decis. Semnul acela mi-a deschis o întreagă cale de carieră pe care nu l-aș face niciodată imaginat a existat și m-a determinat să aplic pentru un stagiu în PR fashion odată ce mi-am terminat diploma în Business Studii cu limba franceză.

Am ezitat înainte de a contacta agenția, lipsindu-mă de încredere face un abordare afară de cel albastru, și primind Nu încurajare din tatăl meu. Dacă ceva, tata încercase întotdeauna să-mi descurajeze interesul pentru modă, părând a dezaproba alegerea mea de carieră. Dar, parcă m-ar îndemna pe, bunica mea Claire și cei doi prieteni ai ei îmi zâmbiseră de la Fotografie alb-negru sprijinită pe birou lângă laptopul meu, ca și cum ar spune: ' *La ultimul! Ce sunt astepti? Vino și găsește S.U.A!* '

Și iată-mă, la Paris, într-o după-amiază de septembrie, îndreptându-mi jachetă și netezindu-mi părul la loc înainte de a-mi duce valiza pavajul aglomerat și apăsați soneria de pe ușa biroului. Farfuria ferestre din sticlă, acoperite pe jumătate de jaluzele care poartă sigla Agence Guillemet care au fost trase în jos pentru a ține la distanță strălucirea soarelui de după-amiază, reflectă anxietatea înapoi la mine și îmi dau seama că inima îmi bate repede.

Cu un clic, ușa se descuie singură și o deschid, pășind într-o zonă de recepție luminată.

Pereții gri francez sunt agățați cu copii înrămate ale coperților de reviste - *Vogue* , *Paris MatFh* , *Elle* – și fotografii de modă. Chiar și la prima vedere, îmi dau seama ele poartă stilurile mărcilor comerciale ale fotografilor precum Mario Testino, Patrick Demarchelier și Annie Leibovitz. O pereche de canapele minimaliste, tapitate într-o lenjerie de fildeș extrem de nepractică, față în față peste o masă joasă deasupra care sta A selecţie de cel cele mai recente Modă publicații în A varietate de limbi. Pentru o clipă, îmi imaginez că mă afund pe unul dintre ei și lovind cu piciorul de pantofi care sunt ciupindu-mi picioarele umflate de calatorii.

În schimb, fac un pas înainte pentru a strânge mâna recepționerei care are vino în jurul din in spate a ei birou la salut pe mine. The primul lucru eu înștiințare despre a ei este cel masa de întuneric bucle care cadru a ei față și rostogoli peste umerii ei. Iar al doilea lucru este stilul ei chic fără efort. Micul rochia neagră pe care o poartă îmbrățișează curbele siluetei ei și balerinei plate pompe pe a ei picioarele adăuga foarte mic la a ei diminutiv înălţime. eu imediat simt stângaci înalt și dizgraţios în Ale mele înalt pantofi cu toc, și îndesat formal în Ale mele croită costum și strâns alb bluză, acum încrețit din Ale mele călătoria și căldura.

Din fericire, totuși, al treilea lucru pe care îl observ este zâmbetul ei prietenos, care își luminează ochii întunecați în timp ce mă întâmpină, spunând: „Bună, trebuie să fii Harriet Shaw. Sunt Simone Thibault. Foarte încântat să vă cunosc. am fost așteaptă cu nerăbdare să avem compania – vom fi colegi de apartament, împărțind apartamentul de la etaj. Ea dă din cap spre cornisa ornamentată de pe

tavan deasupra capetelor noastre când spune asta, făcându-și buclele să danseze. imi incalzesc ea imediat și sunt uşurată în secret că nu este una dintre bănuiți, fashioniste franceze slabe pe care mi-am imaginat că ar putea fi colegii mei.

Simone stashes Ale mele valiză in spate a ei birou și apoi usători pe mine printr-o ușă din spatele zonei de recepție. Sunt imediat conștient de cel discret ciripit de telefoane și cel scăzut murmur de voci în cel ocupat relatii cu publicul birou. unu de cel jumătate de duzină sau asa de angajati – cel cont managerii și al lor asistenți – standuri sus la scutura Ale mele mână, dar cel alții în cel cameră sunt complet absorbit în al lor muncă și numai avea timp la dă scurt din cap în timp ce trecem pe lângă. Simone se oprește în fața unei uși cu lambriuri de la distanță capătul camerei și bate. După un moment, o voce strigă: „ *Entrez!* ' și eu mă trezesc stând în fața unui birou larg de mahon, în spatele căruia stă Florenţa Guillemet, cel director al agenţie.

Ea își ridică ochii de pe ecranul computerului și îndepărtează întuneric- ramificată ochelari ea e fost purtare. Ea este imaculat îmbrăcat în cel cel mai elegant costum de pantaloni pe care l-am văzut vreodată. Chanel, poate? Sau Yves Saint Laurent? Părul ei blond cu dungi este tuns într-un mod care scoate în evidență înălțimea a pometților ei în timp ce măgulește o linie a maxilarului care abia începe să arate primul semne de înmuiere cu vârstă. A ei ochi sunt A cald brun-chihlimbar și par să vadă direct prin mine.

— Harriet? ea intreaba.

Dau din cap, am rămas o clipă mut de amploarea a ceea ce am făcut mă lovește. Un an? În această agenție de relații publice profesionistă, de top? În capitala mondială a modei? Ce fac eu aici? Și cât va dura du-i să descopere cât de prost echipat sunt – proaspăt ieșit de la universitate – să contribuie cu ceva de valoare la munca pe care o fac aici?

Și apoi ea zâmbete. 'Tu reaminti pe mine de eu insumi, mulți ani în urmă când Am început în industrie. Ai demonstrat atât curaj, cât și determinare în obtinerea tu Aici. Cu toate că, pot fi aceasta simte A pic copleșitor tocmai în acest moment?

Dau din nou din cap, încă incapabil să găsesc cuvintele. . .

— Ei bine, asta este firesc. Ai avut o călătorie lungă și trebuie să fii obosit. Pentru astăzi, Simone vă va prezenta apartamentul și vă va lăsa se stabilesc în. Tu avea cel sfârșit de săptămână la găsi ta picioarele. Muncă începe pe Luni. Aceasta voi fi bun la avea un suplimentar pereche de mâinile. Suntem asa de ocupat cu preparatepentru Saptamana Modei.'

The anxietate acea Sunt sentiment, care cel menționează de Paris Modă Săptămâna – unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul couture – doar servește la aprofundare, trebuie să se arate în expresia mea, pentru că ea adaugă: „Nu îngrijorare. Tu esti mergând a face doar amenda.'

eu administra la găsi Ale mele voce din nou și grăbi afară, „ *MerFi* , doamnă Guillemet. Dar apoi sună telefonul de pe biroul ei și ne concediază cu un alt zâmbet și un semn al mâinii ei în timp ce se întoarce să-i răspundă.

Simone mă ajută să-mi ridic valiza cu cinci etaje abrupte și înguste scari. Etajul, explică ea, este folosit ca studio fotografic, închiriat pe bază de freelance. Ne băgăm capul în jurul ușii pentru a arunca o privire. Este o cameră vastă, cu pereți albi curați, goală, cu excepția unei perechi de pliante ecrane într-un colț. Cu ferestrele sale înalte și tavanul înalt, este perfectă spațiu pentru ședințe de modă.

Următoarele trei etaje sunt subînchiriate ca birouri. Plăcuțele de identificare din alamă pe uşile lor anunţă că încăperile sunt ocupate de o firmă de contabilitate şi un fotograf. „Florence trebuie să facă clădirea să plătească," Simone spune. „Și întotdeauna există oameni care doresc să închirieze un mic spațiu de birouri Saint-Germain. Este o condiție a contractului de închiriere, totuși, ca camerele de la ultimul etaj nu pot fi închiriate, astfel încât să poată fi un avantaj al jobului. Din fericire pentru tine si eu!'

Etajul superior al clădirii, ascuns sub streașină, este format din a serie de camere mici, dintre care câteva sunt folosite ca depozitare, umplute cu dulapuri, cutii cu materiale vechi de birou, calculatoare defuncte și grămezi de reviste. Simone îmi arată bucătăria înghesuită, unde este doar suficient spaţiu pentru A frigider, aragaz și chiuvetă, și cel viaţă cameră, care are o masă rotundă, în stil bistro, cu două scaune într-un colț și o canapea mică împins de peretele îndepărtat. Dimensiunea sa compactă este mai mult decât compensată de lumina de acoperiș înclinată fixată în tavanul jos, care permite lumina soarelui se toarnă în. Dacă eu stand pe vârfurile picioarelor și macara Ale mele gât A mic, eu poate sa vedea cel parizian orizont și o privire cel acoperiş de cel biserică din care cel Bulevardul Saint-Germain își ia numele.

— Și aceasta este camera ta, spune Simone, deschizând o altă ușă. este minuscul – există doar suficient spaţiu pentru A singur fier pat, A cufăr de sertare și o șină de haine de sine stătătoare, utilitară, care pare să fie au fost salvate dintr-un depozit la un moment dat în trecutul îndepărtat.

Dacă mă aplec sub tavanul înclinat, din pătratul mic al lucarnă fereastră eu poate sa vedea un ocean de ardezie acoperișuri, peste care A

flotilă

de coșuri de fum și antene de televiziune sunt împrăștiate, sub un albastru limpede Septembrie cer.

Mă întorc să-i zâmbesc Simonei.

Ea ridică din umeri cu scuze. 'Este mic, dar . . .'

— Este perfect, spun eu. Și vorbesc serios. Pentru că această cameră minusculă este a mea. Ale mele spațiu propriu, pentru următoarele douăsprezece luni. Și cumva, chiar dacă am făcut-o nu am mai văzut-o până acum în viața mea, am un sentiment de apartenență aici: se simte caAcasă.

O fotografie veche, uitată de mult, descoperită întâmplător într-o cutie de Amintiri care se estompează, este singura mea legătură slabă cu acest loc. Dar atunci nu o fac au într-adevăr orice alte conexiuni puternice în viață și deci aceasta este cea mai fragilă dintre firele, la fel de fine ca o șuviță de mătase purtată de vârstă, au devenit singurul colac de salvare I știi, legându-mă de acest dormitor minuscul dintr-o clădire necunoscută într-o străinătate oraș. M-a atras aici și simt o puternică constrângere să văd unde este mă duce, urmându-l înapoi de-a lungul anilor, înapoi de-a lungul generațiilor,la sursa sa.

— Ei bine, ar fi bine să mă întorc la muncă. Simone se uită la ceas. — Mai rămâne o oră înainte ca weekendul să înceapă oficial. te las a despacheta. Ne vedem mai târziu.' Ea pleacă, închizând ușa apartamentului in spate ea, și o aud pașii se estompează departe în jos scari.

Îmi deschid valiza și sapă sub straturile pliate cu grijă haine pana cand Ale mele vârfurile degetelor conectați cu cel greu margini de cel cadru, înfășurat pentru păstrare în siguranță în pliuri de un de lână săritor.

The ochi de cel Trei tineri femei în cel fotografie pare la fi fixat pe al meu în timp ce le caut fețele pentru a miea oară după indicii despre viețile lor. În timp ce puneam poza deasupra comodei de lângă patul meu îngust, sunt mai conștient ca niciodată de cât de lipsit de rădăcini sunt și de cât de vital este pentru mine să aflu mai multe despre ei.

Nu caut doar cine sunt ei. Încerc să aflu cine sunt sunt si eu.

Sunetele intenționate ale oamenilor care sunt legați spre casă la sfârșitul încă o săptămână de lucru plutește prin fereastra mea de pe strada de dedesubt. Tocmai îmi atârn ultimele haine pe șină când aud apartamentul usa deschisa. Simone cântă: „ *CouFou!* Ea apare în pragul meu cameră și tine sus A sticla, cel sticlă mărgele cu rouă din cel răcit

vin alb înăuntru. 'Vrei ceva de băut? Am crezut că ar trebui să sărbătorim prima ta seară la Paris. Ea ridică geanta de cumpărături pe care o ține în cealaltă mână și spune: „Am câteva bucăți și bucăți care să o însoțească, la fel ca tine încă nu am avut timp să explorez magazinele. Vă pot arăta unde sunt lucrurile Mâine.'

Ea arata în jurul cel cameră, luând în cel puţini personal atingeri acea Am adăugat – A cuplu de cărți sta de cel pat pe langa Ale mele sticla de parfum și o cutie de bibelouri de porțelan pictată a mamei mele care conține câteva bijuterii pe care le dețin: niște perechi de cercei și un șnur de perle. Eu păstrez farmecul brățară în ea, de asemenea, când o scot timp de noapte.

observând cel fotografie, ea seturi jos a ei sac de cumpărături și se aplecă a se uita la ea mai de aproape.

Arăt spre blonda din stânga grupului. „Aceasta este bunica mea, Claire, in afara chiar asta clădire. Ea e Motivul Sunt aici.'

Simone ridică privirea spre mine, cu o expresie de neîncredere pe chip. 'Și asta,' spune ea, arătând spre figura din dreapta trio-ului, este bunica *mea* , Mireille. Stai chiar în afara acestei clădiri cu bunica ta Claire.

Ea râde, în timp ce maxilarul meu scade de uimire.

— Eşti glumind!' eu exclama. — Asta e un incredibil coincidență.'

Simone dă din cap, dar apoi dă din cap. — Sau poate că nu este o coincidență deloc. Sunt aici pentru că bunica mea m-a inspirat cu poveștile ei viața la Paris în timpul războiului și din cauza legăturilor ei cu lumea couture că lucrez aici la Agence Guillemet. Se pare că tu și cu mine am avut ambii fost condus aici de către un comun istorie.'

Dau încet din cap, gândindu-mă la asta, apoi ridic poza înrămată, aducând este mai aproape să examinăm chipul lui Mireille în detaliu. Cu ochii ei care râd și fire de păr care refuză să fie îmblânzite de banda care le trage înapoi din fruntea ei îmi imaginez că pot distinge o asemănare între ea și Simone.

Arăt spre a treia figură, tânăra din centrul grupului. — Mă întreb cine a fost ea? Numele ei este scris pe spatele imaginii: Vivienne.

a Simonei expresie dezvoltă serios brusc și eu o privire ceva Nu reușesc să identific, o sclipire de tristețe, sau frică, sau poate durere? A prudență în ochii ei. Dar apoi își recompune trăsăturile și spune, cu atent lipsa de spirit, „Eu crede al lor prieten, Vivienne, trăit și a lucrat cu

lor Aici de asemenea. nu este aceasta uluitor la imagina cel Trei de lor lucru dreaptaaici pentru Delavigne?

Îmi imaginez, sau încearcă ea să deturneze subiectul de la Vivienne?

Simone continuă: „ *Mamia mea* Mireille mi-a spus că au dormit în acesteamic camere, deasupra *atelier* , în anii războiului.'

Pentru o clipă, mi se pare că aud un râs răsunând de la pereții apartamentului înghesuit, așa cum mi le imaginez pe Claire, Mireille și Vivienne Aici.

— Poți să-mi spui mai multe despre timpul pe care bunica ta a petrecut aici, în anii 1940? întreb cu nerăbdare. — S-ar putea să conțină indicii pentru unele dintre întrebările pe care le am despre propria mea familie istorie.'

Simone priviri la cel fotografie, a ei expresie grijuliu. Apoi ea ridică a ei ochi la întâlni A mea și ea spune, „Eu poate sa spune tu ce eu stiu din povestea lui Mireille. Și este indisolubil legat de poveștile lui Claire și Vivienne. Dar Harriet, poate că ar trebui să pui acele întrebări doar dacă ești absolut sigur că vrei să știi răspunsurile.

Îi întâlnesc privirea constant. Ar trebui să-mi refuz această oportunitate de găsirea afară despre cel numai familie la care eu avea orice sentiment de conexiune? La gândul, o fulger de dezamăgire trece prin mine, așa căputernic îmi face respirația să-mi scape în piept.

Mă gândesc la firul fragil, care își țese drumul înapoi de-a lungul anilor, legându-mă de mama mea, Felicity, și legând-o de propria ei mamă, Claire.

Și apoi dau din cap. Oricare ar fi povestea – oricine sunt eu cu adevărat – eunevoie a sti.

1940

Paris a fost A foarte diferit oraș.

Desigur, unele lucruri arătau la fel: semnul exclamării Turnul Eiffel încă puncta orizontul; Sacré-Coeur încă stătea deasupra lui deal de la Montmartre veghând asupra locuitorilor orașului în timp ce mergeau afacerea lor; iar panglica de argint a Senei a continuat să-și șerpească drumul pe lângă palate, biserici și grădini publice, făcând buclă în jurul contrafortului flancurile Notre-Dame de pe Île de la Cité și învârtindu-se sub poduriacea lega malul drept și cel stâng al râului.

Dar ceva se schimbase. Nu doar semnele evidente, cum ar fi grupuri de soldați germani care au mărșăluit de-a lungul bulevardului și steaguri care s-au desfăşurat în vânt de pe faţadele clădirilor cu amenințare langouroasă – în timp ce mergea pe sub ei, șoapta țesăturii blazonat cu puternic negru și alb zvastici pe A roșu sângeriu fundalul i s-a părut lui Mireille la fel de tare ca orice bombardament. Nu, ar putea simți altceva care era diferit, ceva mai puțin tangibil, ca ea a făcut drum de la Gare Montparnasse înapoi la Saint-Germain. Era acolo în privirea de înfrângere în ochii coborâti ai oamenilor care se grăbeau trecut; o auzi în tonul aspru al vocilor germane de pe mese în afara cafenelelor și barurilor și a fost condus acasă de vederea militarilor vehicule purtând mai multe însemne naziste – acele embleme sumbre care păreau fi peste tot acum – în timp ce treceau pe lângă ea pe străzi.

Mesajul a fost clar. Capitala țării ei nu mai aparținea Franţa. Aceasta a avut fost abandonat de este guvern, înmânat peste de cel a tarii politicieni ca A troc mireasă în A în grabă amenajat căsătorie.

Și deși mulți dintre cei, ca Mireille, care fugiseră în fața avansul german cu câteva luni mai devreme se întorceau acum, erau venire Acasă la A oraș transformat. Ca este cetățeni, cel oraș părea la fi

aplecându-și capul de rușine la amintirile brutale care erau peste tot: Paris era în germană mâinile acum.

Pe măsură ce lumina după-amiezii a început să se întindă, umbrele aruncate de fereastră cadre pe întinderea largă a mesei de tăiat, Claire se cocoșă puțin mai aproape la cel fusta peste care ea a fost cusături A decorativ tresă. Terminând-o cu câteva cusături rapide, ea a folosit foarfecele care atârnat de o panglică în jurul gâtului ei pentru a tăia firul. Nu pot ajuta ea însăși, căscă și apoi se întinse, frecând durerea unei zile de muncă din ceafa ei.

Era atât de plictisitor în *atelier* zilele astea, cu multe dintre fete plecate și Nu unu la bârfă și a rade cu la pauză ori. The supraveghetor, Mademoiselle Vannier, era într-o dispoziție și mai proastă decât de obicei ca munca s-a înălțat, mângâindu-le pe croitorese să coasă mai repede, dar apoi năvălind mai departe cel cel mai mic alunecare în calitate care, în a lui Claire ochi, a fost de obicei imaginat.

Spera că unele dintre celelalte fete se vor întoarce curând, acum că era noua administrația organiza trenuri speciale pentru a aduce lucrătorii înapoi la ei locuri de muncă la Paris, iar apoi nu ar fi atât de singuratic noaptea în dormitoare sub streașină. Sunetele orașului dincolo de ferestre părură În zilele noastre, Claire trebuia să fie tăcută și o liniște ciudată s-a lăsat imediat după zece a sosit orele. Dar în întunericul liniștit clădirea scârțâia și mormăia pentru sine și uneori Claire i se păru că aude pași în noapte, așa că și-a tras păturile peste cap în timp ce își imagina soldații germani intrând și căutând mai multe persoane de arestat.

Ea ar putea avea fost unu de cel cel mai tânăr de cel croitorese dar Claire nu a avut a fugit, la fel de asa de mulți alții a avut Terminat, acea zi în iunie când Franța a căzut în mâinile naziștilor. Pur și simplu nu era o opțiune să alerg înapoi acasă Brittany cu coada între picioare, când se descurcase de curând pentru a scăpa din micul sat de pescari Port Meilhon, unde nimeni nu avea cel mai mic simţ al stilului şi unde singurii bărbaţi rămase erau fie vechi, fie mirosea a sardine sau ambele. Cu nesăbuința tinereții, hotărâse să o facă lua a ei sanse și stau în Paris. Și aceasta a avut întors afară la avea fost A alegere bună, deoarece guvernul se predase astfel încât germanii ar permite orașului să rămână intact. Plecarea mai multor dintre ei colegii seniori însemnau că i s-a permis să lucreze la unele dintre Mai mult interesant Comenzi la fi trimis sus din cel *salon* pe cel sol podea. La

acest ritm, poate că i-ar atrage atenția domnului Delavigne și i-ar fi împlinit-o visează să devină asistentă în *salon* și apoi *vânzătoare* înaintea ei a trebuit să mai slujească prea mulți ani de corvoadă în camera de cusut.

Se putea imagina îmbrăcată într-un costum imaculat croit, ea părul strâns într-un chignon elegant, sfătuind clienții de top ai Delavigne cu privire la ultimele mode. Ar avea propriul ei birou cu un scaun mic aurit și un echipă de asistenți care să-i spună Mademoiselle Meynardier și să sară la fiecare poruncă ei.

Supraveghetorul a aprins luminile electrice, luminând camera unde mai multe fete începeau să-și pună deoparte lucrurile pentru ziua respectivă, depozitarea al lor foarfece și perne de ace și degetare în al lor saci și atârnându-şi hainele albe pe rândul de cuie de lângă uşă. Spre deosebire de Claire, majoritatea aveau case în oraș în care să meargă și se grăbeau să se întoarcă la familiile lor și la mesele lor de seară.

Mademoiselle Vannier a făcut o pauză când a trecut prin spatele scaunului lui Claire. întinzând o mână spre fustă. Ea o ridică în fața strălucirii aspre a golului becuri deasupra capului, astfel încât să poată inspecta îndeaproape îmbrăcămintea. Buzele ei, care erau deja pliate cu linii adânci – consecinţa inevitabilă a a ei vârstă și a ei douăzeci pe zi ţigară obicei – concertinate în chiar cute mai adânci în timp ce își strângea gura concentrată. În cele din urmă, ea a dat o încuviințare bruscă din cap și i-a întins fusta înapoi lui Claire. „Apăsați-l și închideți-l, atunci s-ar putea să-ți împachetezi și lucrurile.

Mademoiselle Vannier a avut mereu făcut aceasta clar acea acestea OMS s-a bucurat de privilegiul de a fi cazat în apartamentul de la etaj la casa de couture au fost la îndemâna ei până când a decis că munca lor s-a terminat ziua, chiar dacă uneori asta însemna să lucrezi până târziu seri la comisii importante. Claire era enervată să fie făcută, ca de obicei, să stea mai târziu decât celelalte croitorese și, în graba născută din ea iritație, a prins pielea moale din interiorul încheieturii mâinii de margine a fierului fierbinte. Şi-a muşcat buzele pentru a se opri să strige la ars durerea arsurii. Orice tam-tam ar atrage doar atenția Mademoiselle Vannier din nou și apoi plecarea ei avea să fie amânată de încă un altul mustrând că nu a avut grijă cuvenită de munca ei.

Ea spânzurat cel fusta pe cel haine șină pentru cel noapte, netezire cel textura tweed-ului împletită ușor peste căptușeala de mătase ruginie și admirație felul în care împletitura contrastantă flata linia taliei. A fost un frumos clasic proiecta, tipic de a lui Delavigne muncă, și a ei proprii mic, îngrijit ochiuri

au fost la fel de bun la fel de invizibil, potrivită cel eleganţă de cel îmbrăcăminte. The sacou asortat era terminat de croitor și noul costum ar fi curând fii gata pentru livrarea către proprietarul acesteia.

Zgomotul pașilor pe scări și deschiderea ușii o făcu pe Claire intoarce-te sa vada cine era, gandindu-se ca trebuie sa fie una dintre celelalte croitoare carea avut a uitat ceva și revin să-l aducă.

Dar silueta care stătea în prag nu era una dintre croitorese. Era o altă fată, ale cărei bucle întunecate înconjurau o față atât de subțire și palid că i-a trebuit lui Claire câteva clipe să recunoască cine era.

Doamna Vannier a vorbit prima. — Mireille! a exclamat ea. — Ai întors!' Făcu un pas spre silueta din prag, dar apoi s-a oprit și și-a recăpătat comportamentul formal obișnuit. — Deci te-ai hotărât să vii înapoi, tu? Foarte bine, vom fi încântați să avem încă o pereche de mâini. Camera ta de la etaj este goală. Claire te poate ajuta să-ți faci patul. Și s-a întors și Estera cu tine?

Mireille s-a scuturat a ei cap, presare unu mână împotriva cel uşă cadru la fel de dacă avea nevoie de sprijin. Și apoi a vorbit, cu vocea aspră de tristețe.— Esther este moartă.

Se legăna ușor și lumina aspră din camera de cusut a făcut cercurile întunecate de sub ochii ei arată ca niște vânătăi sensibile.

Urmă o tăcere șocată în timp ce Claire și supraveghetorul se absorbiră Cuvintele lui Mireille, apoi mademoiselle Vannier s-a retras din nou.

'Bine, Mireille. Tu sunt obosit după ta călătorie. Acest este nu cel timp a vorbi. Du-te sus acum cu Claire. Dormi o noapte și mâine tu vă poate lua locul în echipă încă o dată. Tonul ei s-a înmuiat ușor pe măsură ce ea a adăugat: „Este bine să te am înapoi”.

Abia atunci s-a schimbat Claire, care fusese înghețată de neașteptat apariția prietenei ei și prin cuvintele șocante pe care le rostise, mișcă repede la a lui Mireille latură și înfășura un braţ în jurul a ei în A scurt îmbrăţişare. — Vino, spuse ea, luând geanta din mâna lui Mireille. — Există niște pâine și brânză în bucătărie. Trebuie să-ți fie foame. Cu pași repezi și ușori ea LED cel cale, și Mireille urmat ea mai mult încet sus scari.

Simțind că Mireille avea nevoie de puțin timp pentru a se reacomoda pentru a fi din nou în ea cel apartament, Claire ocupat se cu realizarea sus cel pat pentru a ei și apoi pregătind o cină slabă pentru ei doi. Împărtășind săptămâna ei rații, Claire se întreba pentru A moment Cum ei ar mânca Mâine, dar

ea dădu din umeri gândul la o parte. Era mai important ca Mireille mănâncă corect în seara asta. Poate că ar putea găsi niște legume pentru a supă. Și cu Mireille aici și acum, ar putea obține dublul rații, care ar ajuta la realizarea lucrurilor mergi mai departe.

' *O masă!* ' ea a sunat. Dar când Mireille nu a apărut imediat, ea mers să o găsească.

Mireille deschisese ușa camerei pe care o ocupase Esther când ea ar fi sosit în Paris la fel de A refugiat din Polonia, gravidă și disperat la proteja a ei nenăscut copil. A puţini luni mai tarziu, a ei bebelus a avut a fost livrat în camera minuscul de la mansardă și a primit numele de Blanche. Claire amintit cel veneraţie ea ar fi simțit pe văzând Esther sprijinit împotriva a ei perne, ținându-și fiica nou-născută în brațe. Ea nu avea să uite niciodată expresia de bucurie epuizată de pe chipul Estheri în timp ce se uita la copilul ei întuneric albastru ochi, cel putere de a ei dragoste aparent la fi ambii instantaneuși viscerală.

În timp ce Mireille stătea în pragul vechii camere a lui Esther, Claire alunecă un braţ în jurul a ei umerii. 'Ce s-a întâmplat la a ei?' ea intrebat, in liniste.

Privind la patul de fier cu salteaua dezgolită, a lui Mireille Fața era lipsită de expresie în timp ce îi spuse Clairei cu voce joasă cum au ajuns prins în potopul de refugiați care fugeau din Paris în timp ce forțele germane s-au spart prin Linia Maginot şi a înaintat spre capitală. Drumul spre sud avea a fost sufocat de valul de civili când avionul singuratic a atacat, scufundându-se iar și iar pentru a arunca mulțimea cu foc de mitralieră. — Esther plecase să încerce să găsească ceva de mâncare pentru Blanche. Când am găsit-o, chipul ei arăta așa pașnic. Dar sângele era peste tot, Claire. Pretutindeni.'

Expresia de groază cu ochii mari de pe chipul lui Claire se mototoli în timp ce ea lacrimi a început la curgere. 'Și Blanche? ea șoptit. 'Făcut ea a muri de asemenea?'

Mireille s-a scuturat a ei cap. Și apoi ea întors la uite la Claire, întâlnindu-i în cele din urmă privirea, cu un fulger de sfidare. 'Nu. Nu au primit Blanche. Ea este în siguranță cu familia mea în Sud-Vest . Mama și sora mea au grijă de ea acolo. Dar, pentru propria ei siguranță, originile ei trebuie să rămână a secret atâta timp cât naziștii își continuă persecuția barbară asupra evreilor oameni. Înțelegi, Claire? Dacă întreabă cineva, spune doar că Esther și Blanche sunt amândouă morți.

Claire dădu din cap în timp ce încerca, ineficient, să-și oprească curgerea lacrimilor cu mâneca ei.

Mireille atins afară și apucat Claire de cel umerii cu A înverșunare în strânsoarea ei care a atras atenția. — Păstrează-ți lacrimile, Claire. Va fi un timp pentru doliu când toate acestea se vor termina, dar acum nu este asta timp. Acum trebuie să facem tot ce putem pentru a riposta, pentru a rezista acestei vieți coșmar.'

— Dar cum, Mireille? Nemții sunt peste tot. Nu e nimic de făcut să se facă când propriul nostru guvern a renunțat la Franța.

— Există mereu ceva la fi Terminat, Nu materie Cum mic și eforturile noastre pot părea nesemnificative. Trebuie să *rezistăm* . Ea a repetat cuvânt din nou, cu un accent acea făcut a lui Claire ochi largi în frică.

'Do tu Rău . . .? Ar fi tu obține implicat . . .?'

Buclele întunecate ale lui Mireille dansau cu ceva din vechea lor hotărâre iar pe trăsăturile ei era scrisă sfidare în timp ce dădea din cap. Atunci ea a întrebat: „Și tu, Claire? Ce vei face?'

Claire clătină din cap. 'Nu sunt sigur . . . Nu știu, Mireille. Cu siguranţăexistă nimic comun oameni ca tu și eu *Ventilator* do.'

„Dar dacă „oamenii obișnuiți" nu fac nimic, atunci cine va păși redirecţiona și lua A stand împotriva cel naziști? Nu cel politicieni în Vichy OMS sunt marionete de cel nou regim; și nu cel limba franceza armată a caror batalioane zac putrezind în morminte puțin adânci de-a lungul Frontului de Est. Suntem toti asta a mai rămas, Claire. Oameni obișnuiți ca tine și mine.

După o pauză, Claire răspunse. — Dar nu ți-e frică, Mireille? A obține implicat într-un mod atât de periculos. . . și chiar sub nasul limba germana armată? Parisul este ale lor acum. Sunt pretutindeni.'

— Mi-a fost frică, odată. Dar am văzut ce i-au făcut Esterei și așa mulți alții care erau pe drum în ziua aceea. Mai mulți „oameni obișnuiți". Și acum eu a.m furios. Și furie este mai puternic decât frică.'

Claire ridicat din umeri, provocând Mireille la renunta a ei prindere pe a ei umerii. 'Este de asemenea târziu, Mireille. Noi avea la Accept acea lucruri avea schimbat. Franța nu este singura țară care a căzut în mâinile germanilor. Lăsa Aliații fac lupta. Este destul de o bătălie pentru a rămâne în viață zilele astea fără a căuta probleme în altă parte.

Făcând un pas înapoi în holul îngust, Mireille întinse mâna spre mâner a uşii de la Esther cameră și a tras-o ferm.

Claire smuci nervoasa de tivul camasii, nestiind ce sa spuna Următorul. — Mai e un pic de cina . . .' ea a început.

— În regulă, a răspuns Mireille, cu un zâmbet care nu putea șterge tristețe în ochii ei. — Nu mi-e foame în seara asta. Cred că o să-mi despachetez lucruri și dormi puțin.

Ea întors către a ei proprii dormitor, dar apoi întrerupt, fără privind in urma. Vocea ei era calmă și joasă când a spus: „Dar te înșeli, Claire. Nu e niciodată prea târziu.'

Harriet

În timp ce zac în întunericul necunoscut al noului meu dormitor, ascultând Sunete ale Parisului noaptea care se ridică de pe străzile de jos, mă gândesc peste ceea ce mi-a spus Simone despre povestea bunicii mele până acum. Se pare important să surprind cuvintele ei, așa că am început să le notez în jurnalul pe care l-am adus cu mine. Intenționam să-l folosesc pentru a-mi înregistra anul lucrând la Paris, dar povestea lui Claire și Mireille pare atât de legată de mine, o parte atât de vitală din ceea ce sunt, încât vreau să-mi amintesc fiecare detaliu.

Pe măsură ce am citit din nou în primele pagini, trebuie să recunosc că simt a mic dezamăgit acea aceasta a fost Mireille OMS dorit la a te alatura cel Rezistenţă și nu Claire, care, sincer, pare să fi fost puțin prost comparaţie. Dar ea era tânără, îmi amintesc, și nu avea experiență ororile războiului în felul pe care le-a avut Mireille.

Sunetele de fundal ale traficului la câteva străzi depărtare pe Bulevardul Saint-Germain sunt întrerupte de urletul urgent al sirenelor poliției. Zgomotul lor brusc îmi face bătăile inimii să se bată. Pe măsură ce le ascult cum se estompează, oraș lumini turnat A plictisitor portocale strălucire prin Ale mele pod fereastră și eu a ajunge afară o mână ca să mă stabilesc, atingând barele patului din spatele capului meu. Metalul se simte rece, în ciuda umorului nopții din oraș. Salteaua pe patul meu este în mod clar o adăugare recentă și este suficient de confortabil, dar ar putea acesta să fie unul dintre cadrele de pat originale care au fost în apartament toate acestea ani în urmă? Făcut Claire dormi Aici? Sau Esther și a ei iubito, Blanche?

Mă rostogolesc pe partea mea, dornic să vină somnul. În lumina slabă, fotografia de pe comoda strălucește slab în cadrul ei. pot doar face afară din trei cifre, deși Nu pot vedea feţele lor în întunericul.

Îmi amintesc cuvintele de avertizare ale Simonei de mai devreme, că ar trebui doar să întreb întrebări dacă eu a.m absolut anumit acea eu vrei la stiu cel răspunsuri. Care

e mai rău, mă întreb: să cunoști ororile războiului ca Mireille sau să alegi să rămâi cât mai inconștient ca Claire?

Simone trebuie sa avea realizat aș simt A pic lăsa jos de Ale mele pasivitatea bunicii și reticența ei de a se alătura luptei împotriva Ocupaţie. Poate de aceea nu a vrut să-mi spună povestea. Dar cum ar putea cineva dintre noi în zilele noastre să știe cum se simte să aibă țara ta invadat? Ce se simte să trăiești cu privațiuni și cu frică, în strânsoarea controlul străin, cu amenințarea mereu prezentă a unor acte întâmplătoare de brutalitate? Cum ar putea cineva dintre noi să știe cum am răspunde?

adorm în cele din urmă. Și visez la rânduri de fete în haine albe, ale lor capetele s-au plecat deasupra lucrării lor în timp ce cusă împreună un râu nesfârșit de mătase roșie sânge.

1940

Mireille tremura în timp ce aștepta în fața tutuneriei de pe Rue Buffon, prefăcându-se că așteaptă un autobuz. Era un frig amar și picioarele ei erau înghețate. Ea a știut asta mai târziu, când le-a spălat într-un vas cu apă încălzită Înapoi la apartament, degetele de la picioare i-ar mâncărime și ar fi ars ca blenbele care le-a străpuns dezghețat.

Pentru a-și lua mintea de la frig, a trecut prin instrucțiunile din ea cap încă o dată, asigurându-se că le-a înțeles bine. Așteaptă aici până când un bărbat într-un homburg gri cu o bandă verde intră în magazin. El va ieși purtând o copie a *Le Temps* . Intră în magazin și cumpără o copie a ziar, întrebându-l pe tutun dacă are vreunul din ediția de ieri resturi. Îți va înmâna o copie împăturită de sub tejghea. Păstrează-l sigur în ta sac. Mers pe jos la cel Metroul la cel Gare d'Austerlitz și captură A trenul înapoi la Saint-Germain-des-Prés. Stând la o masă în colțul din spate al la Café de Flore, veți vedea un bărbat cu părul de culoarea nisipului purtând a cravată de mătase cu model paisley. Alătură-te lui ca și cum ai saluta un prieten și o va face comandă-ți o cafea. Pune copia îndoită a ziarului pe masă în timp ce tu bea-ți cafeaua. Cand pleci, nu-l ridica.

Nu era prima dată când transmitea mesaje pentru rețea. Pe scurt după ea ar fi întors la Paris, când ea a fost căzând oprit niste mătase la vopsitor pentru a fi asortat ca căptușeală pentru o rochie de seară, vorbise cu ea A a lua legatura Acolo pe cine ea ar fi ghicit ar putea fi implicat în Rezistenţă Activități. Prin el, ea fusese prezentată unui membru al rețelei și în curând primiseră sarcini ca aceasta. Ea era conștientă că ei au testat-o la început, asigurându-se că este cine spunea că este și asta era un curier de încredere. Nici măcar nu era sigură dacă mesajele ea a trecut mai departe fusese reală până acum. Dar misiunea de astăzi a fost a mic diferit din cel ca de obicei, și ea ghicit acea cel proximitate de cel

ridica punct la cel Gare d'Austerlitz, care a fost unu de cel sosire puncte la Paris pentru trenuri din est și sud precum și un punct de plecare pentru transporturile la lagărele de muncă, a avut o semnificație importantă. Deci ea a încercat să ignore frigul, care se scurgea prin tălpile pantofilor ei, uzate subţire de cel mile ea ar fi mers în lor, și prefăcut la studiu A autobuz orarul în timp ce, cu coada ochiului, zări clientul în homburg pălărie intrând cel *tabaF* .

Un nor de căldură, zgomot și fum de țigară o cuprinse pe Mireille în timp ce ea a împins ușa și a pășit peste pragul Café de Flore. S-a îndreptat spre colțul din spate al stâlpilor cameră lângă barul cu lambriuri din lemn, conform instrucțiunilor. La o banchetă lângă ușă, a un grup de soldați în uniformă nazistă a râs zgomotos și unul a făcut clic pe al lui degete în cel aer, chemarea cel Chelner și comanda o alta sticla de vin. Când Mireille a trecut, unul dintre soldați a sărit în picioare, blocând-o trecere. Inima i-a bătut de coaste la gândul că el ar putea cere să vadă ce căra în geantă și să descopere orice mesajul a fost ascuns în paginile ziarului. Dar în schimb el a făcut o plecăciune elaborată și s-a prefăcut că îi oferă scaunul lui, zgomotelor urale ale camarazilor săi.

Înăbușindu-și primul instinct de a-i scuipa în față și al doilea instinct să se întoarcă și să fugă, Mireille a reușit să evoce un zâmbet politicos și, cu o clătinând diplomat din cap, trecu pe lângă soldat și îndreptat pentru masa din colțul din spate unde un bărbat cu părul nisip, purtând un paisley-cravată de mătase cu model stătea sorbind un *Fafé-Frème* , citind propriul său exemplar din *Le Temps* .

The om a stabilit jos a lui hârtie și Trandafir la a lui picioarele la fel de ea abordat, și s-au îmbrățișat de parcă s-ar cunoaște bine. Pentru o secundă, ea a respirat în cel scump aromă de a lui colonie – A subtil amestec de lemn de cedru și tei – și apoi ea stabilit se pe cel banchet vizavi de el.

A apărut un chelner, iar bărbatul i-a comandat o cafea, în timp ce ea degajată a scos ziarul împăturit din geantă și l-a așezat deasupra celui de pe ea cel masa. The om ignorat aceasta complet, împingând ambii hârtii la unu latură asa decă se putea înclina spre ea așa cum ar face un amant.

'Sunt domnule Leroux, el a spus. 'Și tu, eu gândi, trebuie sa fi Mireille?

este A plăcere la întâlni A nou prieten de al nostru cauză.'

Ea a dat din cap, sentiment incomod și conștient de sine, nesigur ce la Spune acestui bărbat despre care ea nu știa absolut nimic, chiar dacă el clar știa puțin despre a ei.

Își îndeplinise sarcina și acum nu dorea altceva decât să o facă împinge-i drumul din cafenea și grăbește-te înapoi la liniștea și siguranța ei mansarda. Dar ea s-a forțat să stea așezată și să zâmbească și să dea din cap, jucând șarada.

Între ei s-a lăsat o tăcere de moment când a apărut chelnerul și a stabilit A ceașcă de cafea jos în față de Mireille, alunecând A mâzgălit Notă a prețului sub scrumiera din centrul mesei. domnule Leroux folosit cel oportunitate de cel sosire de cel cafea la mișcare cel Două ziare, vârându-le lejer în buzunarul paltonului care a fost drapată peste spate a scaunului său.

El privit a ei la fel de ea ales sus cel gros China ceașcă și a suflat cu prudență asupra conținutului pentru a-l răci suficient pentru a lua o înghițitură. The cafea nu a fost de asemenea rău – A mic apos dar nu excesiv viciat cu celamărăciune de cicoare.

— Deci, ești una dintre croitoresele lui Delavigne? Cum este lumea de mersul couture zilele astea? Am auzit că au fost acordate licențe speciale tuturor marile case de modă pentru a le permite să continue comerțul. Se pare al nostru Prietenilor germani le place să-și îmbrace soțiile și amantele în cea mai bună franceză podoabe.'

El a vorbit uniform, tonul lui plăcut conversațional, dar ea a detectat curentul subteran al disprețului față de inamicul ocupant din cuvintele sale.

„Suntem mai ocupați ca niciodată”, a fost de acord ea. „Chiar și cu două echipe în sus putere maximă, cu greu putem ține pasul cu cererea. Fiecare bine îmbrăcat femeie în Paris încă vrea a ei nou costum și a ei seară rochie pentru cel sezon. Și este adevărat, chiar dacă guvernul raționează mâncarea pe care o mâncăm și combustibilul pentru a ne încălzi casele, a asigurat că nasturii și împletitura nu sunt raţionalizat. Poate fi greu să obțineți suficient material uneori, iar preturi sunt exorbitante, desigur.'

domnule Leroux dădu din cap. 'Ce A bizar loc de joaca pentru cel germanii Parisul a devenit. În timp ce cetățenii ei mor de foame și îngheță, cel mai nou locuitorii defilează cu modele de clasă mondială în cele mai fine țesături, bând vinuri de epocă și distrându-se la Moulin Rouge.'

Din nou, Mireille a fost surprinsă de fațada lui de equanimitate în timp ce vorbea; numai cel amărăciune de a lui cuvinte a dezmințit cel aer de placut social conversația cu care au fost livrate.

În timp ce sorbi din cafea răcoritoare, domnul Leroux i-a cerut o serie de întrebări despre *atelier* . Ce a implicat munca ei? Câți croitorese au fost acolo? Și câți locuiau deasupra magazinului?

Când ea și-a pus ceașca goală înapoi pe farfuria ei, el întinse mâna peste el și pune mâna lui peste a ei. Pentru observatorul ocazional, ar părea pur și simplu ca a gest de intimitate romantică. — Îți mulțumesc pentru ajutor, Mireille, spuse el. „Eu Mă întreb, ai putea fi interesat să ne ajuți puțin mai mult? Deși trebuie să vă avertizez, pericolele sunt foarte reale și foarte grave.

Ea i-a zâmbit și și-a retras mâna de pe a lui, poza cu timid dreptate. „Eu dori la do toate acea eu poate sa la Ajutor, domnule.'

— Atunci s-ar putea să fie un alt rol pentru tine. Prietenul nostru comun, the vopsitor, voi lăsa tu stiu. Multumesc tu pentru venire astăzi, Mireille. Lua îngrijire.'

Ea a stat, împingând înapoi a ei scaun, adunare sus a ei palton și sac. 'Tude asemenea, domnule Leroux.

Când a părăsit cafeneaua, a aruncat o privire înapoi către omul cu nisippăr si cravată cu imprimeu paisley plătea Chelner.

Se ridică și ridică din umeri pe pardesiu. Și pur și simplu putea să deslușească cel colţ de A pliat ziar, de abia vizibil, Unde aceasta proeminat dinbuzunarul.

❧

În afara ferestrelor înalte ale camerei de cusut, cerul de decembrie luase pe cel la fel plictisitor gunmetal-gri culoare la fel de cel uniformele de cel nazist ocupanti, la fel de dacă aceasta, de asemenea, a avut s-a predat toate speranţă și capitulat cu cel comandă nouă. Strălucirea becurilor de deasupra capului i se păru lui Claire la fel de strălucitoare ca reflectoarele care măturau întunericul pentru aeronavele aliate, ale căror raze putea fi văzută în depărtare dacă cineva s-ar uita din spatele panei care acopereau noaptea ferestrele mansardei. Ea ținea corsetul stacojiu rochie de seară din crêpe de Chine la care lucra puțin mai aproape de ea față în timp ce cusăturile se începțoșeau și înotau, ochii ei fiind încordați concentrare concentrată ore în șir. Era curent de aer pe scaunul ei de lângă fereastră, dar ea nu ar fi avea schimbate aceasta cu orice de cel alte croitorese pentru un scaun mai aproape de caloriferele din fontă de pe peretele îndepărtat. Ea Necesar cel ușoară la muncă de. Și acestea calorifere nu a făcut-o da afară

acea mult

căldură oricum în zilele noastre, deoarece cărbunele pentru cuptorul din subsol era așa strict raționale. De multe ori se stingea și nu se relua zile în șir, deși era întotdeauna suficient cărbune pentru a păstra șemineul în salon aprins asa de acea clientii ar fi cald suficient când ei a venit în pentru fitinguri.

Claire și celelalte croitorese erau toate mai slabe acum, supraviețuind mai departe rațiile mizerabile la care trebuiau să stea la coadă în weekend. Dar, aruncând o privire în jurul mesei, ea și-a dat seama că pe fețele lor se vedea doar unde luminile aruncă umbre întunecate sub pomeții și ochii înfundați. Corpurile lor arăta umflat, bine căptușit sub hainele lor albe, iar pe unele dintre ele fetelor nasturii s-au încordat și au căscat. În realitate, această iluzie s-a datorat straturi de haine pe care le purtau pentru a încerca să țină departe de frig în timp ce stăteau la ele muncă în *atelier* .

Delavigne Couture a fost mai ocupat ca niciodată și înainte de Crăciun se dovedea, dacă ceva, chiar mai agitat decât în anii dinaintea războiului. Parisul devenise o oază de evadare luxoasă în Europa sfâșiată de război și germanii s-au adunat pentru a-și cheltui plata pe mâncare, vin și pe piața neagră proiectant halate pentru al lor neveste și amante. Și al lor bani a mers A mult acum, când cursul de schimb urcase la aproape douăzeci de franci la Reichsmark-ul.

Chiar și femeile germane care fuseseră repartizate la Paris pentru a ajuta la alergare noua administrație și-ar putea permite să facă creații couture înșiși. Vânzătoarele din salon s-au referit cu uscător la ei drept „șoarecii gri” la spate, pentru că arătau atât de zbuciumați și zdrobiți în uniformele lor când veneau să-și ia echipamentele.

Mademoiselle Vannier a părăsit încăperea pentru câteva minute pentru a merge să o ia un alt șurub din muselina subțire, nealbită, care a fost folosit pentru a face machete ale articolelor de îmbrăcăminte mai complexe. Odată ce fuseseră tăiate și însăilat împreună, aceste *toiles* au fost apoi Luat în afară din nou și folosit la fel de șabloane pentru a vă asigura că țesăturile mai scumpe utilizate pentru finisat articolele de îmbrăcăminte au fost tăiate cu precizie și cu pierderi minime.

Luând avantaj de Mademoiselle a lui Vannier absenta, Claire alăturat în vorbăria și bârfele cu celelalte croitorese din jurul mesei: una dintre s-a zvonit că modelele de la salon au luat-o cu un neamț soldat și părerile între fete erau împărțite. Unii au fost șocați și dezgustat, dar alții au întrebat ce ar fi trebuit să facă o fată? Cu atât de puțini francezi stânga acum acea orice apt de muncă masculi de lucru vârstă OMS a avut

supraviețuiți până acum erau trimiși să lucreze în fabricile și lagărele din Germania, tineri limba franceza femei au fost confruntat cu cel alegere de devenind vechi servitoare sau fiinţă rasfatat si rasfatat de către a bogat iubitor de german.

De sub gene, Claire se uită la Mireille pe scaunul de lângă a ei. Părea atât de îndepărtată zilele astea. Mireille nu s-a alăturat niciunei discuții Mai mult, rămas studios concentrat pe a ei muncă. Ea a fost mereu preocupată acum, departe de prietena plină de viață și iubitoare de distracție pe care o avea fost înainte de Ocupație și părea pierdută în gândurile ei cea mai mare parte timp. Se ținea și ea mai mult pentru ea, seara și la sfârșit de săptămână, des dispărând fără să o invite pe Claire să vină. Și nu avea rost punând întrebări, aflase Claire, în timp ce Mireille pur și simplu îi zâmbea cu ochii tristi zâmbi și clătină din cap, refuzând să răspundă. Poate chiar se juca la jocurile ei de „Rezistență”, așa cum amenințase că va face când a venit prima dată înapoi la Paris, dar Claire nu putea să vadă la ce bun pământesc de genul ăsta lucru ar putea face. Totuşi, dacă Mireille ar fi vrut să fie toată mantia şi pumnalul şi să-și țină compania atunci așa să fie.

Dar lui Claire îi era dor de prietenia pe care o împărtășiseră cândva. Au fost doar Două alte fetelor dormit în cel camere de mai sus cel magazin la cel moment și ei au fost în cel alte echipă de croitorese, asa de ei îngrijit la exclude Claire din al lor sfârșit de săptămână iesiri, probabil presupunând acea ea ar fi fi petrecând timpul cu Mireille.

Claire a tăiat un fir și a netezit materialul stacojiu, savurând vicariu sens de luxos. A ei degete, aspru cu rece și muncă,prins ușor pe crêpe.

Frecându-și degetul mare de pielea crăpată a vârfurilor degetelor, senzația a transportat-o pe Claire înapoi în anii petrecuți când a crescut în Port Meilhon. După ce mama ei murise de pneumonie, cauzată de umezeală și frig și epuizare, lăsându-i singurei ei fiice un degetar de argint și o pernuță umplută cu zaț de cafea, de care fusese responsabilă Claire încleștând șosetele și reparând hainele tatălui ei și ale celor patru frați mai mari. Ace și ace aveau să ruginească repede în aerul mării și ea trebuia să facă asta pauză des la freca lor jos cu şmirghel hârtie la Stop lor devenind tocită și pătând țesătura cămășilor tatălui și fraților ei cu mici urme maro ca niște picături de sânge uscate. Cum stătuse la ea cusând lângă ochi în bucătăria cabanei care fusese ea acasă, degetele ei crăpate se deschid pe alocuri cu fisuri dureroase, a Liniște determinare a avut crescut în a ei: a ei a mamei moştenire de ace

iar ace aveau să devină pașaportul ei de acolo. Era tot ce avea. Ea ar utilizare aceasta la Schimbare a ei cale, refuzând la urma în a ei a mamei paşi. În loc ca durerea ei de pierderea mamei ei să se diminueze în timp, gândul la mormântul din curtea bisericii sus pe deal devenise mai mult decât Claire putea suporta. Ea a preferat să se gândească în schimb la posibilitatea unui viaţă în altă parte umplut cu eleganţă și rafinament. Și asa de ea a avut concentrat să-și facă cusăturile mai mici și mai îngrijite, coase rapid dar meticulos.

Dorul ei de lucruri frumoase era o formă de evadare din partea lui Claire creştere aspră şi gata într-o cabană plină de bărbaţi care îşi petreceau zilele luptă cu creele din strânsoarea apelor reci ale Atlanticului. Când tatăl ei iar frații erau plecați în bărci, ea s-a oferit să ia în reparații pentru ea vecinii satului, taxându-i câțiva *sous* o dată, economisind monedele într-un ciorap vechi îndesat în fundul coșului ei de reparat. Încet, ciorap a devenit mai greu, degetul de la picior s-a îngreunat pe măsură ce monedele se acumulau. Și apoi într-o zi și-a numărat banii și a descoperit că are suficient pentru bilet de tren spre Paris.

A ei Tată a avut abia a reactionat când ea spuse -l ea a fost plecând. Ea bănuia că ar fi mai mult o ușurare pentru el decât orice altceva – unul mai puțină gură de hrănit. Și Claire a simțit, de asemenea, că își amintea din ce în ce mai mult el despre soția sa moartă, mama ei, o amintire care probabil i-a înjunghiat-o pe a lui inima cu vinovăție de fiecare dată când se uita la ea. Trebuie să știe că acesta a fost nu loc unde ea să trăiască, așa că, își spuse ea, nu o putea învinovăți dorind să plece. O condusese la gară la Quimper și îi dăduse un bătut ursuz pe umăr în timp ce trenul intra, ridicându-și geanta și dându-i-o odată ce urcase treptele în trăsură, care a fost o binecuvântare pe cât s-ar fi putut aștepta.

Lăsând deoparte corsetul rochiei roșii de seară, oftă. Bine, ajunsese la Paris, doar ca războiul să interfereze cu planurile ei pentru o viață mai bună. Încă își petrecea zilele aplecată asupra meticulozității ei cusături, încă mai era înghețat de frig în cea mai mare parte a timpului și îi era mai foame decât fusese vreodată acasă.

Ea a fost a depasi de A de moment val de autocompatimire și dor de casă la gândul la familia pe care o lăsase în urmă în Port Meilhon. Și-a imaginat zâmbetele vesele ale fraților ei când veneau acasă la cabană pe chei: Théo și-a ciufulit părul și Jean-Paul ridicând capacul oală de *Fotriade* ea ar fi pregătit pentru al lor cină la a strecura A gust de cel

tocană de pește delicioasă, în timp ce Luc și Marc și-au scos cizmele din față uşă. Oare cămășile lor au rămas nereparate acum că ea nu era acolo, și lor șosete neîntrecătoare? Îi era dor de sunetul râsului și blândul lor tachinarea, precum și asigurarea liniștită a prezenței tatălui ei în timp ce acesta stătea în el fotoliul lui îmbinând o frânghie sau descurcând o lungime de sfoară. A fost amuzant, îşi spuse ea, cum, în loc să se simtă prea aglomerată când erau toţi în căsuță micuță împreună, camera se simțise întotdeauna prea mare și goală când eiau fost departe.

Ea a dat din umeri de la sentiment, spunându-și acea tăvălire în autocompătimire nu a fost mergând la Ajutor oricine. La fel de ea blocat a ei ac cu grija înapoi în a ei pernuța mamei, și-a amintit cât de departe ajunsese, în ciuda faptului că greutăţi. Orașul era încă un loc de oportunități infinite în comparație cu pescuit sat în Bretania. Ea doar Necesar la face cel efort, la obține afară A pic cu atât mai mult că acele oportunităţi putea să o găsească.

Harriet

A mai avut loc un atac terorist. Orașul este uluit de șoc și titlurile își țipă angoasa în întreaga lume. Parisul se clatina deja de la atacul brutal asupra personalului de la birourile *Charlie Hebdo* din ianuarie și acum, oameni înarmați au ucis aproape o sută de spectatori la Bataclan Teatru, ținând ostatici ore în șir un grup de supraviețuitori înaintea francezilor poliția ar putea pune capăt asediului. Rapoartele aflu despre vieți luate, vieți modificate în moduri de neimaginat, acte de brutalitate revoltătoare. Sunt greu de citit,dar imposibil să nu.

Ma suna tata. — Ești sigur că ești în siguranță? De ce nu vii acasă? el intreaba.

eu încerca la linişti -l acea Sunt cu siguranţă la fel de sigur Aici la fel de eu ar fi oriunde, chiar dacă mă simt rău de anxietate de fiecare dată când merg pe jos stradă. Ale mele inima dureri pentru cel victime la fel de al lor povestiri vino afară. Cel mai de erau tineri, cam de aceeași vârstă cu Simone și cu mine. Dar încercăm să rămânem concentrat pe munca noastră; cerinţele neîncetate ale locului de muncă ne obligă pe toţi să continuă.

Din nouă la cinci, cel birou este ocupat cu cel tăcut zumzet de conversaţiile şi ciripitul discret al telefoanelor. o iau pe rand cu Simone la om de la receptie si simt greutatea responsabilitatii de fiind cel primul punct de a lua legatura pentru Agenția a lui Guillemet clientii. The companie Mai fi relativ mic dar aceasta pumnii de mai sus este greutate, numărând printre clientela sa câțiva designeri în devenire, un lux marca de accesorii și o nouă companie de eco-cosmetice. Desigur, cu cât este mai mare Modă case avea al lor proprii în casă relatii cu publicul echipe, dar Florenţa are sculptate o nișă pentru ea însăși în lumea descurajantă a couturii pariziene. Ea are un talent pentru observarea promițătoare nou talent și găsirea creativ moduri la promova cel nou copii pe cel Modă bloc. Peste cel ani, ea are câștigat

respectul colegilor săi și a dezvoltat o rețea de contacte de invidiat. Asa de, pe măsură ce zilele trec, nu este nemaiauzit să mă trezesc făcând mici-vorbi cu A fost super model OMS este în curs de dezvoltare a ei proprii linia de costume de baie, sau editorul de modă al unei reviste lucioase, sau un tânăr nervos designer de pantofi și muza lui care poartă o salopetă strânsă, accesorizată cu o pereche dintre cele mai vertiginoase platforme pe care le-am văzut vreodată, care sunt împodobită cu ananas aurii.

Florence îmi oferă, de asemenea, oportunități de a lucra alături de cont manageri și sunt exagerat de mândru de primul comunicat de presă la care ajut compila. Este pentru lansarea celei mai recente colecții a designerului de pantofi, care va fi prezentat la Săptămâna Modei de la Paris peste două săptămâni, iar managerul de cont îmi arată lista de destinatari și îmi cere să o trimit. Pe măsură ce fac asta, îmi vine o idee.

'Face oricine în cel Regatul Unit stiu despre acest baieti desene? eu cere.

'Nu încă. Ne este greu să pătrundem în această piață, așa că ne concentrăm la Paris mai întâi.

'Dacă eu au fost la Traduceți cel presa eliberare și trimite aceasta la A cuplu de cumpărători de la unele dintre punctele de desfacere din Londra mai atrăgătoare, ar fi în regulă?

Managerul de cont ridică din umeri. 'Simte-te liber. Nu avem nimic de pierdut și poate aceasta ar fi A bun cale la ÎNCEPE la ecartament interes peste celCanal.'

Așa că am redactat un e-mail introductiv și atașez versiunea tradusă. După Săpând puțin și dând mai multe telefoane, vin cu câteva Contacte Londra și apoi, cu aprobarea Florenței și a contului administrator, Apas pe trimite.

Simone este impresionată. „Primul tău comunicat de presă! Trebuie să sărbătorim asta seară. Știu un bar grozav la care putem merge. În seara asta e muzică live și vor fi și unii dintre prietenii mei. Am învățat deja cât de mult ea iubește muzica ei; ea o are mereu jucând în apartament și de obicei este înfundat in to o pereche a căștilor când ea este afară și despre.

Și așa că în noaptea aceea ne îndreptăm, traversând râul și îndreptându-ne către Marais district cu este îngust străzi și ascuns pătrate. The politie prezenţă este chiar Mai mult evident decât ca de obicei, cu puternic armat ofiţeri patrulând nodurile mai aglomerate. Este o privelişte liniştitoare, chiar dacă face inima mi se bate cu sentimentul de frică care pândește chiar sub furnirul orașului lumini si trafic fumuri. Simone mă conduce trecut muzeul Picasso și apoi

noi rață în A bar. Un acustic duo Joaca pe A mic etapă la unu Sfârşit de celîncăpere aglomerată peste zumzetul de vorbărie și râsete care se revarsă în jurul lor.a Simonei prieteni val S.U.A peste la cel pereche de Mese au tras împreună și găsi scaune pentru S.U.A asa de acea noi poate sa stoarce în de asemenea, adăugând al nostruproprii băuturi la cel dezordine de ochelari și sticle. The muzicieni sunt bun –într-adevăr bun, în fapt. Și eu ÎNCEPE la Relaxați-vă și bucură-te cel setare și celcompanie. a Simonei prieteni sunt A creativ buchet și ei include A Galerieproprietar, A designer, un actriţă, A sunet inginer și la cel mai puţin Două muzicieni. eu ghici este a Simonei dragoste de muzică acea are cimentat niste de aceste prietenii. Sunt uimit la Cum uşor aceasta este la simt A parte de acest grup detineri parizieni. eu nu făcut orice foarte închide prieteni la şcoală sau launiversitate și eu realiza acum acea eu nu simțit eu montate în oriunde la toate într-adevăr.Poate acea sentiment tulpinat din cel sens de nu apartenenta la Acasă cuAle mele Tată și mama vitrega. Poate acea subminat Ale mele încredere de Ale meleloc în cel lume. Pentru cel mai de Ale mele viaţă, eu avea locuit în A fel de Nu al bărbatuluiteren Unde singurătate are fost un Mai uşor opțiune decât încercând la potrivi în. eumereu simțit acea Acolo a fost A distanţă între pe mine și Ale mele colegii OMS nu a avuta avut la a se prezenta, frecventa al lor proprii a tatălui nuntă la cineva nou, pe scurt urmatde al lor proprii a mamei înmormântare. Aici, în acest companie de străini, eu nusimt acea eu avea la explica acea eu a avut fost toate Ale mele mamă a avut stânga și acea eu nu reușise să fie suficient pentru a o face să-și dorească să rămână în această lume.

Inginerul de sunet, care se prezintă drept Thierry, aduce altul o serie de băuturi și o împinge pe Simone să se miște în sus, ca să-și poată trage scaunul între noi.

Îmi pune întrebări despre cum îmi găsesc locul de muncă și cum îmi place fiind la Paris, și îl întreb despre munca lui, care îl duce la concerte la diferite locații din oraș. Stau de vorbă, simțindu-mă mai încrezător vorbitor limba franceza acum, și găsi eu insumi relaxant și bucurându-se a lui companie.

La început, conversația dintre prieteni este ușoară și plină de viață zâmbete și râsete, dar apoi, inevitabil, discuția se îndreaptă spre teroarea Bataclan atac. Starea de spirit din jurul mesei devine imediat sumbră și văd trauma scrisă pe chipurile Simonei și ale prietenilor ei ca fiind încă brute durerea pe care actul terorist a aruncat-o asupra orașului ne cuprinde din nou pe toți. The Bataclan nu este departe de locul unde stăm noi, iar Thierry

îmi spune că el cunoștea echipa de sunet care lucra în noaptea aceea. Dintr-o dată se simte foarte închide la Acasă. La fel de eu asculta la a lui cuvinte, eu ceas cel linii de durere acea a tăia adânc în a lui față, transformare a lui comod expresie în A masca

de durere. Prietenii lui au ieșit și au ajutat la obținerea trupei și a câțiva membri ai publicul în siguranță, dar brutalitatea actului și gândul la multe vieți tinere pierdute sau modificate pentru totdeauna prin răni îngrozitoare, ambele mental și fizic, au schimbat modul în care oamenii își văd orașul. Doar sub la suprafață se pare că frica și neîncrederea pândesc peste tot.

— Îți faci vreodată griji, când lucrezi, că așa ceva ți s-ar putea întâmpla? Il intreb.

Thierry ridică din umeri. 'Desigur. Dar ce putem face? Nu poți lăsa teroarea victorie. Aceasta devine toate cel Mai mult important la a rezista cel îndemn la da în la frică.'

Îmi alăpt băutura, gândindu-mă la cuvintele lui. Aud în ele ecoul Declarația de rezistență a lui Mireille și afirmația ei că depinde de oamenii obișnuiți să decidă cum va fi trăită viața.

„Chiar și vin într-un bar vineri seara pentru a asculta câteva muzică pe o nouă semnificaţie pentru noi în aceste zile.' El zâmbește și tristețea din a lui ochii întunecați este înlocuit de o sclipire de rebeliune. „Nu suntem aici doar pentru a ne bucura noi insine. Suntem aici pentru a ne asigura că libertatea de a ne trăi viața nu poate fi luat de la noi. Suntem aici pentru fiecare dintre acei oameni care au fost ucis în noaptea aceea.

Thierry vrea să audă ce cred eu când mă întreabă despre impactul atacurile avute peste Canal în Marea Britanie și cum ne-am descurcat atrocități teroriste pe propriul nostru pământ.

„Tatăl meu era deja îngrijorat că voi veni la Paris”, recunosc. — Nu că Londra ar fi lipsită de pericolele ei. După atacurile de la *Charlie Hebdo* , Tata se străduise din răsputeri să mă convingă să nu iau slujba, până la ultimul minut. La acea vreme, îmi dispărusem interferența lui și o renunțam ca pe alta exemplu al distanței dintre noi – nu putea el *să vadă* cât de important este asta oportunitatea a fost pentru mine? Oare nu a înțeles cât de puternic este dorul de a concediul a fost în mine? Dar acum îmi dau seama cât de îngrijorat trebuie să fi fost. Din această perspectivă, pot vedea că faptul că el nu a vrut să plec era poate mai mult de-a face cu dragostea decât cu lipsa de înțelegere. Pentru o moment, eu domnisoara l. eu face A mental Notă la încerca la apel -l din nou Mâine, cu toate că iad probabil fi de asemenea ocupat la vorbi, la fel de ca de obicei, afară la cumpărături cu mama mea vitregă sau conducând fetele la dansul lor de weekend cursuri și petreceri de pijamă.

Thierry și cu mine vorbim mai departe, seara târziu, mult după muzicieni și-au terminat setul și ni s-au alăturat la masă, iar la sfârșitul ei simt că a apropiere la Simone și a ei prieteni acea este A nou senzaţie pentru pe mine. Încet eu

Mă trezesc că las garda jos, reticența mea obișnuită dezghețându-mă, ca – în mod provizoriu
– Încep să permit gândurilor și sentimentelor mele să se arate.

Se pare că, într-o limbă nouă și într-un oraș în care sunt în mod natural un străin, îmi este mai ușor să fiu eu însumi. Poate că, aici, la Paris, pot începe devin persoana care vreau să fiu, bucurându-mă de eliberarea unui nou început aduce.

Apoi îmi trece un alt gând: poate chiar asta este Claire simțit de asemenea, cu toți acești ani în urmă.

1940

Atelierul *s* -a închis devreme în Ajunul Crăciunului odată ce ultimii câțiva clienți au avut fost primit în cel salon, venire la colectarea ultimul minut comisioane care au fost necesare pentru *seri* și evenimentele din perioada sărbătorilor.

Mademoiselle Vannier chiar a reușit A cu buzele strânse zâmbet la fel de ea a înmânat pachetele de salariu croitoreselor. — Domnul Delavigne are a întrebat pe mine la spune tu acea el este mulţumit cu ta muncă. Aceasta are fost unu de cele mai de succes sezoane ale noastre de până acum, așa că mi-a cerut, cel mai generos, să o fac acordați fiecăruia dintre voi o mică considerație suplimentară în semn de recunoaștere a dvs eforturi și loialitatea ta.

Fetele au schimbat priviri piese. Era de notorietate că una dintre *vânzători* părăsise salonul cu doar o săptămână în urmă, luând-o cu ea echipa de asistenți și cărțica ei neagră cu măsurătorile și a lua legatura Detalii de toate de a ei clientii. Zvon a avut aceasta acea ea a avut fost braconat de unu de cel alte couture case, și unu de cel croitorese a avut chiar îndrăznit la murmur acea A anumit „Coco”, OMS a avut cultivat legături speciale cu ocupanții germani, se știa că era în căutare pentru personal acum că afacerea ei era făcând asta deosebit de bine.

Croitoresele vorbeau entuziasmate în timp ce își agățau hainele albe și a tras eșarfe și mănuși. Claire le aruncă o privire invidioasă în timp ce ea împingere a ei a plati pachet în cel buzunar de a ei fusta; cel mai de lor a avut case pentru a merge la și familiile cu care să împartă cina *Réveillon de Noël de diseară* , nr indiferent cât de frugal s-ar putea dovedi a fi un sărbătoare anul acesta, stând treaz să vedem în Crăciun Zi împreună. Ea, pe cel alte mână, a avut numai a ei Trei însoțitori în cel la etaj apartament și un neapetisant meniul de supă de legume – care avea gust mai ales de napi – și niște pâine uscată la abia astept sa.

În camera ei răcoroasă de la etaj, a luat banii din pachetul ei de plată, cu grija socoteală afară ce ea ar nevoie pentru cel venire săptămână și depozitând restul în siguranță în cutia pe care o ținea sub saltea. The morman de bancnote – economiile ei de o viață și pașaportul ei pentru viața pe care și-a dorit-o pentru – creștea încet dar constant.

Apoi, din sertarul de lângă patul ei, a luat un pachet mic înfășurat în hârtie maro și a mers pe coridor să bată în ușă dormitorul lui Mireille. Nu a fost nici un răspuns, însă, și când a bătut iarăși puțin mai tare ușa se deschise pentru a dezvălui doar patul îngrijit Unde a lui Mireille cusut lucrurile stau în A grămadă mică, în grabă aruncat.

Claire aruncă o privire în jur. Haina de exterior a lui Mireille, care de obicei atârna spatele ușii, lipsea. Trebuie să fi ieșit din nou direct la să întâlnească pe oricine ar fi întâlnit de obicei și să facă orice era de obicei făcut. Chiar pe Crăciun Ajun. Asa de aceasta a fost clar departe Mai mult important la a ei decât cheltuire timp cu a ei prieteni. Claire a oftat și a ezitat, apoi a pus pachetul de hârtie maro pe perna lui Mireille și s-a întors să plece, cu grija trăgând de ușă închis în spatele ei.

Ceilalți doi colegi de apartament au sosit atunci, râzând și bârfind. Când au văzut-o pe Claire s-au oprit. 'De ce atât de descurajat? Are Mireille te-a părăsit? Nu ne spune că ești singur pentru *Le Réveillon* ? Au aruncat o privire unul la altul și dădu din cap. — Hai, Claire, nu te putem lăsa aici. A te alatura S.U.A! Ieșim să găsim distracție. Pune-ți pantofii de dans și vino împreună! Vei nu întâlni oricine, stând mularea sus Aici în cel pod.'

Și așa a fost că Claire, după doar o clipă de ezitare, a tras scoase din nou de sub saltea, deschise capacul, scoase câteva de a ei cu grija salvat salariile și găsite se fiind măturat de-a lungul cel pavajul Rue de Rivoli într-un val de veseli, care abia observat cel roșu, alb și negru steaguri acea agitat împotriva cel înstelat cer în vântul amar care năvăli și se învârtea pe bulevardul larg.

Mireille grăbit prin cel îngust străzi de cel Marais și oprit în față de A magazin fereastră, la fel de ea ar fi fost antrenat la do, realizarea sigur Nu unu o urmărea. Semnul alb atașat la ușă ieșea în evidență împotriva jaluzelelor coborâte: sub noua conducere, a declarat, Prin ordin al Administrației. Aceste anunţuri apăreau mai mult şi Mai mult des în magazin ușile și ferestre, in mod deosebit în acest *cartier* de

orașul. Erau afaceri care fuseseră anterior deținute de evrei negustorie. Dar acum proprietarii lor plecaseră – au apărut familii întregi din casele lor și trimiși în lagăre de deportare în altă parte din oraș suburbii înainte de a fi transportat mai departe către numai-Dumnezeu-știa-unde. The afacerilor a avut fost însuşit de cel Autoritățile și 'realocat', de obicei colaboratorilor sau celor care obţinuseră aprobarea administrație denunțându-și vecinii sau trădându-i pe fostii lor angajatori care odinioară erau proprietarii unor magazine ca acesta.

Scufundare a ei cap la a se sprijini în cel nordic vânt, Mireille întors pe o stradă laterală mică și bătu în ușa casei de siguranță. Trei rapid, Liniște robinete. Apoi A pauză și Două Mai mult. The uşă deschis A puţinicentimetri și ea s-a strecurat înăuntru.

Domnul și doamna Arnaud – habar nu avea dacă era așa al lor real Nume – a avut fost niste de cel original membrii de cel reţea cu care fusese pusă în legătură cu ea de către vopsitor și nu era prima dată fusese trimisă la ei acasă să predea sau să ia un „prieten" care avea nevoie de o loc sigur pentru o noapte sau două, sau pentru a fi însoțit prin oraș și livrat în siguranță în mâinile următorului *trecător* din rețea. Ea a fost conștienți că au existat și alte grupuri care funcționează în oraș, care îi ajută pe cei din trebuie să treacă pe sub nasul armatei de ocupație și să fie înlăturat la Siguranță. O singura data, în A ultimul minut Schimbare de planuri, ea ar fi fost a întrebat la însoțește un tânăr să prindă un tren de la Gare Saint-Lazare, așa că ea știam că unii oameni trebuie să iasă prin Brittany. Dar mai des ea punctul de întâlnire ar fi la Issy sau Billancourt, sau spre Versailles, și sunetul distinctiv al unui accent de sud-vest pe buzele verigii următoare în lanț avea să o liniștească că ultimul ei „prieten" i se transmitea bun mâinile în Ordin la face cel lung și anevoios călătorie la libertate peste Pirinei. Ea se întreba adesea dacă le va urma drumul ei oriunde lângă casa ei.

În seara asta, mai ales, a simțit un puf de dor pentru familia ei, imaginându-și ei în casa morii de pe râu, sub același cer înghețat de stele. A ei mama ar fi în bucătărie, pregătind o cină specială de Ajunul Crăciunului din orice provizii reuşise să adune. Poate ea sora, Eliane, ar fi stând Acolo de asemenea, în cel căldură de cel vechi fier rază, sărind copilul Blanche pe genunchi. Tatăl și fratele ei ar fi făcut-o treci pe ușă, înapoi de la livrarea ultimilor câțiva saci de făină la

magazine și brutării locale, iar tatăl ei o lua pe Blanche și se leagăna a ei rundă, făcând-o chicoti și bate din palme a ei mâini dolofane împreună.

Mireille înghiți nodul de dor de casă care se întărise în ea gât la acest imagine. Cum ea ratat lor toate. Ea ar avea dat orice să fie acolo în bucătărie, împărțind o masă frugală bogat condimentată cu dragoste. Și apoi, întinsă în patul ei, în camera în care ea și Eliane împărtășite, ei schimbau secrete șoptite. Cât de mult dorea să aibă cineva în care să te încrezi.

Dar acesta era un lux pe care nu și-l putea permite. Ea s-a forțat să se aseze deoparte a ei gânduri de Acasă și se concentreze in schimb pe a ei instrucțiuni pentru de diseară sarcină.

Sub acoperirea petrecerilor din Ajunul Crăciunului, care sper să fie oferind o binevenită distragere a atenției acelor soldați suficient de nefericiți au fost desemnate sarcini de pază în perioada sărbătorilor, doamnă Arnaud a explicat că Mireille urma să însoțească un bărbat la Pont de Sèvres, unde aveau să fie întâmpinați de Christiane, o *pasageră* cu care a avut Mireille a lucrat înainte, iar ea îl va duce la următoarea casă sigură de-a lungul traseu.

— Dar va trebui să lucrezi repede în seara asta, Mireille, madame Arnaud avertizat. — Metroul va fi aglomerat, cu puține trenuri în circulație, și tu trebuie să te întâlnești cu Christiane la timp pentru a te întoarce acasă înainte staționarea. Chiar și de Crăciun, nu ar fi înțelept să fii ridicat de către germani.'

Mireille dădu din cap. Ea a înțeles prea bine riscurile. Ea a fost a avertizat că, dacă este ridicată și interogată, ar trebui să încerce să nu o facă divulgă orice informație în primele douăzeci și patru de ore pentru a le da pe ceilalți timpul rețelei să-și acopere urmele și să se împrăștie. Dar era și ea conștientă a unora dintre metodele de tortură pe care naziștii le-au folosit pentru a încerca să obțină asta informație afară de orice bănuit membrii de cel Rezistenţă și un frica nerostită era înfiptă adânc în ea. Dacă s-ar fi ajuns la asta, ar fi făcut-o puterea de a suporta un astfel de tratament?

Nimic din toate astea nu plictisește să ne gândim acum; ea trebuia concentrați-vă pe deplin asupra sarcinii pe care o aveți în mână. Chiar și cea mai mică teamă sau distragere a atenției ar putea să le dea departe sau să însemne că a uitat să țină garda la unele crucial moment. unu nu știa ce ar fi întâlnite ro traseu laduce în siguranță „prietenul” ei la destinație.

'Nivel de Limba franceza?' ea a întrebat doamna Arnaud, referindu-se la cel străin pentru care era pe cale să-și riște viața.

Doamna Arnaud clătină din cap. — Aproape niciunul, și un accent așa groaznic l-ar da departe într-o clipă. O altă complicație - el este rănit a lui picior. Asa de vei nevoie la da -l niste a sustine dacă tu avea la mergeți pe orice distanță.

A rău aterizare pe parcursul A paraşuta a sari, poate, Mireille gând. Acesta nu va fi primul aviator străin pe care îl ajutase să evadeze. Sau poate că acest bărbat tocmai făcuse o călătorie lungă și înspăimântătoare, fugind de frica lui viata din cauza religiei sale. Sau politica lui. Sau pur și simplu din cauza unor meschine ceartă cu un vecin care a dus la un denunț amar. Cine stia? Ea nu a întrebat, pentru că dacă se întâmplă să fie prinsă, cu cât știa mai puțin,cel mai bine.

Bărbatul a apărut dintr-o cameră spre spatele casei, îmbrăcat într-un pardesiu gros. El şchiopăta şi domnul Arnaud, care îl urma el, întinse o mână de ajutor pentru a sprijini cotul bărbatului când venea coborând cele două trepte de pe hol până la intrarea în care stătea Mireille aşteptare. Pielea bărbatului avea o nuanță cenușie și, deși a încercat să o ascundă, ea văzu că tresări de durere când călca pe piciorul rănit. Domnul Arnaud îi întinse o pălărie Homburg. Și Mireille nu s-a putut ajuta observând că pălăria era gri și că avea o bandă verde, la fel ca și cea purtat de bărbatul care lăsase ziarul pe ceea ce simţise prima ei misiune corectă, în ziua în care îl întâlnise pentru prima dată pe domnul Leroux.

"Vino", ea șoptit în Engleză. 'Noi trebuie sa fi merge.'

The om dădu din cap și apoi întors la doamna Arnaud, strângând ambii a ei mâinile în a lui. ' *MerFi* , doamnă, A mie Mulțumiri, tu sunt asa de foarte *gentile*
. . .' S-a împiedicat de cuvinte și de vocalele turtite ale englezei sale accentul le făcu pe ambele femei să tresară.

Un lucru era sigur: ea ar trebui să vorbească dacă ar fi fost s-au oprit și le-au cerut actele. Fusese informată despre identitatea lui falsă și ea știa că va avea o carte de identitate băgată în buzunarul hainei, procurat de cine-știe-unde, a se potrivi povestea ei.

În timp ce mergeau braț la braț prin Marais, arătând ca un tânăr ieșit la câteva băuturi pentru a sărbători *Le Réveillon* , ea a încercat să ajungă arăta firesc, de parcă ar fi susținut-o mai degrabă decât invers. Ea și-a planificat traseul. Ar trebui să încerce să folosească metroul cât de departe posibil la minimiza a lui mers pe jos. La cel la fel timp, ea știa ea ar

trebuie să evitați stațiile mai aglomerate precum cea de la Place de la Bastille, care ar fi aglomerat și ar fi mai probabil să aibă paznici de serviciu verificarea actelor.

Ea ghidat cel om prin cel străzi, realizarea cel ocazional remarcă încurajatoare pentru el, deși ea habar nu avea cât de mult din ceea ce ea a spus că poate înțelege. Dar pe măsură ce se apropiau de metroul Saint-Paul gară, a fost îngrozită să vadă doi gardieni germani stând în afara Intrare. ei a avut oprit A om și au fost strigând la -l la mână peste hârtiile lui în timp ce bâjbâia în cutia atașată încercând să le găsească.

Gândindu-se repede, Mireille și-a condus „prietenul" pe Rue de Rivoli. Aceasta ar fi mai bine să ne amestecăm cu mulțimile care caută plăcerea și să trecem la o alta Stop pe cel Metroul. ei au fost zbuciumat și împins de A mare de Merrymakers și omul a gâfâit când cineva s-a împiedicat de el, durerea realizarea aproape piciorul lui Ceda.

— Ține-mă strâns, mormăi Mireille la ureche, înfășându-și un braț în jurul taliei lui. Cu ceva noroc, ar arăta ca un alt petrecăreț care băuse prea mult Ricard, a cărui iubită încerca să-l prindă acasă la pat. S-au clătinat așa, într-un fel, pe lângă Hôtel de Ville unde încă mai mulți naziști verificau actele. Până acum bărbatul era transpirand de durerea de la piciorul ranit si Mireille se chinuia ajută-l să rămână drept. Ar trebui să riște chiar și la Châtelet deşi aceasta a fost unu de cel cel mai ocupat statii pe cel linia. Les Halles, cel piața angro care circula aproape de stația de metrou, era cunoscută ca a hotspot pentru negru piaţă activitate, cu toate că acest de obicei însemna acea cel Era mai probabil ca germanii să facă cumpărături acolo decât să verifice documentele. Ea a trimis o rugăciune tăcută oricui ar putea asculta asta, de Crăciun Eve, soldații ar fi mai interesați să pună mâna pe un pic friptură în plus sau câteva stridii decât la oprirea unui cuplu epuizat care erau wending al lor mod obosit Acasă, deci evident cel mai rau pentru purta.

Au alunecat, neobservaţi, pe lângă un grup de soldaţi gălăgioşi care erau şi ei ocupat să fluieră și să cheme pisici la un grup de fete îmbrăcate pentru o seară asupra orașului să fie atent la orice altceva. Când au izbucnit strigăte și un fluier a sunat strident, Mireille aproape că a înghețat în panică, dar s-a forțat la a pastra pe in miscare, conducere cel om către cel scară care LED jos Spre peroane. Permițându-și o privire rapidă înapoi, a văzut că, din fericire, ținta atenției poliției a fost un hoț de buzunare. În confuzie, ea imaginat acea ea auzit cineva chemând a ei Nume, dar în

acea mulțime ar fi putut fi îndreptată către oricine și așa a continuat, conştient al gâfâiturile omului de durere la fiecare treapta în jos.

În lumina slabă de pe platformă, fața lui părea mai gri ca niciodată și era îngrijorată că ar putea fi pe cale să leșine. Dacă ar fi făcut-o, ar fi făcut ei în centrul atenției tuturor și acesta era ultimul lucru pe care îl au dorit. Ea ridică privirea spre el îngrijorată și el îi zâmbi. Ea a zâmbit înapoi, liniştit. Ei ar reuși. Vedea că era un luptător, asta om, hotărât să continue. Ar face orice era nevoie pentru a scăpa. The cel mai rău a fost peste acum. Ea calculat cel călătorie . . . ei doar a avut la urcați în următorul tren pentru a veni și apoi schimbați la linia nouă, cât timp la fel de cel statie la Rond-Point a fost deschis astă seară, care ar lua lor toate drumul spre Pont de Sèvres . . .

În cele din urmă, un tren a intrat în gară și a coborât un val de pasageri. Cu o hotărâre sumbră, Mireille și-a dat drumul cu cotul, trăgându-l pe bărbat în spatele ei și apoi împingându-l spre una dintre banchetele duble. Dupa cum ușile s-au închis și trenul s-a îndepărtat de peron, bărbatul lângă a ei închis a lui ochii si odihnit împotriva ea, respirând A oftat liniştit de relief.

Deasupra pământului, în mulțimile care se freamănau în jurul barurilor și restaurantelor din Les Halles, Claire rămase nemişcată o clipă. Asta a fost cu adevărat Mireille ea tocmai văzuse, împletită în brațele acelui bărbat ca scara către metrou le-ai înghițit? Atât de intenționată asupra iubitului ei secret, încât nici măcar nu o făcuse a observat când Claire a sunat-o când trecuseră pe lângă câțiva metri înăuntru în faţa ei. Deci ăsta a fost jocul ei, nu-i așa? Un prieten, care nici măcar nu putea fi deranjat să se încreadă în ea. Darămite să o includă în ieșirile lor și poate cere-l să o prezinte unui prieten de-al lui . . . *Ei bine, tu Fertainly învăța cine esti prieteni adevărați sunt,* ea credea.

Și cu acea ea întors departe și urmat cel Două alte fetelor în barul, unde soldații în uniforme gri stăteau la mese mici, pe atenţie pentru frumos limba franceza fetelor la petrece al lor bani pe și Ajutor lor a uita cât de departe de casă erau în Ajunul Crăciunului.

Harriet

Unul dintre lucrurile de pe primul loc pe lista mea de lucruri de făcut de la sosirea mea la Paris a fost am fost să vizitez Palais Galliera, muzeul propriu al orașului dedicat Modă. Am văzut poze cu ea, dar nimic nu m-a pregătit pentru falca... scăpat de frumusețea locului. Este o bijuterie de palat, un tort de nuntă perfect clădire conjurarea Italiană stil cu este alb piatră coloane și balustrade. eu introduce prin cel împodobit sculptate poarta casei conducere oprit A cu frunze stradă în unu de a lui Paris cel mai elegant districte, și simt la fel de dacă Am călcat afară de cel oraș și în A rural idilă. Copaci franjuri cel cu grijă parc îngrijit și, chiar dincolo de ramurile lor de toamnă, Eiffel Turnul arată spre albastrul cerului. Statuile punctează terenul, iar figură verdigris a unei fete, piesa centrală a unei fântâni în fața palatului, este înconjurat de paturi de flori ca o panglică, plantate cu grijă într-un mozaic de galben și aur.

Inima îmi bate de nerăbdare în timp ce urc treptele largi albe până la intrare cu colonade.

Spre bucuria mea și mai mare, organizează o expoziție de stiluri din cel Anii cincizeci. Asa de eu simt la fel de dacă Am fost transportat înapoi asa de închide la cel ani de război în care aproape că pot întinde mâna și ating opera lui Claire și Mireille, amintindu-mi că rochiile, costumele și paltoanele pe care le-au cusut erau precursorii imediati ai hainelor la care mă uit acum. ma intreb prin galeria principală, bând în eleganța acelei epoci de aur a haute couture. creştin de la Dior 'Nou Uite' domină – cel ciupit talii si fuste fluide care au fost raspunsul modei la restrictiile de anii războiului – dar, de asemenea, există costume clasice Chanel și uimitoare, rochii Balenciaga cu aspect înșelător de simple, încrustate cu cristal de stâncă broderie. Aceste sunt bucăți acea reprezinta ambii cel start și Sfârşit de un eră
– cel ultimul, de scurtă durată înflorit de limba franceza couture când cel război încheiat,

care a fost rapid depășită de noua tendință a caselor de modă pentru „gata-moda de îmbrăcat.

Zabovin in galeriile muzeului, incantat de exponate. De asemenea ca expoziție de couture din anii cincizeci, există încăperi pline de modă istorie, din haine uzat de Marie Antonieta și cel Împărătească Josephine, la rochia neagră pe care Audrey Hepburn a purtat-o în *Micul dejun la lui Tiffany* . Aceasta este toate, destul de pur şi simplu, uluitoare.

Când, în cele din urmă, ies la iveală în ziua de toamnă, mă hotărăsc să merg pe jos înapoi de-a lungul râului, mai degrabă decât să se afunde sub pământ în metrou. The frunzele se transformă în aur de-a lungul cheilor de pe malul râului *și* a apelor Seine strălucește cu aceeași lumină aurie până când sunt turnate în cositor, într-o drăguț de invers alchimie, de trecerea bărci turistice.

În timp ce merg, transportat înapoi în timp de vederea celor frumoase haine în Palais Galliera, mă gândesc la ceea ce am învățat până acum despre mine a bunicii viata in timpul razboiului aici la Paris.

Sentimentele mele sunt amestecate. Acum că știu puțin mai multe, sunt nerăbdător știi tot ce s-a întâmplat. Dar, în același timp, din ce Simona mi-a spus, mă întreb din ce în ce mai mult dacă mi-ar fi plăcut Ale mele bunica Claire dacă aș întâlnit a ei. Comparativ cu Mireille, ea pare la avea fost A pic slab și excesiv preocupat cu cel superficial lume de Glamour parizian.

Era tânără, desigur, dar atunci și Mireille, așa că chiar nu scuză. În mod clar, avusese o copilărie grea, crescând fără mamă și în interior sărăcie în A gospodărie deplin de bărbați Unde ea a fost așteptat la fi cel menajeră de la o vârstă fragedă.

Așa că pot înțelege dorul ei după o viață de lux și eleganță. eu presupune acea, in aceea fel, ea și eu sunt nu asa diferit.

Și apoi aceasta apare la pe mine acea pot fi este fost a trecut jos la pe mine în genele, această fascinație pentru lumea modei. Este ceva eu ai moștenit de la Claire? Sau este pur și simplu un dor de a scăpa de realitatea situațiilor noastre din viață într-o lume de fantezie și farmec? Fie cale, acea gând aduce cu aceasta A foarte ciudat amestec de emoții. Pentru că mereu am crezut că îmi creez propriul drum, că „pasiunea mea pentru moda', așa cum o spunea uneori tatăl meu în mod disprețuitor, era a mea și numai al meu. De fapt, a devenit o parte importantă a identității mele, o parte a mea individualitate de care m-am agățat într-o gospodărie în care simțeam că abia mă aflu observat. Dar la realiza, acum, acea poate este nu unic la pe mine, acea pot fi

este unul dintre acele fire care merg înapoi de-a lungul generațiilor, mă face să simtciudat de neliniştit.

Este o realizare care mă conduce, inevitabil, către alte două fluxuri de gândit și se încurcă și se înnodează în adâncul stomacului meu. The primul este liniștitor, un sentiment de conexiune și continuitate, un sentiment că sunt legat de strămoșii mei în moduri necunoscute; iar al doilea este neliniştitor, a simt că sunt prins într-o istorie de familie pe care nu sunt sigur că vreau să fiu parte din. Este această legătură cu strămoșii mei un lucru bun sau un lucru rău? Cine cu adevărat au fost acesti oameni? Și ce alte moșteniri am moștenit de la ei? De la bunica mea? De la mama mea?

Ale mele mamă. A fost acea la fel moştenire ceva acea stricat a ei viaţă cu depresia care a distrus-o în cele din urmă? A existat ceva instabilitate construit în temelia ființei ei care a făcut-o să se prăbușească și să se prăbușească? În amintirile mele, ea a avut întotdeauna o fragilitate în legătură cu ea. Îmi amintesc cum ea îmi cânta melodiile pe pianul ei iubit, distrându-mă ore în șir cu versuri de creșă și învățându-mă cuvintele colindelor de Crăciun; Erau vremuri fericite, luminate de lumina zilei care pătrundea prin Usi frantuzesti care dau in gradina. Dar uneori mă trezeam înăuntru miezul nopții și auzi tulpinile de la altceva, notele triste a unei nocturne sau melodia bântuitoare a unei sonate în tonalitate minoră, ca ea s-a jucat în întuneric să-și petreacă orele, trecând singura încă o noapte singuratică.

Gândindu-mă la casa în care am trăit ea și cu mine, o imagine zboară, nedorită, în mintea mea de lumini albastre intermitente și mâini care mă țin înapoi în timp ce încerc alergă înainte printr-o uşă care este uşor întredeschisă. În mintea mea, trântesc ușa inchide, nu dorind la merge Acolo din nou. Sunt de asemenea speriat. Nu inca gata. eu am nevoie de distracția de a mă concentra pe aflarea poveștii lui Claire mai întâi, înaintea mea poate începe să revizuiască trecutul mai imediat. . .

Până acum, istoria familiei mele a fost o enigmă, o tapiserie zdrențuită umplut cu găuri. Mama părea mereu reticentă să vorbească despre asta. A fost există vreun sentiment de rușine care a împiedicat-o să facă asta?

Brusc, aceasta pare vital acea eu găsi afară. a Simonei repovestire de a ei amintirile bunicii mă ajută să-mi fac, încet, unele dintre ele poveste împreună. Dar în ultima vreme am impresia că e puțin reticenți în a continua povestea – adesea prea ocupat sau ieșiți cu alți prieteni. Poate îmi imaginez, dar simt că a fost o ușoară răcoare între a ei și pe mine de cand cel seară în cel bar când eu a petrecut acestea ore

discutând cu Thierry. Încerc să ridic din umeri – la urma urmei, ea l-a prezentat ca doar unu de A grup de a ei prieteni și nu a avut a spus acea Acolo a fost orice apropiere deosebită între cei doi. Îmi spun că probabil ea nu vrea să se simtă obligat să mă invite de fiecare dată când iese și bineînțeles că suntem mereu sub presiune în birou. Și totuși se chinuie departe la pe mine, cel distanţă acea pare la avea crescut între S.U.A și celuşor sentiment de stangacie cand noi sunt în cel apartament împreună.

Dar vreau să aud mai multe despre povestea care este atât a mea, cât și a ei. eu simt nevoia să aflu mai multe despre cine și mama mea și bunica chiar au fost. Ce istorie mi s-a transmis prin ei? Trebuie să știi și eu cine sunt cu adevărat.

Există acel program de la televizor care nu este acolo, pe care nu l-am plătit niciodată cu adevărat mult Atenţie la, dar care Ale mele mama vitrega folosit la ceas uneori, despre oamenii care află despre strămoșii lor. Îmi amintesc vag că ei a căutat online recensământul și înregistrările de căsătorie și certificatele de deces trasează liniile familiei de-a lungul generațiilor.

Înapoi în apartament, după o clipă de ezitare, îmi deschid laptopul și încep propria mea căutare. . .

Și găsesc că este destul de ușor. Trebuie doar să mă înregistrez la general Site-ul Oficiului de Evidență, completați detaliile persoanei pe care o caut și îmi vor trimite certificatele în câteva săptămâni. ezit pentru a câteva clipe, încercând să-mi amintesc numele de fată al mamei, apoi tast — Claire Om rosu' în cel căutare formă și „Meynardier” în cel camp marcat 'Anterior Nume'. Apoi eu Verifica cel cutii marcat 'Căsătorie Certificat” și „Certificat de deces”, înainte de a apăsa „Trimite cererea”.

1940

'Arăți bine.' Mireille o privea de pe ușa dormitorului ei pe Claire și-a netezit părul, uitându-se în oglinda de pe hol înainte de a-și trage o haină peste rochia ei albastru închis. — Mergi într-un loc special?

Era Revelion și Parisul era într-o stare de petrecere, în ciuda faptului că război. Claire a ridicat din umeri și a ajuns la cheia ei la apartament.

'Aștepta!' Mireille a pus o mână pe mâneca hainei lui Claire, unde s-a purtat twill de lână și s-a destrămat ușor la manșetă. 'Îmi pare rău. Am uitat să-ți fac cadoul de Crăciun. Am avut multe în minte în ultima vreme. Dar eu avea ceva pentru tu acum. Aici, lua aceasta.' Ea împingere A mic pachet în mâna lui Claire. 'Se va arata bine impotriva rochia ta.'

— E în regulă, Mireille, nu trebuie să-mi dai nimic, Claire răspuns.

Prietena ei i-a zâmbit. „Știu că nu trebuie *să* -ți dau nimic, Claire, dar *vreau* să-ți dau asta. Iubesc colierul pe care l-ai făcut pentru mine - vedea, Sunt purtare aceasta astă seară.' Mireille mângâiat cel îngust catifea panglică în jurul gâtului ei care avea o împrăștiere de mărgele jet cusute pe el invizibil ochiuri și care fixat la cel față cu A argint filigranbuton.

Claire desfăcu hârtia din cadoul lui Mireille și se uită cu neîncredere la medalionul de argint care stătea în mână.

— Nu tu ca aceasta?' a întrebat Mireille.

'Nu e asta.' Claire clătină din cap. — Dar nu pot suporta. Nu a ta medalion, Mireille. Este prea prețios.

Ea încercat la mână aceasta înapoi, dar Mireille închis a ei degete în jurul a lui Claire. 'Este al tau. Un cadou pentru un prieten bun. Vreau să-l ai. Și Îmi pare rău că nu am fost o companie mai bună în ultima vreme. Aici, lasă-mă să-l fixez Pentru dumneavoastră.'

Fără tragere de inimă, Claire își ridică părul de pe ceafă pentru a-i permite Mireille să așeze medalionul la loc și să fixeze închizătorul. Apoi, cedat, a îmbrățișat-o pe Mireille și a spus: „Ei bine, mulțumesc. Este cel mai frumos cadou pe care l-am avut vreodată. Și să stabilim că o vom împărtăși. Ca semn al prietenia noastră. Ne poate aparține amândoi.

— În regulă, atunci, dacă asta înseamnă că vei accepta cel puțin jumătate din cota. Mireille a zâmbit larg și, pentru o clipă, aproape că arăta ca bătrânul ei, sinele vioi din nou.

Impulsiv, Claire o apucă de mână. 'Vino cu mine! Să mergem afară dansând împreună. Știu undeva unde se află muzica și compania bun. Există chiar și un zvon că va fi șampanie în seara asta, din moment ce este Nou Ani Ajun. A pune pe ta roșu rochie și vino de-a lungul. Va fi fi distracţie!'

Mireille și-a retras mâna și a clătinat din cap. — Îmi pare rău, Claire, eu nu pot. E cineva Trebuie să întâlni.'

— Bine, atunci, ai cum vrei. Ea a ridicat din umeri. — Deşi pun pariu oamenii pe care îi voi întâlni sunt o companie mult mai bună decât oricine ești tuagăţarea sus cu. Mulțumiri pentru medalion. Vedea tu Mâine.'

Mireille privit din pacate la fel de a ei prieten măturat afară de cel apartament și jos pe scări. Și apoi, după câteva minute, a tras singură haină și a alunecat afară, tăcut ca o umbră, pentru a fi înghițit de mulțime în străzile aglomerate de dedesubt.

La intrarea în club de noapte, Claire și-a lăsat haina la biroul de verificare chiar dacă asta însemna că va trebui să pună câțiva *sous* în farfuria de pe tejghea pentru femeia cu chipul acrișor care dăduse haina urâtă a scuturare disprețuitoare când o luase pentru a o atârna pe șină.

Foat-ul meu poate fi ponosit, mademoiselle , gândi Claire în timp ce se întorcea spre camera de toaletă, *dar cel puțin nu sunt blocat în spatele Founterului Ajunul Anului Nou cu o pastă pe faFe.* Ea a luat un compact aurit ieftin din geanta ei de seară și se aplecă spre oglindă în timp ce ștergea strălucirea din nasul și obrajii ei. Femeile de lângă ea se uitară cu invidie drapajul rochiei albastru-miezul nopții, pe care Claire o făcuse cu grijă din rămășițe de crêpe de China stânga peste din unu de domnule desenele lui Delavigne. Îi trebuise vârste ca să pună laolaltă lungimile şi ea ar fi a petrecut lung serile încercând la obține cel cusături la minciună absolut apartament Unde ea ar fi a avut la a coase cel resturile latură de latură, asa de acea cel se alătură ar fi

practic invizibil. Ea ar fi cusute A împrăștiere de argint margele de-a lungul cel decolteu pentru a distrage atenția ochiului de la natura mozaic a rochiei și a drapat țesătura pe partiale, astfel încât să curgă peste șoldurile ei subțiri. A ei geanta de seară era făcută din căptușeala unei fuste vechi și ea împrumutase o pereche de pantofi de la una dintre colegele ei de apartament pentru seară.

În oglindă, ea a ajustat medalionul pe lanțul său fin de argint, astfel încât să fie stătea întinsă pe decolteul cu mărgele, chiar sub aripile delicate ale ei clavicule.

Și-a sprijinit o mână pe burtă pentru o clipă, încercând să-l calmeze fluturi care păreau să fluture acolo. Ar fi aici? Ar fi avut și-a amintit de promisiunea pe care o făcuseră în Ajunul Crăciunului de a se întâlni aici din nou pe 31 decembrie? Oare chiar a vrut să spună?

În acea seară, în barul de pe Rue de Rivoli, le trimisese băuturi la ei masă, chelnerul punând paharele în fața ei și a celor doi prieteni ai ei și arătându-l apoi pe ofiţerul german blond de la bar care comandase lor. Celelalte fete chicotiseră și dăduseră din cap, iar bărbatul luase asta ca suficientă invitație pentru a-și țese drum printre mulțimile din Ajunul Crăciunului petrecăreți și trage un scaun. Îi prezentase pe doi dintre colegii săi ofițeri și apoi se întoarse să acorde o atenție deosebită lui Claire, fixând-o cu gheața lui ochi albaștri și complimentând-o pentru rochie. Vorbea fluent franceza, deși din când în când, ca o parte, glumea cu prietenii lui înăuntru Germană pe care nu o înțelegea. El era ofițerul superior în grup și părea a fi popular și convivial, comandând mai multe băuturi și insistând pe plătind pentru lor toate. La cel Sfârşit de cel seară la fel de el ar fi ajutat ea cu haina ei, el o rugase să se întâlnească cu el aici, în seara asta, pentru a sărbători cel sfârşitul anului vechi.

'Avea tu vreodată gustat Șampanie?' el ar fi a întrebat. 'Nu? A limba franceza sofisticat ca tine? Sunt uimit. Ei bine, va trebui să vedem dacă putemremediați asta.

Se simţise flatată că, dintre cele trei croitorese, el o alesese afară, iar celelalte fete o tachinaseră despre asta în timp ce se grăbeau înapoi la apartament înainte de a cădea orele de acces. Ea îi șoptise cuvintele de despărțire ea însăși înainte de a adormi în Ajunul Crăciunului: un sofisticat francez. El era frumos și bogat, dar cel mai seducător lucru dintre toate era felul în care el a văzut a ei și reflectat acea imagine înapoi la se la fel de cineva nou, la fel de cineva crescut și sofisticat, ca femeia pe care și-a dorit să fie.

Nervos reglare cel medalion la a ei gât unu Mai mult timp, ea i-a netezit rochia peste șolduri. Apoi și-a împins drum prin mulţime de petrecăraţi grupate la cel top de cel scară, razand și exclamând în timp ce s-au întâlnit cu prietenii și au început să coboare în cel sala de bal. Ea scanat cel mulțime, și apoi a ei față aprins sus cu A zâmbet timid când ea îl zări, făcându-i cu mâna de lângă bar. Ea a continuat să coboare scările, cu fusta rochiei strânsă într-o mână, neglijent la cel admirând priviri acea un număr de bărbați lovitură a ei cale.

'Ai venit!' exclamă el, trăgând-o spre el. — Și pot să spun cum mândru eu a.m la fi păstrarea companie astă seară cu cel cel mai frumoasa fată în camera?'

— Mulţumesc, Ernst. Claire se înroși, neobișnuită să primească complimente. 'Tu uite foarte Grozav tu. Aceasta a luat pe mine A moment la recunoaşte tu fără pe uniforma ta. Și-a trecut vârful degetelor pe mâneca cinei lui sacou.

El făcu o mică plecăciune dinspre talie, aplecându-se să-i sărute mâna într-o manieră falsă-formală, ochii lui albaștri strălucind de amuzament. — Da, un rar noapte oprit datorie. este bun la obține cel veseli-zdrenţe afară pentru o singura data.'

El întors la cel barman cu A a face cu ochiul și A da din cap și cel om a chemat un chelner care trecea, spunând: „Ai grijă de acest domn. Șampanie. Și o masă lângă trupă.

' *Oui* , m'sieur . Vă rog, urma pe mine.'

Ernst și Claire și-au ales drum între mesele aglomerate care a ocolit ringul de dans, iar chelnerul le-a scos scaune la unu care stătea într-o porțiune care fusese izolată cu o frânghie de catifea roșie. S-au așezat și câteva clipe mai târziu chelnerul s-a întors, netezind lenjeria pânză în timp ce punea jos o găleată cu gheață și ochelari. Cu o înflorire de alb șervețel de damasc, a deschis sticla de Krug și a turnat, făcând o pauză expert la permite cel spumă la se stabilesc inainte de topping cel ochelari sus și apoi aşezându-se cel sticla în este argint găleată și drapaj cel damasc pânză în jurul estegât.

Ușoară ca un balon într-un pahar auriu, Claire a plutit în acea seară pe un val de euforie. În sfârșit! Aceasta era viața la care visase mereu, și pentru câteva ore putea uita de frigul *atelierului cu curent de aer* , the durerile de cap și foamea, în timp ce dansa sub un tavan aurit, se țineau brațele unui tânăr frumos, respirând aer care era amețitor de miros de parfum și ţigară fum. ei băut Mai mult Șampanie și

a comandat stridii și Ernst a vorbit și a glumit cu ceilalți nemți care alăturat lor la cel din apropiere Mese in spate cel roșu catifea frânghie in timp ce ea satși a zâmbit și privit celălalt femei privind ea cu invidie.

— Vino, spuse în cele din urmă Ernst, consultându-şi ceasul. — Un ultim dans și apoi Eu trebuie te escortează acasă înainte de ordinul de acces.'

La ieșire, el i-a luat haina pentru ea de pe șapcă femeie și a aruncat cu dezinvoltură câțiva franci în farfurie, provocând femeie la sparge A zâmbet de Mulțumiri și dori lor ambii A Fericit Nou An.

S-au întors peste râu, iar ea a simțit că picioarele ei cu greu atins cel sol în a ei împrumutat pantofi la fel de ei alăturat cel curgere de petrecăreții care se grăbesc spre casă acum, chiar dacă miezul nopții și noul an aveau încă câteva ore libere. El o ținea de mână în timp ce mergeau pe sub contraforturile înălțate ale Notre-Dame și apoi a tras-o într-o parte, în jos pași către *cheiul de pe malul râului* chiar înainte de a traversa Pont au Double la *rive gauFhe* . Acolo, unde apele întunecate ale râului lăcau pe pietre de picioarele lor, el ia-o in bratele lui și a sărutat-o.

Ochii ei străluceau în timp ce îi zâmbea, părând să reflecte lumina stelelor deasupra lor, iar el i-a mângâiat pe spate părul deschis, vârându-i o șuviță în spate urechea ei și sărutând-o din nou.

În acel moment, într-o noapte întunecată de lângă Sena, ea și-a imaginat ce este ar fi ca să mă îndrăgostesc de el. Și deodată și-a dat seama că toate lucruri ea ar fi gând ea dorit inainte de – cel frumoasa haine, cel şampanie, invidia altora – nu conta până la urmă. Tot ce conta era să fii iubit și să poți iubi în schimb. Asta și-a dorit ea, mai mult decât orice altceva.

Pe cel Rue Cardinale el a luat a lui părăsi, sărutând a ei din nou și șoptind: „La mulți ani, Claire. Cred că va fi unul bun pentru noi ambii, tu nu?'

Deținere strâmt la acea promisiune de A viitor implicând 'S.U.A ambii', ea a fugitsus scările spre apartament.

Fredonând o melodie de dans pe sub răsuflarea ei, își scoase cheia din ea seară sac și deblocat cel uşă. Închidere aceasta in liniste in spate a ei, ea și-a alunecat pantofii – brusc conștient de veziculele pe care le mușcaseră în călcâiele ei – și s-a dus în vârful picioarelor în camera ei, nevrând să risipească sentimentul bucurie de a trebui să împărtășească detaliile serii ei cu oricare dintre colegele ei de apartament tocmai încă.

La fel de ea culca în a ei îngust pat sub cel streaşină acea noapte, Claire a visat că dansează în brațele lui Ernst sub un tavan aurit, purtat pe A maree de dorință – A sentiment la care ea a avut fost complet neobişnuit sus pana cand acum – la fel de cel ceasuri de Paris lovit doisprezece și cela murit anul vechi.

Harriet

eu uite sus din cel buletin informativ Sunt traducere la fel de Simone vine înapoi înrecepţie, având livrat cafele la unu de cel de birou întâlnire camere.

'Ta telefon sunat,' eu Spune, dând din cap la Unde aceasta sta la cel Sfârşit de cel birou.

Ea alegeri aceasta sus și ascultă la A mesaj. A ei expresie este inscrutabil.

— Ăsta a fost Thierry, spune ea categoric. — Vrea să știe dacă îi pot lăsa să aibă numărul dumneavoastră. Spune că lucrează la un concert sâmbăta viitoare și el m-am gândit că s-ar putea să-ți facă plăcere.

eu ridicare din umeri și da din cap. — Asta e amenda. Sunete bun.'

În timp ce atinge un mesaj text în telefon ca răspuns, ea spune: fără privind în sus, 'Te place, ştii.'

— Și mie mi-a plăcut de el, spun, răsfoind marele dicționar Larousse pe care îl folosesc oricând trebuie să caut un anumit cuvânt. — Mi s-a părut drăguț tip.'

'Da, el este,' ea este de acord.

— Simone, încep eu. Și apoi mă opresc, nu știu cum să exprim ceea ce vreaula intreab-o.

Ea se uită la mine, fără să zâmbească.

— Uite, spun eu. — Nu știu dacă e ceva între tine și Thierry. Dar dacă Acolo este, eu nu vrei la do orice acea ar putea supărat tu.'

Ea ridică din umeri. 'Nu. Există nimic. El este doar A prietene.'

Se întoarce la ecranul computerului, verificându-și aparent e-mailurile, dar tăcerea dintre noi este însărcinată cu ceva mai mult. L-am lăsat să stea, dând timpul ei.

Fără tragere de inimă, ea ridică ochii pentru a-i întâlni în cele din urmă pe ai mei. — L-am cunoscut pentru ani,' ea spune. 'De asemenea mulți ani, pot fi. Noi am fost prieteni vreodată de cand eu a venit la Paris. Tu

esti dreapta, deşi. eu făcut speranţă noi ar putea fi Mai mult

decât doar prieteni. Dar sunt ca o soră pentru el, spune el. Deci pur și simplu nu merge a se intampla. Presupun că îl văd cu tine – cum se luminează când este vorbind cu tine – m-a forțat să recunosc asta în fața mea.

'Sunt scuze,' eu Spune, sens aceasta.

Ea ridică din umeri. 'De ce ar trebui să tu fi scuze? este nu ta vina el îi place tu.'

Atunci ea zâmbete, decongelare puțin. 'Și el *într-adevăr* îi place tu, de cel cale. L-am putut vedea în seara aceea. Cu siguranță există o legătură între cele două de tine.'

Scutur din cap și râd, luându-mă de la ea, încercând să-l păstrez ușoară. Nu sunt grozav la relații. La universitate aveam tendința să le găsesc puțin copleșitoare și am ajuns la concluzia că era mai ușor să fiu pe mine proprii. Întotdeauna am simțit că ar putea fi prea multe de pierdut dacă mă las să cad dragoste. Și eu știam că eu nu putea suporta pierde mai mult decât Am avut deja Terminat.

Recunosc că mi-a plăcut totuși să vorbesc cu Thierry în acea noapte. am simțit eliberat de cel roman senzaţie de fiind capabil la fi eu insumi, în Limba franceza. Și un concert ar fi o modalitate bună de a petrece o seară, mai ales dacă era ocupat lucrând la asta. N-ar fi mare lucru atunci. Deci, când propriul meu telefon bâzâie un minut mai târziu, încurajat de zâmbetul și semnul de aprobare al Simonei, eu răspunde „ *oui, aveF plaisir* ” la sugestia lui de a pune un bilet pe ușă pentru mine sâmbăta viitoare și că s-ar putea să mergem după ceva de mâncare. Apoi îmi las telefonul deoparte și îmi continui munca.

Una dintre îndatoririle mele ca stagiar implică sortarea corespondenței atunci când sosesc la agenție în fiecare dimineață. Astăzi sunt oprit de vederea un plic cu aspect oficial cu un cod poștal din Marea Britanie, adresat mie. eu niciodata de obicei primesc orice postare, așa că știu că acestea trebuie să fie certificatele pe care le-am cerut de la biroul de evidență și că îmi vor spune mai multe despre viața lui Claire. Și a ei moarte, de asemenea. eu a stabilit cel sigilat plic deoparte, dedesubt Ale mele telefon, ca să pot rămâne concentrat pe munca mea deocamdată. Îl voi deschide în seara asta, când pot privi corect conținutul în intimitatea mea camera din apartamentul de la etaj.

Sortesc rapid restul corespondenței și apoi îl duc la birou să-l înmâneze. Unul dintre managerii de cont este cu Florența când ating pe usa ei. Ea îmi face semn să intru și ambele femei îmi zâmbesc. 'Vești bune,

Harriet, spune Florence. — Comunicatul de presă pe care l-ai trimis? Am avut o răspuns de la Londra. Cumpărătorul de la Harvey Nichols este interesat să vadă Mai mult a gamei. este o lovitură de stat.

Managerul de cont îmi cere să ajut la redactarea răspunsului și sunt ținut ocupat pentru restul zilei traducând aspectele tehnice ale designului de încălțăminte și construcție din franceză în engleză.

În cele din urmă, biroul se închide și eu alerg pe scări spre camera mea de la mansardă, strângând plicul alb. De partea mamei mele a familiei, atât a mea bunicul și bunica muriseră înainte să mă nasc eu. Mâinile mele sunt tremurând puțin. Pentru că în afară de fotografia lui Claire cu Mireille și Vivienne, aceasta este prima legătură tangibilă pe care am avut-o cu acea generație a mea familie.

Nu sunt deloc sigur că o să-mi placă ceea ce voi găsi când deschid plic. Am ajuns să cred că relația lui Claire cu Ernst a fost drăguță ruşinos. Și ar putea exista chiar o șansă ca eu să fiu de origine nazistă? Este acea moștenire de rușine și vinovăție face parte din structura mea genetică? Mainile mele tremur de nerăbdare – și doar un frișon de anxietate – în timp ce deschid plic.

Primul certificat pe care l-am citit este datat, într-o mână de cupru curgătoare, the 1 de Septembrie 1946, și este pentru cel căsătorie de Claire Meynardier, născut în Port Meilhon, Bretania la 18 mai 1920 lui Laurence Ernest Redman, născut în Hertfordshire, Anglia, la 24 iunie 1916. Nume Ernest se opreste pe mine în Ale mele urme pentru A moment. Ar putea acest fi „Ernst”? S-au mutat în Anglia pentru a începe după război? Dar faptul faptul că s-a născut în județele de origine face asta extrem de puțin probabil. Asa de poate pot presupune că până la urmă nu sunt descendent dintr-un soldat nazist. Gândul permite ca o greutate să-mi alunece de pe umeri, cu o povară mai puțin trebuie să ducă prin viață.

eu a pune cel foaie de hârtie la unu latură și citit cel Următorul unu, cel certificat de deces pentru Claire Redman. Este datată 6 noiembrie 1989 și cauza morții este dată ca insuficiență cardiacă. Deci Claire avea şaizeci şi nouă de ani când a murit, lăsând-o pe fiica ei, Felicity, singură pe lume la vârsta respectivă de douăzeci şi nouă. Cât mi-aș fi dorit să fi trăit mai mult. S-ar putea să fi putut Schimbare cel curs acea Ale mele a mamei viaţă a luat. Ea ar putea avea fost Mai puțin de o enigmă. Și dacă tot ar fi fost prin preajmă, ar fi putut să ajute eu, dându-mi un sentiment despre cine sunt cu adevărat.

Cât mi-aș fi dorit să o cunosc pe bunica mea Claire.

Martie 1941

„Mireille, tu sunt dorit în cel salon.' Mademoiselle a lui Vannier buze au fost atât de strânsă de dezaprobare, încât cutele din jurul lor au fost atrase pliuri strânse ca smokingul. Era practic nemaiauzit pentru croitorese fi convocat jos în cel teritoriu de cel *vendeuses* și al lor clientii.

Mireille era conștientă de privirile celorlalte fete așezate în jur masa care ridică privirea de la munca lor și privea în tăcere cum ea și-a băgat cu grijă acul în materialul căptușelii pe care o lipea împreună la marca-o loc, atunci stătea în picioare sus si împins înăuntru scaunul ei.

A sentiment de a II Fii frica târât la cel groapă de a ei stomac la fel de ea coborâtcel scari. A fost ea în necaz peste niste alunecarea în a ei cusut? Ea a fostde multe ori distras in zilele de azi, gândire despre a ei Următorul misiune pentru celreţea, și în mod constant epuizat de cel încordare de păstrarea a ei Activități Asecret pentru celelalte fete. Poate că era chemată pentru o mustrare.Ea încercat nu la imagina cel chiar mai rau posibilitate, acea ea a avut fost denunţat de cineva și acea cel salon ar putea fi deplin de naziștilor vino la du-o la interogatoriu.

Ea ezită la ușa salonului, apoi își trase haina albă drept și își ținea capul sus când bătea și intră.

Spre surprinderea ei, vânzătoarea care era renumită pentru că s-a ocupat Cei mai bogați clienți ai lui Monsieur Delavigne au venit spre ea, zâmbind larg. În spatele ei, un asistent plutea cu banda ei de măsurare alături de unul dintre modele care purta o haină pe care Mireille o recunoștea. Ea terminase cusut căptușeala pentru este doar altă zi.

'Aici ea este, al nostru stea croitoreasă,' a ţâşnit cel *vendeuse* . 'Acest domn dorit la întâlni tu, Mireille, la multumesc tu în persoană pentru celmunca pe care ai făcut-o la ordinele lui.

Din fericire, ceilalți din cameră erau prea intenționați să fluture clientul lor ca moliile în jurul unei flăcări pentru a observa privirea surprinsă care a tras peste trăsăturile lui Mireille înainte ca ea să-l poată preveni. Pentru că lângă foc, care aprins strălucitor în cel vatră la a pastra cel umed Martie frig la Bay, domnul Leroux stătea pe unul dintre scaunele aurite pentru care erau rezervate vizitatorii salonului, picioarele lungi încrucișate și mâinile în buzunare, într-un poza acea a vorbit despre cel sigur de sine ușurință de chiar bogat.

S-a liniștit repede, forțându-se să-și țină privirea până la modelul covorului Aubusson de pe podeaua salonului astfel încât Nu uite de recunoaştere ar putea da departe cel fapt acea ea a avut deja întâlnit acest om. Nici ea nu a vrut să trădeze faptul că, chiar în această seară, ea ar fi făcut o comisie pentru rețeaua subterană pe care o controla. Ea a avut primit a ei cele mai recente instrucțiuni din cel vopsitor numai ieri.

— Mademoiselle, spuse el, îmi cer scuze că v-am întrerupt munca. Dar eu am vrut să vă mulțumesc pentru atenția acordată detaliilor pe care ați pus-o articolelor de îmbrăcăminte acea eu comandat. Aceasta este important, din cand in cand, la trece acea pe personal, *n'est-Fe pas?* '

Și-a închipuit-o sau a pus el puțin accent pe cuvânt 'important'?

El a zâmbit către compania adunată, care i-au răsucit cu toții, având a fost deja la capătul receptor de mărimea lui.

Îi făcu semn să se apropie și apoi strecură o bancnotă de cinci franci împăturită buzunarul hainei ei albe. — Un mic semn al recunoștinței mele, mademoiselle.Și vă mulțumesc încă o dată.

— Mulţumesc, domnule. Ești prea amabil, răspunse Mireille, cu ochii întâlnire a lui pentru cel cel mai scurt de momente la lăsa -l stiu acea ea înțeles.

Se ridică apoi, iar unul dintre asistenți se grăbi înainte cu haina. Întorcându-se către *vânzător* , el a spus: „Deci ai toate măsurătorile nevoie pentru acel costum? A făcut semn spre unul dintre modelele noului sezon care erau expuse pe manechine pe un perete.

— *Oui* , domnule. O vom face exact așa cum doriți. Este excelent alegere – Se întâmplă să știu că acest stil anume este unul al lui Monsieur a lui Delavigne favorite.'

' *MerFi* . Și să trimită haina la adresa mea obișnuită. El a dat din cap către cel model. 'Dar eu se va stabili Ale mele cont acum, dacă eu Mai?'

'De curs, domnule.'

Vânzătoarea i-a bătut mâna către Mireille, indicând că era demis și ar trebui să întoarcere la cel atelier, in timp ce unu de cel asistenți se grăbi să aducă registrul în care erau păstrate detaliile comenzilor clienților.

Înainte de a se întoarce în camera de cusut, Mireille se strecură în camera toaletă la primul etaj. Ea scoase din buzunar bancnota de cinci franci și l-a desfășurat. După cum ghicise, o bucată de hârtie era ascunsă în interiorul bani. Și pe aceasta a fost scris doar unu cuvânt, puternic subliniat: 'ANULAT'.

Își dădu seama că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic pentru Monsieur Leroux a riscat să vină să o vadă pentru a-i da acest avertisment. Mainile ei s-a scuturat în timp ce ea a rupt biletul în bucăți minuscule și le-a spălat, făcând sigur că plecaseră, înainte să se spele pe mâini. Tremurau încă în timp ce ea se usca ei pe prosopul care atârna pe spatele ușii, imaginându-și ce – sau OMS – ar putea avea fost aşteptare pentru a ei dacă ea ar fi plecat la cel întâlnire punct în acea seară. Nemții încercau să strângă plasa în jurul tuturor Activitate de rezistenţă şi era bine cunoscut pe străzile Parisului că cei care au fost duşi la sediul SS din Avenue Foch pentru audieri nu a reapărut de obicei. Văzuse, de asemenea, cu proprii ei ochi, liniile de oameni fiind defilați sub pază înarmată în stațiile orașului și forțați la bord cel trenuri rubrica spre est. Și, aceasta părea la a ei, ei departe a depășit numărul oamenilor care se întorceau.

Când se strecură înapoi pe scaunul ei de la masa de cusut, Claire dădu un ghiont ea și a întrebat-o pentru ce a fost trimisă jos. Ea a tras cele cinci biletul de franc din buzunar și le-a arătat celorlalte fete, care au exclamat în invidie.

— Vom lua niște cârnați sau un borcan de *rillettes* în acest weekend, dacă măcelar are orice în,' Mireille șoptit la Claire sub acoperi de cel vorbărie.

„Nu-ți face griji pentru mine, voi ieși la cină sâmbătă seara.” răspunse Claire, întorcându-se de la Mireille spre lumină, cu atât mai bine concentrat pe cusătură niște mărgele complicate pe a corset din sifon.

„Dar se pare că nu ne vedem niciodată, în afară de la serviciu în zilele noastre,” Mireille spuse trist.

Claire a ridicat din umeri. 'Știu. Parcă ești mereu afară seara când nu sunt.

— Ei bine, într-una din zilele astea vom avea o seară împreună și poți spune-mi totul despre acest nou om al tău. Devenise public recent cunoştinţe în cel *atelier* tha t Claire a fost 'văzând cineva', după unu de cel

fetele din apartament o văzuseră strecurându-se într-o seară purtând o pereche de mătase ciorapi, care trebuie să fi costat mult mai mult decât și-ar putea permite oricare dintre ei salariile lor. Sub interogatoriu atent, Claire admitese că erau a cadou de la un admirator. Același admirator pe care îl văzuse de la New Ani Ajun.

Mademoiselle Vannier bătu din palme pentru a potoli murmurul fetele. — E suficient acum, toată lumea. Emoția s-a terminat. Nu aştepta tu sunt toate mergând la fi invitat jos asa de acea clientii poate sa da tu sfaturi. Acea fel de lucru numai se întâmplă o singura data în A albastru lună. Liniște, Vă rog! A plati Atenţie la ta muncă și Salvați ta bârfind pentru ta pauze.'

Mireille întinse mâna după căptușeala pe care o lăsase pe masă și începu: o singura data din nou, la tack aceasta împreună cu atent, rapid ochiuri. La fel de ea cusut, ea reflectă că habar n-avea că unele dintre hainele pe care le făcea au fost comisioane pentru domnul Leroux. Acela fusese o haină de femeie care purta modelul și era un costum de femeie spre care arătase manechinul. A avut o soție? Sau o amantă? Sau poate ambele? Cum ciudat aceasta a fost la fi legat la asa de mulți oameni prin cel reţea și inca să nu știe nimic despre ei, deși fiecare își ținea viața unul altuia în mâinile lor.

Abia a doua zi, ea s-a dus să mai aducă mătase de la vopsitor, că Mireille a auzit de ce trebuia să fie operația de aseară anulat. doamna Arnaud, din cel sigur casa, a avut fost ales sus în afara brutăriei și s-a descoperit că avea mai mult decât rația ei de pâine în coșul ei. Din fericire, acest tip de activitate pe piața neagră nu a fost suficient pentru a o fi deportată și avusese norocul să fie eliberată cu doar o mustrare severă. Dar apoi își dăduse seama că casa lor era privit și reușise să transmită un mesaj domnului Leroux anulați misiunea din seara precedentă. Arnaud ar trebui să mintă scăzut pana cand ei au fost Nu mai lung sub suspiciune. Asa de Activități ar fi suspendat pentru A in timp ce, cel vopsitor explicat, pana cand ei a lucrat afară care alte case ar putea fi folosite pentru a ascunde încărcătura rețelei. El o va lăsa știi când era sigur să înceapă din nou.

Claire își petrecuse sâmbăta dimineața în modul obișnuit, stând la cozi in afara magazine în cel speranţă de cules sus acea saptamana alimente rații. Două

femei, care bârfiseră chiar înaintea ei când s-a alăturat liniei, se întorsese și îi aruncase o privire disprețuitoare, luând în ea eșarfa de mătase și fină ciorapi. Ea le întâmpinase privirea cu sfidare, ținându-și capul sus: așa că Dacă ar avea un iubit german căruia îi plăcea să o răsfețe? Doar pentru că ea nu era o pasăre bătrână zgârietă cu vene varicoase ca ele nu era un motiv pentru ca ea să merite privirile murdare pe care i-au aruncat în timp ce coada se amesteca înainte, centimetru cu centimetru.

Mergând spre casă, în timp ce cotise în Rue Cardinale, o leagănă cumpărături sac, planificare cel fasole tocană acea ea ar face pentru Masa de pranz, aromată cu o bucată prețioasă de burtă de porc pe care reușise să o găsească cel măcelarie.

Și apoi ea observat cel tineri om stând în cel intrare de Delavigne Couture care se ridică în picioare când a văzut-o. Ea nu și-a recunoscut fratele la început. Când îl văzuse ultima oară, părul lui fusese lungă și neîngrijită și purta cea de pescar gros tricoul, lâna grea cu un amestec de murdărie de motor și ulei de pește. El privit diferit – mai batran, oarecum, dar neliniștit și în mod surprinzător vulnerabil într-o jachetă de bumbac de muncitor, cu părul normal ciufulit tuns mic de statura și cu grijă pieptănat, expunând A delicat, fraged bandă de palid piele unde fusese tăiat de pe ceafă.

'Jean-Paul! Ce faci aici?' a exclamat ea.

Făcu un pas spre ea, apoi ezită de parcă nu era sigur cum să-l întâmpine pe tânără elegantă devenise sora lui mai mică. Dar ea a întins mâna peste spațiul care îi despărțea și îi puse brațele în jurul lui, respirând în al lui aromă de fum de lemn și mare sare și sentiment un neașteptat pang de dor de casă în timp ce o strângea pe spate.

— Arăți bine, Claire. Se dădu înapoi pentru a o aprecia, ochii lui cenuşii încrețindu-se la fel de a lui bronzat de vreme față încrețit în A zâmbet. 'Destul de cel doamnă pariziană. Viața de oraș, evident, ți se potrivește. Nu știu cum poți stai totuși să trăiești aici; prea mulți oameni și nu sunt suficiente bărci de pescuit pentru placerea mea.' Făcu un semn spre geanta de pânză zdrobită care se apleca împotriva Delavigne Couture's farfurie sticlă *vitrină* . 'Sunt pe Ale mele cale la Germania. Mi s-a ordonat să se prezinte la muncă într-o fabrică de acolo. Am un Cu o oră sau cam așa înainte de a trebui să fiu la gară, totuși, așa că m-am gândit să mă uit tu în drumul meu prin Paris.

L-a luat de mână. — Atunci, vino la apartament. Luând cel cheie din a ei sac, ea împins cel uşă deschis și LED cel cale la etaj.

'Oh, Jean-Paul, eu nu pot spune tu Cum bun aceasta este la vedea tu. Cum este Papa? Șiceilalti?'

— Tata este bine. Mi-a spus să mă asigur că ai grijă de tine marele oraș și să mănânce cât de cât. El ți-a trimis acestea.

Cu un zâmbet, din partea de sus a pungii lui Jean-Paul a desenat un ziar... colet înfășurat legat cu sfoară și așezat-o pe masă. Ea a deschis-o pentru a găsi trei macrou, cu pielea strălucitoare, argintii ca marea de lângă Bretania coasta de care fuseseră trase.

'Si ceilalti? Marc și Théo și Luc?

A ei a fratelui față crescut serios apoi și a lui ochi înnorat cu tristeţe. „Théo și Luc au mers la luptă când a fost declarat războiul. Îmi pare rău trebuie să-ți spun așa, dar Luc a fost ucis, Claire, când germanii a spart Linia Maginot.

Claire gâfâi și se așeză brusc pe un scaun, culoarea dispărând de pe chipul ei. Fratele ei mai mare, mort de aproape doi ani și ea nu a făcut-o cunoscut. — Și Théo? ea a șoptit.

'Noi primit cuvânt acea el a fost capturat și ținut în A tabără pentru prizonieri de război pentru o vreme. Dar când Franța s-a predat, a fost eliberat, cu condiţia să lucreze într-o fabrică germană. Asta a fost ultima dată pe care am auzit-o. Sper că aș putea să aflu unde se află și să solicit un plasare în aceeași fabrică pentru a putea fi împreună. Deși nu sunt sigur dacă nemții vor permite asta.

Claire și-a îngropat fața în mâini și a plâns. — Slavă Domnului că este Théo Bine. Dar Luc. . . plecat . . . Abia îmi vine să cred. De ce nu m-ai lăsat știi?

— Tata a scris. A trimis o scrisoare, dar a fost imediat după ce nemții au făcut-o preluat, așa că probabil s-a pierdut în haos. Și a încercat să-ți trimită unul de acestea oficial cărți poștale dar aceasta a fost întors la S.U.A marcat „ *inadmis* ” deoarece el ar fi scris Mai mult decât cel permis treisprezece linii. El este fost lovită lateral de pierdere, Claire. N-ai crede cum a îmbătrânit l. Petrece fiecare minut de trezire pe barcă zilele astea, cu greu spune un cuvant. Marc și cu mine am încercat să-l sprijinim. Dar în unele zile pleacă afară pe a lui propriu, în toate vremea. Nu chiar aștepta pentru S.U.A. este ca el nu îi pasă că își asumă astfel de riscuri, aproape ca și cum nu i-ar păsa mai puțin dacă trăiește sau moare.'

Își puse un braț în jurul lui Claire și ea simți definiția lui muschi, ca răsucit fire de frânghie, sub cel stare brută bumbac de a lui sacou

la fel de ea suspină în a lui umăr.

— Nu face griji,' el a spus la ultimul, desen departe la peşte A mototolită batista din buzunar ca să-și sufle nasul și să o usuce ochi. — Marc a rămas în urmă să aibă grijă de tata pentru noi toți. Și voi fi mai aproape de Théo foarte curând. Îi va face pe toți fericiți să știe că ești se descurcă atât de bine aici, la Paris. Poate trimite-i lui tata și lui Marc o carte poștală acum și atunci dacă ai timp totuși? Le-ar face bine chiar și să primească un linia sau Două din tu. Papa comori cel cărți poștale tu trimite S.U.A la Crăciun
– păstrează lor pe cel raft în cel bucătărie asa de el poate sa vedea lor fiecare zi.'

Ea a dat din cap, agăţat a ei cap cu rușine acea ea ar fi fost de asemenea înfășurată în propria ei viață pentru a cruța orice altceva decât ocazional gândit pentru familia ei din Bretania. Pentru că nu a primit-o niciodată încercările tatălui de a-i scrie, ea presupuse că nu le păsa, că ei toți erau acolo, ocupați cu rutina de a pescui toată ziua și de a repara creele seara. Dar acum și-a dat seama cât de mult greșise. Aceasta a fost cel război acea a avut separat lor, nu A lipsa de îngrijorare pe al lor parte. Haosul capitulării Franței și apoi stricturile de fier ale noului administrația o despărțise de familia ei. Un alt val de durere și dor de casă învăluită a ei la fel de ea şters a ei ochi pe a ei a fratelui din nou batista.

Tragându-se, puse mâna peste cea a lui Jean-Paul. 'Vei fi bine, totuși, în Germania. Am un prieten aici, un bărbat pe nume Ernst. El este dintr-un oraș numit Hamburg. El spune că muncitorii francezi care trec peste Acolo a ajuta razboiul efortul sunt bine îngrijit.'

Jean-Paul și-a retras mâna de pe a ei și a studiat-o în tăcere timp de a moment lung. Apoi dădu încet din cap. „Prietenul ăsta german al tău, Claire . . . El este cel care îți cumpără hainele tale frumoase? Ți-a dat el bijuteriile acelea? El arătă spre medalionul pe care ea îl purta la gât.

O figură de vinovăție i-a cuprins inima la tonul cuvintelor lui care: deși își păstra vocea la nivel, suna acuzator pentru urechile ei.

Ea îi întâlni privirea cu o privire de sfidare. — Nu, Jean-Paul, acest medalion a fost un cadou de la prietena mea Mireille. Lui Ernst îi place să-mi cumpere lucruri frumoase uneori, deşi. De ce nu ar trebui el petrece a lui bani pe pe mine dacă el dorințe?

'Dar el este cel dusman, Claire, a ei frate răspuns, chinuindu-se la a pastra a lui nivelul vocii, înăbușindu-și furia. — El este unul dintre cei care l-au ucis pe Luc. OMS a pune Théo în A închisoare. OMS are rupt în afară nu doar al nostru familie dar al nostru

și țara.' El clătină din cap întristat. „Nu te gândești niciodată la noi? Avea tu uitat familia ta atât de complet, Claire?

Acea laţ de vinovăţie în jurul a ei inima a tras chiar mai strâns și pentru A moment în care s-a simțit amețită ca un val de emoții copleșitor de conflictuale spălat prin ea. Ea clătină din cap. 'Nu e ca asta. Tu nu a intelege. Ernst și cu mine – suntem îndrăgostiți. Îi pasă de mine, Jean-Paul, într-un lume în care nu am pe nimeni altcineva căruia îi pasă.'

— Te înșeli, Claire. Ne ai pe noi. Familia ta. Ai mereu a avut familia ta.

— Dar nu ești aici, nu-i așa? O scânteie de furie sfidătoare fulgeră în ea ochi. — A trebuit să o fac singură, de când am pierdut-o pe mama. Si in caz tu nu observasem, lumea are schimbat acum.'

Mâhnirea din ochii lui o rănea mult mai mult decât acuzațiile lui rostite. 'Pot fi ta lume are schimbat. Dar niste de S.U.A refuza la da în asa de uşor. Nu am de ales să merg la muncă în Germania – am fost fie eu, fie Marc care trebuia să plece, așa că m-am oferit voluntar să-l crut. Dar poți paria asta eșarfă de mătase fantezie de-a ta pe care voi încerca să-l găsesc pe Théo și asta, prima oportunitatea pe care o avem, vom ieși de acolo. Războiul ăsta nu s-a terminat încă, tu stiu.'

Se ridică și trecu geanta peste umăr. — Ar trebui să primesc mergând. Nu vreau să risc să întârzii la statie.'

— O să vin cu tine, spuse ea, dar el clătină din nou din cap. —

Nu e nevoie, Claire, mă voi vedea.

Ea a încercat să-i dea înapoi batista mototolită, dar el cu blândețe împins a ei mână departe. — Păstrează-l. De la a frate care îi pasă.'

„Jean-Paul, îmi pare rău. . .' A început din nou să plângă și cuvintele sufocat a ei.

O îmbrățișă din nou, scurt, apoi se întoarse să plece. După cum ea îl auzi pe al lui Pașii dispăruți pe scări, ea a împins peștele argintiu deoparte ai căror ochi sticloși și inexpresivi o priveau din patul lor de umezeală ziar și și-a pus capul pe brațe, plângând necontrolat în timp ce ea a respirat parfumul de fum și sare de acasă pe batistă care era strâns strâns între degete.

Harriet

Auzind povestea lui Claire și Mireille în acei ani de război, mă lupt să fac reconciliază contrastul dintre glamourul și extravaganța couture-ului industrie cu greutățile și privațiunile pe care le-au trebuit croitoresele să reziste, la fel ca marea majoritate a cetățenilor francezi din acea vreme. Este un ciudat juxtapunere grotesc.

Simone îmi spune că a rugat-o pe bunica ei să scrie mai multe despre ceea ce își amintește, dar bineînțeles că Mireille este o femeie foarte bătrână acum și progres este incet. Așa că încerc să-mi frâneze nerăbdare.

Ca o distragere a atenției, în timp ce aștept să sosească scrisorile lui Mireille, eu găsi eu insumi citind A lot de cărți și articole despre acea perioadă de istorie pe internet pentru a completa fundalul vieții celor doi prieteni în pod apartament. Pe măsură ce le-am reunit, am continuat să scriu povestea lui Claire și Mireille, completând-o cu fundalul istoric în care eu poate sa. Cumva mi se pare important să fac asta, chiar dacă doar pentru a-l înregistra eu insumi asa de acea eu poate sa merge înapoi și recitit acest parte de Ale mele familie istorie, luând timp pentru a o digera pe măsură ce fiecare nou capitol iese la lumină. devin așa cufundat că uneori mi se pare ciudat să ridic privirea din scrisul meu, al meu picioarele ascunse sub mine în timp ce stau ghemuit pe canapea din camera de zi a micul apartament și să realizezi că Claire și Mireille nu trec doar prin perete în camera alăturată. Aproape că le aud vocile, imaginându-i stând la cusutul lor: repararea propriilor haine, poate, sau refacerea unei pălării sau a fustă pentru ei înșiși.

De îndată ce pot, mă întorc la Muzeul Modei din Palais Galliera și mai rătăcesc încă o dată prin camere. La prima mea vizită aici, eu a fost uimit de podoabă, strălucirea și strălucirea modei din secole în urmă până în zilele noastre. Dar de data asta mă uit mai atent. Printre camere umplut cu uimitoare exponate acea gălăgie pentru Atenţie, Acolo este A

mult Mai mult modest afişa. A grădinarului pânză şorţ; A coafor haina alba; o pereche de pantaloni din denim și o cămașă purtate cândva de un necunoscut muncitor. Denimul este petic și decolorat, dar spune un adevăr simplu. Aceste hainele își spun propriile povești despre viața oamenilor care le-au purtat, cândva din nou aducând istorie la viaţă în cel prezent zi. Și Cum ironic aceasta este, eu muză, în timp ce stau în fața acestor haine, care azi mâhniți și sfâșiați denimul este culmea modei. Se dovedește că acestea simple, uzate și îmbătrânite articolele de îmbrăcăminte au fost sursa de inspirație pentru designerii moderni.

Din vizitele mele la muzee am învățat și asta, chiar și în cel mai întuneric ori, femei a reușit la găsi A sens de mândrie în al lor aspect. Parisienii au găsit modalități de a face-do, iar stilurile anilor de război se reflectă că: turbanele elegante ascundeau părul murdar sau rădăcinile încărunțite; au fost lipite pene de plută pe pantofi când tocuri înalte s-au uzat; picioarele erau bătute cu ersatz cafea motive, și cărbune linii desenat sus cel înapoi la crea cel iluzie de ciorapi. În fața propagandei naziste omniprezente, femeile din Paris și-au găsit propriile modalități de a trimite înapoi un mesaj ocupanților lor: îmbrăcați în modurile lor de casă, își țineau capul sus; ei nu au fost învins.

Luxul și excesul industriei modei moderne par a lume departe de acei ani de război. Ajunsesem la agenție și prea târziu ud în spatele urechilor pentru a fi lăsat să ajute în orice fel de hands-on capacitatea la Săptămâna modei de la Paris din septembrie. A trebuit să mă uit de la marginile (sau mai bine zis din spatele biroului din receptie) ca ritmul de munca la birou a devenit din ce în ce mai frenetică și apoi deodată am rămas singur, să mă ocup de telefoanele care nu sunau, căci toată lumea era afară la săptămâna evenimente, dimineața, prânzul și seara. Simone apăruse la intervale neregulate să-mi spună cea mai recentă colecție sau pe cine văzuse ea la acea searărecepţie.

Cu câțiva ani în plus de experiență decât mine, Simone este o afacere bună mai relaxat cu privire la oportunitatea de a sta în public, printre Modă editori și cel celebritati, și ceas la fel de cel cele mai recente couture colecții, care vor stabili tendințele pentru un sezon care mai este la câteva luni, sunt defilate pe podiumuri.

Acum că lucrurile s-au mai liniștit în birou după rafale de activitate acea urmat în cel trezi de Modă Săptămână, care are ținut toți cei de la Agence Guillemet sunt ocupați în lunile de toamnă, decid să o fac trata eu insumi la Masa de pranz la cel Cafenea de Flore. eu stiu este unu de cel se opreste pe cel

traseu turistic si, inevitabil, preturile sunt peste bugetul meu normal care de obicei nu se întinde la mult mai mult decât o cafea și un croissant pentru o Deliciul de sâmbătă dimineața de la o patiserie pe una dintre străzile laterale mai liniștite cel Bulevard Saint-Germain. Dar vreodată de cand Simone descris Cum Mireille l-a întâlnit pe domnul Leroux acolo, mi-am promis că voi face o scopul de a merge într-o zi. O întreb pe Simone dacă ar vrea să vină cu mine, dar ea clătină din cap, se bucle dansează și spune că i s-a cerut să ajute unul dintre cei managerii de cont pregătesc o licitație pentru un nou client.

Ridic din umeri pe haină și ies din birou, mergând pe stradă spre Bulevardul Saint-Germain. După o clipă de ezitare, îi trimit lui Thierry a text, întrebându-l dacă vrea să mi se alăture la prânz.

eu savurat cel concert el ar fi invitat pe mine la cel alte noapte și a fost impresionat privindu-l la lucru, văzându-l într-o lumină nouă. Era calm și capabil, așezat în spatele unei game uluitoare de tehnologie, cu vârful degetelor echilibrând cu atenție nivelurile de sunet pe parcursul performanței. A câțiva dintre prietenii lui au venit după burgeri și a fost un relaxat seara, desi tot am vorbit mult despre victimele Bataclan, ale caror memoria va fi mereu prezentă. Ne-am întâlnit de câteva ori de atunci, cu aceeași mulțime. Totuși, am observat că Simone nu s-a alăturat grupului, mereu realizarea un scuză la fi în altă parte. The uşor răcoare acea strecurat în relația noastră de când ne-am întâlnit Thierry și cu mine este încă acolo, cred, dar este evident că face un efort să nu-i lase în cale prietenie cu oricare dintre noi. Sunt uşurat că, cu puţină încurajare, ea e a acceptat sa alatura-te grup la bar în continuare Vineri noapte.

Când noi am fost afară împreună, Thierry mereu trage a lui scaun sus lângă al meu și vorbim ore întregi, mai ales despre muncă, dar uneori despre cele mai recente știri despre raiduri și arestări ale poliției, în timp ce amenințarea cu bule teroriste departe chiar sub suprafața vieții orașului. I-am spus și lui despre fotografie care m-a adus la Paris și am povestit câteva dintre cele ale lui Claire și poveștile lui Mireille. Așa că cred că i-ar putea plăcea să mă însoțească la Cafenea de Flore, doar în jurul cel colţ din cel Rue Cardinale, Unde A avut loc întâlnirea lui Mireille cu domnul Leroux. Dar telefonul meu sună cu răspunsul lui – îmi pare rău, dar se încarcă în kit pentru un concert pe cealaltă parte a oraș și nu reușesc. Altă dată, promite.

La cafeneaua de la un colț al aglomeratului bulevard Saint-Germain, găsesc un așezați-vă la o masă pentru doi, strâns între două mese mai mari și puneți-mi Ordin. În timp ce chelnerul pleacă să aducă pâine și o carafă cu apă, iau

o privire bună în jur. Cafeneaua nu se poate schimba prea mult din anii războiului. Lambriurile din lemn de culoare închisă și coloanele albe sunt încă la locul lor și ale barului fitingurile din alamă strălucesc printre sticlele de Aperol și Saint-Raphaël. Eu pot imaginează-ți Mireille venind aici pentru prima dată și cum ar face inima ei avea fost uriaş la fel de ea țesut a ei cale între Mese umplut cu limba germana ofiţeri la întâlni a ei a lua legatura la cel înapoi de cel zgomotos cameră. eu să presupunem că uneori cel mai bun camuflaj este să te ascunzi la vedere. Dar ce curajul care trebuie să fi luat.

Dezamăgirea mea față de rolul mai puțin activ al lui Claire a fost temperată a puțin de faptele despre viața ei de acasă pe care am început să le culeg. eu relatez puternic la dorința ei de a pleca de acasă, unde simțea că nu este nimic pentru ea și să încerce să-și găsească un alt loc în lume. Ca ea, sunt atras de entuziasmul și creativitatea lumii modei. Și, la fel ca ea, eu știi cum te simți când îți pierzi mama. Probabil că își detesta viața în micul sat de pescari breton, aceeași viață care o purtase pe mama ei – a mea Străbunică – la A umbră inainte de copleșitoare a ei complet.

La fel de Sunt gândire despre a lui Claire pierderi – de Cum ea trebuie sa avea simțit urmând sicriul simplu al mamei ei printr-o curtea bisericii până la un proaspăt săpat mormânt – o mașină de poliție trece în viteză afară, cu sirena țipând. Prin ferestrele cafenelei, zăresc lumini albastre intermitente și apoi sunt plecat.

Este doar o viziune de moment, dar trezirea zgomotului și a luminilor mă cufundă cu un val brusc de panică atât de puternic încât lovește expiră din mine. Mă întind după carafa cu apă și turn puțin în mine sticla, cu mana tremurata, in timp ce incerc sa ma calmez.

Sunt momente la care nu mă gândesc. Momente în care am pus deoparte A compartiment de Ale mele minte care are au stat sigilat pentru ani. Dar acum, aici în Café de Flore, printre turiști și Parisienne șic doamnelor-care-pranz, o imagine fulgerează în fața ochilor mei, ca și cum ai cuiva mână are atins interior Ale mele cap și întors A cheie, deschidere acea compartiment într-o fracțiune de secundă în timp ce sunt distras de gândurile la Mireille și Claire.

În ochiul minții mele, văd luminile albastre intermitente ale unei alte mașini de poliție. Totuși, acesta nu trece cu viteză. În schimb, este parcat la poarta de afară casa mea. Simt mâinile întinzându-mă pentru a mă reține, ținându-mă înapoi când încerc a alerga spre o uşă care stă întredeschisă. Aud vecinii vorbind în jos voci și eu auzi cel sinistru sibila de cel cuvânt ei utilizare: *suFide* . este A

coșmar pe care l-am avut de multe, de multe ori, în ambuscadă noaptea de vise acele lumini albastre pâlpâitoare și de a fugi de ele, de alergare și de alergare și să nu ajung nicăieri, din care mă trezesc răsuflat, cu lacrimi alergându-mi pe obraji și inima îmi bătea în gât.

Și fiecare timp eu trezi sus și descoperi acea este doar fost A vis.

Dar aceasta este încă nu Bine. Aceasta este niciodată bine.

The Chelner seturi Ale mele salată jos în față de pe mine și eu Trage eu insumi împreună, încercând să atrage un zâmbet, clătinând din cap în timp ce el întreabă dacă mai am nevoie de ceva. Trec prin mișcările de a-mi strânge Masa de pranz. De obicei, l-aș devora, dar astăzi nu am poftă. sunt prea ocupat să se gândească la acel fulger de conștientizare declanșat, fără îndoială, de gânduri de Ale mele moartea străbunicii și cel trecând poliția mașină.

Și apoi îmi dau seama că alături de șocul acelei imagini prea vii pe care l-am înăbușit atâția ani, există un alt sentiment necăjător care se formează într-o întrebare în mintea mea: a cui era mâna aceea mi-a intrat mâna în cap și a deschis acel compartiment încuiat? am o presimtire acea aceasta nu aparține la oricine eu stiu. Aceasta nu aparține la Ale mele bunica Claire, nici să Mama mea.

Pe măsură ce bătăile inimii îmi încetinesc și mă uit în jurul aglomerației, zgomotoase cafenea, imaginându-i pe Mireille și Claire aici, cu o jumătate de secol înaintea mea, îmi dau seama că caut pe altcineva, pe cineva care lipsește. A treia fatăîn fotografie.

Unde este Vivienne?

1941

Fiecare cap din camera de cusut se întoarse când a intrat mademoiselle Vannier cu noua fată. În tăcerea de moment, ca zgomotul cusăturii mașinile s-au oprit și murmurul scăzut al conversațiilor smulse s-a oprit, unul dintre ace de oțel pe care Mireille le folosea pentru a alcătui o bluză a căzut podeaua cu un bătaie slab. Se aplecă, repede, să-l ridice înainte de a putea se rostogolește într-una dintre crăpăturile dintre scânduri și se pierde: înlocuiri erau scumpe acum că livrările de metal erau canalizate în muniţii fabrici din Germania.

În timp ce se îndrepta, mademoiselle Vannier îl prezenta nou croitoreasă. 'Fetele, acest este Vivienne Giscard. Ea se alătură S.U.A din un *atelier* din Lille, unde a câștigat o experiență valoroasă de lucru şifon. De asemenea, te va ajuta, Claire, cu ornamente și mărgele. Și ea va sta sus, în apartament. Vă rugăm să o ajutați să se simtă Acasă.'

Mireille și-a mutat munca, făcând loc la masă și un scaun a fost găsită pentru Vivienne, care le-a zâmbit noilor ei vecini în timp ce o punea trusa de cusut jos și trase pe o haină albă bine presată.

Mireille imediat placut cel uite de acest cele mai recente plus la al lor echipă. Avea ochi largi de culoare alune și păr lung, de culoarea aramiului, pe care ea purtau împletit în A gros împletitură la a pastra aceasta afară de cel cale de a ei muncă. Aceasta Ar fi bine să avem o nouă colega de apartament, mai ales acum că celelalte fete plecase mai departe și erau doar Mireille și Claire în apartament. Al lor poteci păreau să-i ducă în direcții și distanță foarte diferite între ei se simțea mai larg ca niciodată. Deci poate prezența acestei noi fete ar ajuta la lumina un pic atmosfera.

În acea seară, cele trei fete și-au împărțit masa de seară împreună și Vivienne produs A bar de ciocolată la rundă oprit al lor cină de pâine și

supă. 'Unu de cel puţini avantaje de Lille fiind parte de Belgia aceste zile!' spuse ea, în timp ce dezlipea ambalajul împodobit cu Côte d'Or palmier şi elefant. „Ei chiar fac ciocolată foarte bună, când pot obține ingredientele.

Mireillei i se lăsa gura apă în așteptare și oftă mulțumită când luă unul dintre pătrate și îl lăsa să se topească pe limbă. „Eu nu-mi amintesc când am gustat ultima dată ceva atât de delicios. Cum ai făcut reușești să pui mâna pe el?

Vivienne a zâmbit, iar ochii ei mari păreau să o lumineze în întregime față când a făcut asta. „A fost un cadou de plecare din partea familiei mele. Cred că erau îngrijorați că nu va fi nimic de mâncare în mare, rău oraș.'

„Ei bine, erau cam exact pe acel front", a râs Mireille, gesticulând spre bolurile goale de supă și împrăștierea firimiturii pe table de breadboard care erau tot ce mai rămăsese din putina lor cină. 'Sunt a ta familie încă în Lille?

— Părinții mei locuiesc la nord de acolo. Vivienne flutură vag o mână și a trecut din nou ciocolata.

'Do tu avea fratilor și surori? a întrebat Claire la fel de ea a izbucnit încă un pătrat în gură.

'Doar unu frate. Cum despre tu?'

La fel de cel fetelor a vorbit, savurând fiecare ultimul delicios bucăţică de cel ciocolată, lui Mireille i se părea că se împărtășește o nouă prietenie și în jurul mesei în seara aceea – și asta a avut un gust chiar mai bun decât orice ar fi putut inventa un ciocolatier belgian. Și Claire părea mai fericit și Mai mult relaxat cu A nou coleg de apartament la completati cel tăceri, la fel de intangibil și rece ca ceața unui râu, care pătrunsese în apartament ultimele saptamani.

Pe lângă reducerea distanței dintre Mireille și Claire, Vivienne adus cu veștile ei de o foarte Franța diferită dincolo limitele orașului.

'Când ale lui Hitler armatelor avansat, Lille a fost asediat. Aceasta a fost A câteva zile înspăimântătoare. Garnizoana franceză a luptat cu disperare și a reușit tine cel oraș lung suficient la permite aliat trupe la fi evacuat din Dunkerque. Dar, în cele din urmă, puterea naziștilor a fost copleșitoare. ei și-au condus tancurile în centrul orașului și trupele noastre au fost forțate predare. Mii de soldați au mărșăluit prin Grand'Place ca prizonieri de război. Aceasta a luat ore pentru lor la trece de.' Vivienne s-a scuturat a ei

cap, amintindu-și vederea. — Și apoi toate acele mii de oameni au fost luați departe. Și dintr-o dată orașul nostru nu a mai fost francez. Germanii au remizat noi linii pe hărțile lor și au decretat că Lille face acum parte din Belgian administrare. Acesta a fost o năucitoare cativa ani.'

Vivienne a descris cum a fost forțată să lucreze la filat mori, producând fir pentru efortul de război nazist. „Dar am reușit să continui să fac niște bani pe lângă croitoria mea. Neavând noutăți haine, s-a dovedit că abilitățile mele erau necesare mai mult ca niciodată de către noi prieteni și vecini. Am perfecționat arta refacerii hainelor rochii și rochii în fuste. Am făcut chiar un costum pentru contesa de Rivault, dintr-o pereche de perdele pe care le salvase din casa ei înainte a fost însușită ca o țață pentru ofițerii germani. Ea a fost cea care m-a ajutat să obțin postul aici la Delavigne Couture. A fost o clientă bună, inainte de razboiul.'

În timp ce Mireille stătea întinsă în patul ei în noaptea aceea, așteptând să vină somnul, ea se gândi noul ei prieten. Vivi, așa cum începuseră repede să o numească, părea un adevărat spirit înrudit și Mireille era bucuroasă să o aibă în apartament. Și totuși, ca și foamea – pe care le aveau acele câteva pătrate de ciocolată nu a putut să se liniștească – strânsă în burtă, și-a dat seama că Vivi făcuse a dezvăluit foarte puține informații despre ea însăși. Ea a împărtășit o mulțime de detalii despre a ei muncă în A local croitorie *atelier* inainte de cel război a avut copleșit Lille, unde se specializase în treaba dificilă de cusut rochii de seara din sifon pentru doamne de societate; ea le spusese cât de greu era munca fusese în fabrică, rulând mașinile care învârtea mii de metri de fire în fiecare oră sub privirea atentă a unui maistru german; și descrisese nopțile nedormite petrecute ascultând bombardamentele de către forțele aeriene britanice asupra metalurgiei și șantierelor de cale ferată din apropiere. Dar, Mireille realizat, la fel de a ei pleoapele a început la crește greu, ce ea a avut descris părea impersonal, cumva, un pic ca un știri de cinema. Împărtășise foarte puțin despre familia ei – părinții și fratele astapomenise ea în treacăt.

Nu contează, gândi ea, vor fi mai multe asemenea seri împreună când aveau să-și împărtășească rațiile și poveștile lor. Și buzele ei s-au curbat înăuntru un zâmbet de mulțumire când somnul a venit în sfârșit, așa cum s-a întâmplat întotdeauna în cele din urmă în ciuda foametei şi a frigului şi a anxietăţii mereu prezente şi sâcâitoare care ea ar fi prinsă sau denunţată ca Resistante. În cele din urmă, ea a lăsat deoparte poveri pe care le-a îndurat în tăcere în orele ei de veghe și a adormit.

Și lui Claire i-a plăcut compania lui Vivi. Era o gură de aer proaspăt în apartament și a fost plăcut să aibă pe cineva în care să se poată încrede despre Ernst. Vivi a întrebat întrebări și părea la a intelege cel relaţie în A cale că Mireille ar putea – sau ar fi – nu. Deși Claire trebuia să recunoască asta chiar și Mireille era un pic mai puțin încordată cu Vivi în preajmă. A existat o ușurință și a ușurință despre Vivi care era contagioasă, iar prietenia ei avea foarte mult îmbunătățită cel atmosfera în cel cusut cameră la fel de bine la fel de cel apartament, la fel de în ceea ce o privea pe Claire.

Într-o seară, Ernst a luat-o pe Claire la cină la Brasserie Lipp, o persoană plină de viață restaurant de pe bulevardul Saint-Germain pentru care era renumit este meniu consistent în stil german. Claire nu-și amintea ultima dată când a făcut-o mâncat atât de bine în timp ce își ridica tacâmurile și făcu incursiuni în farfuria ei de plăci grozave de carne de porc, picurând cu Calvados și smântână. Ernst l-a mâncat cu el poftă, dar ea și-a lăsat jos cuțitul și furculița când a descoperit că hrana bogată era mai mult decât cu care stomacul ei era obișnuit sau cu care putea face față. Ea aruncat o privire în jurul camerei, admirând panourile de faianță de pe pereți înfățișând flori și frunziș și oglinzile mărețe și înalte. Și apoi a făcut un dublu- ia cum o față familiară i-a atras atenția. Reflectat într-una dintre oglinzi era profilul unei tinere căreia părul cădea într-o împletitură groasă, rumenită spatele ei. Era Vivi! Claire și-a întins ușor gâtul pentru a vedea cine era cu. La aceeași masă erau alți doi. Unul era un nisip... bărbat cu păr, purtând o cămașă albă și o cravată caisley; el a avut o distins aer despre -l și privit relaxat, clar la ușura în acest ambianță scumpă. În timp ce ea privea, el a ridicat o sticlă de vin alb din o găleată cu gheață lângă masă și se întinse să umple paharul celui de-al treilea persoană așezată la masă, o femeie ușor năucită într-o uniformă gri. *Ei bine* , gândi Claire, *așa că nu sunt singura care se bucură de Fompany-ul nostru vecinii germani*. Se întrebă dacă ar trebui să treacă și să spună Bună ziua lui Vivi, poate prezenta-i-o lui Ernst. Ar putea face o petrecere din asta, poate și toți merg să danseze într-un club de noapte undeva.

Dar când ea i-a sugerat lui Ernst, el s-a uitat peste el și ia părut că recunoaște femeia în uniformă. — Nu, spuse el, ștergând grăsimea de pe a lui buze cu un șervețel de in, „să nu. O cunosc de la birou – este foarte plictisitor. Prefer să mă bucur de compania ta fără a fi nevoit să te împărtășesc oricine altcineva. Poate îmi poți prezenta prietenului tău altă dată, deşi. Arată foarte plăcută.

'Ea este,' a spus Claire. 'Ea e Grozav distracţie. Și A bun croitoreasă la fel de bine.'

A doua zi, în timp ce celelalte fete vorbeau în camera de cusut, Claire a întrebat-o în liniște pe Vivi dacă i-a plăcut masa ei cu o seară înainte. A fost a ei imaginație, sau s-a uitat Vivi putin surprins?

— Nu mi-am dat seama că ești și tu acolo, spuse ea. 'Ar fi trebuit sa vii a venit și a spus bună.

— Nu îngrijorează-te. Claire a avut a zâmbit. 'Tu poate sa introduce pe mine la ta prieteni altădată. Și nu-i voi spune lui Mireille. Cred că amândoi știm cum înfundat ea poate fi!'

Vivi dăduse din cap, coborându-și ochii spre munca ei, ca sunetul lui Călcâiele doamnei Vannier, zgomotând peste scânduri, puseseră o pune capăt oricărei alte discuții.

Acolo a fost doar unu lucru acea niggled A mic în a lui Claire înflorire prietenie cu Vivi. Acea o privire de A social viaţă a fost rar și a ei ulterior invitatii la restaurante și cluburi de noapte au fost toate politicos respins. Dacă orice, Vivi părea la Claire la fi departe de asemenea conștiincios despre munca ei. Adesea, când toți ceilalți își făcuseră bagajele pentru seară, Vivi rămânea singură în camera de cusut, aplecată în mod special asupra unora complicat ornamentaţie cu mărgele, sau minuţios cusături cel rulat manual tiv de A rochie de șifon, cu acul ei fulgerând sub lumina unei lămpi înclinate ca ea a cules fire simple, una câte una, din țesătura delicată care se strângea în eapoala.

— Eşti lucru de asemenea greu!' Claire spuse a ei când ea a apărut în celapartament lung după cel oraș a avut fost scufundat în întuneric pentru cel stare de asediu.

Vivi a zâmbit, dar chipul ei părea tras de oboseală. — Lucrul în continuare rochia aceea de ceai durează mai mult decât mă așteptam. Dar mâine e sâmbătă, asa de Nu voi trebuie să ajungă trezește-te prea devreme.

— Haideţi avea un excursie apoi. Ai abia a avut A şansă la vedea orice din Paris. Ernst și cu mine trebuia să mergem la Luvru mâine, dar acum trebuie să lucreze. Deci hai să mergem tu și cu mine în schimb. Mireille de asemenea, dacă vrea să vină.

Și asa de aceasta a fost acea cel Trei fetelor a pune pe al lor Cel mai bun fuste și jachete și au ieșit împreună în stradă. Vivi a scos o cameră din geantă, spunând: „Dacă vom merge la obiective turistice, atunci trebuie să fac câteva fotografii”. Le făcu semn lui Claire și Mireille să stea în fața lui Delavigne vitrină.

'Aștepta!' strigă Claire. Ea a alergat spre locul unde tocmai descălecase un bărbat din a lui bicicleta. „Domnule, ar tu fi asa de drăguț la fel de la lua A imagine denoi trei?' ea a intrebat.

' *Bine sigur* .' Bărbatul zâmbi la vederea fetelor îmbrăcate pentru un ieșire și a făcut fotografia. — *Bonne Fontinuation, domnişoare.* ' El a zâmbit în timp ce îi dădea camera înapoi lui Vivi și și-a continuat drumul, făcându-și roată bicicleta lui de-a lungul bulevardului și fluierând vesel pentru sine.

Râzând și trăncănind, Claire, Mireille și Vivi au mers spre râu și a traversat pe malul drept, cu Vivi oprindu-se pentru a fotografia Notre-Dame și Île de la Cité.

Teiul din grădinile de lângă Sena erau îmbrăcați în proaspăt, verde podoabe și ondulat și dădu din cap la cel fetelor la fel de ei a trecut de-a lungul cel*quai* pe asta strălucitoare și avântată Sambata din mai.

În ciuda faptului că a simțit dezamăgirea de a fi fost dezamăgit de Ernst, Inima lui Claire se ridică în timp ce mergeau. Ar mai exista și alte oportunități vino aici cu el, în zilele de vară care se așteaptă. El și ea ar fi făcut-o rătăcesc prin aceleași străzi, mână în mână, făcând planuri pentru ei viitor împreună. Ea chiar îndrăznit la imagina alte veri la vino când s-ar putea să se plimbe aici, cu verigheta pe deget, împingând un cărucior conținând un bebeluș blond, dolofan, care chicotea și făcea semn cu mâna către ramuri de tei pete de soare deasupra capului. Dar, pentru azi, compania ei prieteni mai mult decât inventat pentru a lui Ernst absenta, ea realizat.

Se simţea mai uşoară decât se simţise de luni de zile. Ea fusese asa de izolat de cand venire la Paris, și a lui Jean-Paul vizita a avut făcut a ei vedea cât de îndepărtată devenise de familia ei și de rădăcinile ei din Bretania. Ea le scrisese tatălui ei și lui Marc înapoi în Port Meilhon și, deși cărțile poștale permise oficial au permis doar câteva rânduri blande, ea îi spusese că e bine şi fericită la Paris, că îi era dor de ei şi că le-a trimis dragostea ei. Simțise un sentiment de ușurare când îi dăduse cardul la oficiul poștal și a simțit firul de legătură cu familia ei. a stabili în sine, numai apoi realizând doar Cum din suflet cel sentimente acea

ea scrisese într-adevăr erau. Și a prețuit cardul pe care a primit-o înapoi de la tatăl ei cu câteva rânduri care îi spuneau cât de mult îi pasă.

Niciunul dintre cei trei nu mai vizitase Luvru înainte, așa că a fost cu simț de uimire că au intrat în holul cavernos al muzeului, trecând între o pereche de paznici care a stat, ca santinelele, la uşă.

Au rătăcit prin încăperi unde erau niște pereți și socluri erau goale, deoarece atât de multe opere de artă fuseseră îndepărtate în mod misterios, iar mai multe galerii au fost închise complet. Dar a rămas destul picturi și sculpturi pentru a le susține interesul. Fetele s-au separat puțin în timp ce se deplasau încet prin galeriile deschise, pierzându-se în peisaje atemporale și chipurile portretelor care le priveau de-a lungul anilor.

Cotitură A colţ, Claire găsite se în A cameră conținând vast sculpturi din alabastru din Renașterea italiană. Ea era vag conștientă de Mireille și Vivi intrând în galerie în spatele ei, când ea se apropia de a femeie întinsă, izolată în spatele unei frânghii de catifea roșie și a admirat-o pe felul în care draperiile ei, sculptate din ceva solid ca piatra, puteau să arate ca fluid și fragil la fel de cel mătăsuri cu care cel croitorese a lucrat fiecare zi.

Toate la o singura data, a ei ochi a fost prins de cel profil de A tineri om OMS înconjura o statuie vastă a unui împărat roman în față. A durat un moment ca ea să-l recunoască în hainele lui civile, dar apoi inima i-a tresărit odată bucurie. El ar fi venit până la urmă.

— Ernst! strigă ea și porni spre el, cu fața strălucitoare la bucurie neașteptată de a-l vedea aici.

Auzindu-i numele, se întoarse spre ea. Dar în loc să o împărtășesc de plăcere, i-a căzut faţa şi a făcut un pas înapoi, departe de ea, ridicându-se unu mână ca dacă să descurca-te de ea oprit dacă ea a venit oricare mai aproape.

Confuză, Claire ezită, zâmbetul ei clătinându-se. Și apoi a înghețat ca, din spatele soclului statuii, a apărut o femeie îmbrăcată într-un tweed inteligent costum. Ea ținea mâna unui băiețel al cărui păr era aproape același alb-blondă la fel de a lui a mamei. La fel de Claire privit, îngrozit, cel femeie atins afară a ei gratuit mână la mângâiere a lui Ernst înapoi, zicală ceva în Limba germana. Și băiețelul și-a întins brațele pentru a fi ridicat de bărbat el numită „ *Vati* ”.

În timp ce trioul s-a întors și a ieșit din galerie, Claire a simțit-o genunchi da cale și ea strâns la cel roșu catifea frânghie – doar ca cel unu

care despărțiseseră mesele din clubul de noapte în noaptea de Revelion – așa cum ea a încercat să se calmeze.

Și apoi Mireille și Vivi au fost la a ei latură, deținere a ei sus, împiedicând-o să se mototolească pe podea. Conducând-o departe, ca inima ei sfărâmat în o mie de bucăți.

Harriet

Având auzit acest cele mai recente capitol de a lui Claire poveste, eu plan A vizita la cel Louvre. A fost greu să găsești timp pentru a face multe vizite turistice, deoarece ritmul anului la Agence Guillemet este dictat de Spectacole – cu a „S” majuscul. Chiar acum, chiar dacă este ianuarie și capacul umed și gri al cerul de iarnă se așează deasupra orașului, ne pregătim pentru Haute Couture Spectacole de primăvară/vară care vor avea loc mai târziu în cursul lunii. eu sunt deja încântat de ei și sunt hotărât să fac o treabă bună, astfel încât atunci când vine la pregătirile pentru următoarea Săptămână a Modei de la Paris în care voi putea fi mai implicat. Știu că va fi epuizant, dar și entuziasmant și nu pot așteaptă să-l experimentezi.

În sfârșit, se face o scurtă acalmie. E o duminică sumbră și se simte apartamentul rece și puțin claustrofob – ziua perfectă pentru o vizită la Luvru. Thierry acceptă să mă însoțească și ne întâlnim lângă piramida de sticlă care marchează intrarea elegantă și modernă a muzeului în Place du Carrousel. El este aşteptându-mă când ajung acolo, mâinile lui s-au împins adânc în buzunarele parca lui, cu părul bătut de vântul care se învârte în jurul pieței deschise. Noi îmbrățișăm, scurt și puțin stângaci, dându-și seama că este prima dată când o facem fost afară împreună, doar cel Două de S.U.A, fără A mulțime de prieteni și spectatori care se îngrămădeau pentru a acoperi orice tăcere.

Dar se pare că nu există tăceri, în afară de foarte confortabile... sentiment cele, la fel de noi petrece cel dupa amiaza rătăcire prin cel galerii. Muzeul este mult mai plin în aceste zile decât ar fi fost în ani de război când francezii au ascuns unele dintre cele mai mari comori ale lor și Nemții și-au însușit multe altele. Colecțiile au fost adunate Înapoi acum și Luvru este un loc schimbat, desigur, cu aspectul său elegant piramide de sticlă moderne în exterior și noi completări la aspect.

În unu cameră, Thierry rătăcește pe înainte la fel de eu Stop în față de un statuie de alabastru, o femeie culcată, drapată în robe fluide, care contrazic soliditatea pietrei din care sunt cioplite. Ar fi putut fi acesta sculptură la care se uita bunica mea când a dat peste Ernst și familia lui aici cu toți acești ani în urmă?

De când am auzit despre umilirea și durerea de inimă a lui Claire în Luvru, am tânjit mai mult ca niciodată după un sentiment de conexiune mai tangibil la a ei. Am poros peste cel fotografie și Ale mele inima are sângerat la fel de Am și-a imaginat ziua în care a fost luată: o zi care a început atât de bine, plină de bucurie și optimism, deoarece se îmbrăcase în cele mai bune haine și plecase cu ea prieteni. O zi care se terminase așa prost.

Îmi dau seama că, din ce în ce mai mult, sentimentele mele de rușine la bunica mea naivitatea și alegerea teribilă a partenerului au fost înlocuite de simpatie pentru ea – și o furie rece la Ernst. Cum a îndrăznit să o trateze atât de mizerabil, jucându-se cu emoțiile ei, folosindu-și tinerețea și inocența pentru a-i facilita pe a lui înşelăciune? A fost cel deteriora Terminat de acea devastator întâlni în cel Luvru unul dintre lucrurile care au contribuit la fragilitatea inimii ei? A fost ea suficient de puternică pentru a-și putea recupera sau a intervenit ceva ea în ziua aceea? Impactul acelei întâlniri trecătoare a lovit-o atât de tare? că a fost rănită iremediabil? Poate o inimă frântă să fie reală?

Și, dacă da, acesta a fost unul dintre momentele care l-au pecetluit pe cel al propriei mele mame soarta, de asemenea, momentul care a rănit-o pe bunica mea?

O tristețe mă copleșește când simt mai mult decât oricând pierderea bunica mea și mama mea. Și mie îmi este frică. Pentru că mă întreb fie că este destinul meu inevitabil să simt că m-au abandonat . . . Și la stiu acea Ale mele conexiune la viaţă ar putea fi asa de fragil și asa de tenue de asemenea.

Încerc să mă scutur de pe aceste gânduri morbide, grăbindu-mă departe de galerie de sculptură, simțind nevoia să-l ajungă din urmă pe Thierry și să-l aibă pe a lui reconfortant prezenţă lângă pe mine. Și Cum eu dori eu a avut Mireille și Și Vivienne lângă mine, în momente ca acestea, ca să pot absorbi o parte din al lor puterea si lor *bucurie de vivre* de asemenea.

1942

Mireille și Vivi fuseseră atât de amabili cu ea când s-au întors la apartament după acea îngrozitor întâlni cu Ernst și a lui familie în cel Luvru, dar Claire se închisese în camera ei, nevrând să vadă mila scrise pe fețele lor, știind ce idioată fusese.

Mireille bătuse în uşă seara, aducându-i lui Claire un castron de tocană. — Haide, o îndemnase ea, cu o bunătate care îi făcu lacrimi a lui Claire ochi. 'Tu nevoie la mânca. A pastra ta putere sus.'

Claire clătinase din cap, simțindu-se rău de umilință, dar Mireille a avut insistă, cocoțandu-se pe patul de lângă a ei.

Și atunci porțile se deschiseră și Claire începu să plângă. 'Cum aș fi putut fi așa de prost? M-a remarcat pentru că mă putea vedea era o fată proastă care să se îndrăgostească de farmecele lui?

Mireille s-a scuturat a ei cap. — Eşti nu prost. Doar tineri și neexperimentat în căile lumii. Poate că a simțit inocența ta. El te-a hrănit cu cuvintele pe care le-ai fi dorit a auzi.'

— Da, dar le-am înghițit fără să mă opresc să mă întreb dacă sunt acolo era vreun adevăr în ei. Obrajii lui Claire ardeau în timp ce își aminti de el obișnuia să le facă colegilor săi de ofițer când ieșeau, cum le-ar fi făcut toți a rade. La acea vreme, i-a spus ea Mireillei, a presupus că sunt pur și simplu inofensive glume, fac parte din rolul vieții și sufletului petrecerii pe care îi plăcea să o joace când în companie. Dar acum ea se întreba câte dintre ele aveau fost pe cheltuiala ei.

A depasi cu umilire și rușine, ea suspină pe a lui Mireille umăr când vorbea despre familia ei. Când fusese cu Ernst, o făcea împins cel amintiri de a lui Jean-Paul cuvinte la cel înapoi de a ei minte, justificându-și acțiunile spunându-și că nu înțelegea cât de greu era a fost la Trăi în cel oraș. femei au fost neputincios la cel Cel mai bun de ori, și cel

războiul a accentuat acel sentiment, dar a fi cu Ernst îi dăduse un sentiment de securitatea cât și luxul de a fi răsfățat și invidiat. Acum ea a văzut că acel sentiment de siguranță fusese construit pe fantezia pentru care se învârtise ea însăși din ciorapi de mătase și pahare de șampanie. — Cum am putut mi-am trădat proprii frați în felul acesta? Oh, Mireille, nu suport să mă gândesc ce trebuie să cred despre mine. Jean-Paul a plecat la lagărele de muncă știind acea eu a fost . . .' ea a ezitat, alegând a ei cuvinte cu grija, '. . . Bucurându-se atentia inamicului. Cât de mult aș vrea să-i pot spune acum că știu cât am greşit!'

Mireille o mângâie pe braț, mângâind-o. Oftat, ea spuse: „Ei bine cu siguranță nu ești prima fată care a avut capul întors după promisiune de puțin lux și răsfăț. Dar lucrul important este că ai făcut-o ți-ai învățat lecția acum. Data viitoare când un ofițer german strălucitor trece ta cale, tu nu va lua cel momeală destul asa de usor, eu socoti.'

— Nu voi lua momeala deloc, a replicat Claire, cu o vehemenţă că a făcut-o pe Mireille să zâmbească. „Urăsc naziștii. Pentru tot ce au făcut. La pe mine. La Ale mele familie. Și la Ale mele țară.'

În timp ce își alăptează inima frântă și încerca să se concentreze asupra muncii ei în lunile după aceea, Claire a simțit că schimbarea era în aer. Când nemţii invadată pentru prima dată, a existat un sentiment de neînțelegere amorțită printre cei cetăţenii de Paris. Și poate aceasta a avut fost ispititor la crede cel propagandă postere acea a avut a apărut, arătând cu aspect amabil nazist soldați care protejează poporul Franței și furnizează hrană celor înfometați din Franța copii. Dar, pe măsură ce calendarul a trecut la un alt an nou, starea de spirit a avut mutat.

Era un sentiment de volatilitate care mătura orașul. Povești de protestele și actele de sfidare au fost răspândite și unii rezistenți chiar au îndrăznit atacă ocupanții lor germani. Desigur, represaliile împotriva unor astfel de acte a fost rapidă și brutală: execuțiile au avut loc pe străzi și toată lumea a făcut-o am auzit vorbindu-se despre trenurile care trăgeau camioane cu vite pline cu mărfuri umane, care pleca din ce în ce mai des din Gare d'Austerlitz şi Gare de l'Est. Au existat, de asemenea, zvonuri despre un lagăr de internare în Suburbia Drancy la nord-est de centrul orașului, la care evreii locuitorii care fuseseră adunați au fost trimiși. Faptul că această tabără a fost patrulat de cel limba franceza politie mai degraba decât de limba germana paznici numai adăugat la

sentimentul de nelinişte furioasă pe care îl aveau tot mai mulți locuitori ai Parisului incepand sa simta.

Și acum această nelinişte începea să-și facă loc în Claire's constiinta. Și-a făcut griji pentru frații ei, Jean-Paul și Théo. Acolo avea nu au fost vești despre ei. Au reușit să se întâlnească în Germania? Ea sperau că au avut și că au lucrat unul alături de celălalt într-o fabrică undeva, păstrarea fiecare alții spiritele sus pana cand cel zi ei ar putea întoarcere la casa lor din Franţa. S-a întristat pentru Luc, iar greața i-a crescut în gât când se gândea la trupul lui zăcând într-un mormânt de război din est, în tot acest timp pe care o petrecuse atât de prostesc cu Ernst – un agent al însuși regimului care îl ucisese pe fratele ei. Parcă ar fi fost somnambulă acestea luni, sedus de cel iluzie acea bani și glamour ar Schimbare a ei viaţă, distragerea atenției a ei din cel realitate de ce a fost petrecându-se încel lumea din jurul ei.

La fel de timp a mers de, deşi, și cel dispozitie în cel oraș în jurul a ei schimbat, Claire simțit A Schimbare petrecându-se în se la fel de bine. A ei inima a avut început a repara – așa cum o vor face inimile dacă li se oferă suficientă expunere la timp și cel bunătate de bun prieteni – și la fel de aceasta reparat, aceasta transformat în ceva nou. Lecția grea pe care o învățase o forțase să reflecteze asupra persoanei care a fost cu adevărat și asupra persoanei pe care și-a dorit să fie și ea a descoperit un nou nucleu de hotărâre în ea însăși.

Și așa a fost, într-o seară, când Vivi stătuse la serviciul ei cusut cameră din nou, acea Claire bătut pe cel uşă de camera lui Mireille.

'Intrați!' strigă Mireille dinăuntru.

Claire a pășit peste prag, în dormitorul minuscul de sub streaşină, și stătea în picioare în tăcere pentru A moment, a ei mâinile strâns în pumnii la părţile ei. Apoi a spus: „Vreau să ajut. Spune-mi ce pot face, Mireille. eu a.m gata să riposteze acum.'

Mireille se ridică de unde stătea pe pat și împinse ușa închis, liniștit, dar ferm. Apoi a mângâiat husa matlasată, făcând semn Claire să se așeze.

'Este nu acea uşor, Claire. Sunt tu anumit acea acest este A Etapa tu vreia lua?' întrebă ea cu voce joasă.

Claire dădu din cap. „Eu ură lor. eu ură ce ei avea Terminat la pe mine, personal – la Ale mele familie – și ce ei continua la do la al nostru țară. Sunt scuze este Luat pe mine asa de lung la obține Aici, dar Sunt gata acum.'

Mireille îi aruncă o privire lungă, apreciativă, de parcă și-ar fi văzut prietena pentru prima data. — Foarte bine atunci, spuse ea în cele din urmă. — Voi vorbi cu cineva. voi lasa tu stiu.'

Claire a dormit Mai mult profund acea noapte decât ea a avut Terminat în mulți ani, de parcă noua ei hotărâre ar fi oferit o pătură suplimentară pentru a încălzi frigul amar care o ținuse înghețată atât de mult timp. Și pe măsură ce s-a topit, a legat finala bucăți de a ei spulberat inima înapoi împreună, în ceva cu totul mai puternic.

Mireille și Claire traversat cel Pont Neuf unu luminos dimineaţă în Februarie. Era duminica dinaintea Postului Mare, iar clopotele Notre-Dame sunau, chemând credincioșii la Liturghie, dar fetele au continuat, trecând spre malul drept al Senei și continuând de-a lungul cheiului, urmând argint panglică de cel râu în aval pana cand ei atins cel Tuileries grădină. Nu erau produse de patiserie deosebite în vitrinele brutăriilor care au trecut și nici nu aveau să se bucure de ciocolată de Paște a ajuns în sfârșit în acel an. Privaţiunile războiului muşcau mai tare decât vreodată, făcându-se simțiți în foamea constantă care îl roadea fetelor stomacuri. ei a avut crescut asa de folosit la cel chinuri acum, deşi, aceacu greu au mai observat.

La cel Intrare la cel parc, Mireille a pune A mână pe a lui Claire braţ, oprind-o o clipă. „Încă ești sigur că vrei să faci asta, Claire? Tu nu am avut al doilea gânduri?'

'Nu. Mai mult decât vreodată, eu a.m sigur.'

Mireille a zâmbit, luând expresia hotărâtă pe cea a prietenei ei față. Era o expresie nouă, una pe care ea nu o văzuse în blânda lui Claire purtare pana cand recent, și aceasta dezvăluit A latură la a ei caracter acea a avut lain inactiv. Dar acum fusese trezit și Mireille recunoscu o flacără de hotărât sfidare în a ei prieten, cel la fel flacără acea ars în a ei propriisanului.

Mireille i-au trebuit câteva săptămâni să-i convingă pe ceilalți membri a rețelei pe care se putea baza pe Claire. Fusese direct cu le-a spus despre legătura lui Claire cu un ofițer german, dar le spusese și ele că devenise sigură de angajamentul prietenei ei de a lucra împotriva invadatori în timpul lor inimă la inimă în ultimele câteva luni. În cele din urmă cel vopsitor a avut spuse a ei acea domnule Leroux a fost pregătit la întâlni a ei prieten,

deoarece ar putea exista un rol pentru ea. — Adu-o duminică la Tuileries dimineaţă. Va trece pe lângă Jeu de Paume la ora unsprezece. El vrea sa vorbesc cu ea, să văd dacă ea chiar este potrivit.

Ea îi recunoscu silueta înaltă de la distanță când se apropiau. El a fost plimbându-se trecut cel Intrare la cel Galerie care adăpostit a lui Monet frumoase tablouri cu nuferi. Acum, însă, lucrările de artă au fost păstrate în urmă ușile încuiate și un soldat german stătea de pază afară. domnule Leroux a apărut complet nepreocupat de cel soldati prezenţă și chiar dădu plăcut din cap în direcția gardianului în timp ce acesta trecea pe lângă. Când fetele s-a apropiat, ceva mai încet acum având în vedere prezența soldatului nazist în fundal, făcea un spectacol de oprire, parcă surprins și mulțumit să le recunosc pe cele două fete care s-au întâmplat să iasă și ele la plimbare, bucurându-se soarele din acea dimineață strălucitoare de primăvară devreme. Și-a ridicat pălăria spre ei și Mireille introdus Claire, OMS privit la -l zeflemitor pentru A moment, de parcă l-ar fi recunoscut de undeva, dar nu putea să-l găsească l. Le-a zâmbit celor două fete și apoi, de parcă le-ar fi sugerat politicos continua al lor mers pe jos împreună, el gesticulat către A îndepărtat bulevard de au pledat carpeni și au căzut în pas lângă el.

Arăta, pentru toată lumea, ca playboy-ul despre care se știa că este. Mireille îi auzise pe modele speculând despre el, în timp ce se îndreptase până la poalele unei haine de femeie pe care o comandase. — Se pare că el are mai multe amante. El mereu păstrează a lui conturi separa și plătește ei în numerar, așa că nu se vor afla unul despre celălalt, presupun. El trebuie sa fie absolut încărcat! Se pare că îi favorizează și pe vizitatorii noștri naziști. L-am văzut la la Brasserie Lipp seara trecută și el gătea și lua masa un „gri mouse". Bănuiesc că a vrut să mănânce varză murată acolo pentru a-i aminti Acasă. Oricum, eu speranţă acest palton nu este pentru a ei – ea a fost A real găluşcă. unu de cel alte fetelor spune el gazde nazist ofiţeri și al lor neveste Acolo uneori, de asemenea.

— El este foarte frumos, acea nisipos păr face -l uite asa de distins, remarcase celălalt model, rearanjând-o langouros halat de mătase unde se desfăcuse pentru a dezvălui dantelă neagră a camisole pe care o purta dedesubt. Mai luă țigara și a suflat fumul spre tavanul camerei din spatele salonului, unde modelele au așteptat între vizitele clienților.

Primul model adulmecase. „E în regulă, dacă îți plac așa ceva, eu presupune. A lui arata sunt A mic de asemenea germanic pentru Ale mele placere, de-a lungul cu cel

companie pe care o ține. Ai!' Ea a reproșat, îndepărtându-se de Mireille, care a îngenuncheat la picioarele modelului cu pernuța ei. — Ai grijă ce ești se descurcă cu acele ace, neîndemânatic! Dacă prinzi acești ciorapi cu unul, va fi cost tu un întreg salariile saptamanii sa înlocuiți-le.'

Și Mireille își plecase capul și zâmbise în sinea ei, așa cum spusese ea ultimul ac la locul lui pe tivul hainei.

Dacă numai ei Fould vedea -l acum , ea gând la se, la fel de ei a rătăcit pe poteca largă, centrală, către iazul din mijloc a grădinilor. Parcă i-ar fi citit gândurile, el i-a aruncat un zâmbet rapid înainte îndreptându-și atenția spre a o întreba pe Claire despre familia ei și casa ei înapoi în Bretania. Tonul lui era o conversație lejer, dar Mireille putea simți că o testa pe Claire, încă hotărându-și dacă ea sau nu poate fi invocat ca membru al rețelei.

ei atins cel carpen bulevard și plimbat sub cel pereții tăiați drept ai ramurilor copacilor. La prima vedere, nuiele au fost cu aspect mort. Dar Mireille știa acea dacă tu privit A mic Mai mult îndeaproape, puteai distinge mugurii bine înfăşuraţi, aşteptând să îmbraci copacii poftele lor de vară. În timp ce toți trei mergeau pe bulevard, ei dădu din cap salutări celor câțiva ceilalți pe lângă care trecuseră și care hotărâseră sări peste Liturghie și bucură-te de strălucirea unei zile senine de primăvară. După jumătate o oră, se dublaseră înapoi spre Jeu de Paume și Monsieur Leroux s-a pregătit să-și ia concediu înainte ca ei să se întoarcă la vedere paznic. A zâmbit și a dat din cap către Mireille, făcându-i semn că era convins că Claire ar fi un atu pentru rețea.

Cotitură la Claire, el a spus, 'Bine, Mademoiselle Meynardier, multumesc pentru că te-ai oferit voluntar pentru a ne ajuta. Vei fi un mesager foarte util, eu crede. Mireille vă va sfătui și vă va transmite instrucțiunile din timp la timp.'

S-a întors să plece, dar apoi s-a oprit. — Oh, aproape că am uitat! El a ajuns în cel interior buzunar de a lui sacou și tras afară A pachet, conținând trei batoane de ciocolată cu desenul distinctiv de palmier și elefant ambalajele. — Ar fi bine să te asiguri că le mănânci înainte de a începe Postul Miercuri, mesdemoiselles . '

Fetele gâfâiau de încântare.

— *MerFi* , domnule . Uite, Mireille, a exclamat Claire, putem da unul la Vivi de asemenea!' Ea întors la domnule Leroux. 'Ea e al nostru prieten – o alta de

croitoresele, care locuiește deasupra magazinului cu noi. Ea iubește ciocolata ca la fel ca noi.

'Într-adevăr?' el a raspuns. Aruncă o privire apreciativă asupra lui Claire. Făcut Imaginează-ți Mireille, sau a existat un fulger de amuzament în ochii lui alune? — Ei bine, în acest caz, este extrem de întâmplător că am reușit să pun mâinile pe trei bare pentru tine.

Apoi a lui expresie crescut serios din nou și el a spus, 'Merge bine, fetelor.

Și fii atent.

a lui Claire puls a avut fluturat cu nervi când Mireille a avut dat a ei a ei prima misiune – un mesaj care să fie transmis domnului și doamnei Arnaud cu instrucțiuni pentru in miscare pe A evreiesc om de afaceri ei ar fi fost adăpostind câteva zile în timp ce un plan de evadare ar putea fi pus în aplicare. Acea prima slujbă mersese fără probleme și Claire ajunsese la casa sigură și înapoi, întâlnire doar unu improvizat drum bloc pe cel cale. Ea ar fi a reușit să zâmbească gardienilor în timp ce îi verificau actele de identitate și ea nu se clătinase când i-au cerut să deschidă cutia atașată pe care o purta. Le-a arătat partiturile dinăuntru și le-a explicat că ea era drumul ei către o lecție de canto, așa cum fusese instruită de Mireille. Acea timp, ea memorase adresele și instrucțiunile, așa că nu exista niciun risc a naziștilor găsind ceva în timp ce răsfoiseră hârtiile. Au avut dădu din cap a ei prin cel bariere și unu a avut chiar a dorit a ei A bun seara în timp ce îşi continua drumul spre Marais.

Așa că s-a simțit puțin mai încrezătoare data viitoare, când Mireille i-a înmânat ea bilețelul cu o hartă grosieră schițată pe spate și a îndrumat-o să facă dă-i-o lui Christiane, *paza* care locuia în sud-vestul oraș la Billancourt.

— Ești sigur că ești pregătit pentru asta? a întrebat-o Mireille, îngrijorată. 'E o mult de parcurs și va trebui să păstrați biletul ascuns. Luați atașatul caz din nou și foile de muzică și folosiți aceeași scuză pentru cântare lecție dacă ești oprit. Aș lua singur biletul, dar trebuie să fiu la stație în această seară. . .'

Claire a zâmbit. 'Bolnav fi amenda, Mireille. eu poate sa deselectați cel cu fața dedesubt Ale mele palton guler și ascunde cel Notă Acolo. A puţini ochiuri voi tine aceasta în loc și Nu unu voi fi orice cel mai înțelept. Și Am memorat cel

indicații unde să o întâlnești pe Christiane. Nu-ți face griji, ne vedem aici în este timpul pentru stație de acces.

Se lăsase amurg când cele două fete traversau râul. Camioanele armatei s-au umplut cu soldați, ale căror uniforme erau blazonate cu negru și roșu însemne, au bubuit pe lângă ei, iar la orizontul nordic grinzile de reflectoarele îndepărtate au creat un răsărit fals, măturand cerul pentru aliați avioane. Pe malul drept, Claire și Mireille s-au îmbrățișat repede și apoi au mers pe căi separate.

La întoarcerea ei pe Rue Cardinale, când Mireille deschidea ușa apartament ea a fost întâmpinată de Vivi.

'Oh, Mireille! Sunt asa de bucuros tu esti înapoi. eu nu a fost sigur Unde ai face plecat . . .' Se uită pe lângă ea în casa scării. — Dar unde este Claire? eu crezut că va fi cu tine?

Mireille clătină din cap. 'Nu. Și-a amintit că avea de făcut o comisie alerga. Se va întoarce foarte curând, mă aștept.

'Unde s-a dus?' Fața lui Vivi era palidă în lumina holului. Mireille a fost surprinsă de urgența tonului ei. Vivi niciodată de obicei a pus întrebări despre venirile și plecările celor doi colegi de apartament și, până acum, ea nu se interesase de unde mergeau și de ce făceau în timpul lor liber.

„Eu . . . eu nu pot Spune. eu Rău, Sunt nu sigur . . .' Mireille clătinat.

Vivienne o prinse de brațe atunci, mai insistent acum. „Mireille, tu trebuie să-mi spui. Acest lucru este crucial. stiu despre misiunile tale. Dar în seara asta
. . .' A tras adânc aer în piept, oprindu-se, alegându-și puțin cuvintele cu mai multa grija. — Bine, nu trebuie să spui exact unde este ea, ci doar spune eu in ce directie ea a intrat.

Mintea lui Mireille s-a răscolit, încercând să înțeleagă ceea ce Vivi tocmai dezvăluise, dându-și seama – pe măsură ce bănuțul a scăzut – că acest lucru trebuie să fie cu adevărat urgent pentru Vivi au dezvăluit faptul că era la curent cu rețeaua.

'Ea . . . a mers spre sud-vest.

Al lui Vivi ochi lărgit și părea la întuneca în cel albul de a ei față. — Unde sud-vest?

Din nou, Mireille a ezitat, și a fost şocat când Vivi s-a scuturat a ei cu o forţă care dezminţea aparenta ei fragilitate. — Trebuie să-mi spui, Mireille, a insistat ea.

Mireille clătină din cap. Ea nu putea să dea informația aceea, asta fusese bătut în ea să nu facă. Chiar și împărtășind detalii cu cei de pe ea propria parte îi pune pe toată lumea la un risc și mai mare. Și apoi, din senin, ea îşi aminti de domnul Leroux şi de privirea din ochii lui când ea şi Claire îşi luase concediu de la el în Tuileries în acea zi – îi spusese Claire că vor da a treia tabletă de ciocolată prietenei lor Vivi și ochilor lui trădase o licărire de amuzament. O cunoștea pe Vivi. Era ceva de făcut cu el. Mireille își aminti și cum o întrebase la Café de Flore, despre munca ei în *atelier* , despre croitorele care au trăit deasupra prăvăliei și i-a dat seama că o pusese pe Vivi acolo, în apartament, cu ei.

Vivi o scutură din nou, mai urgent. — Ai încredere în mine, Mireille. Va trebui să aveţi încredere în mine.'

Mireille se uită adânc în ochii prietenei ei și văzu o lumină de rugăciune în adâncurile lor limpezi de alun. Și apoi ea a spus: „Billancourt”.

Vivi și-a eliberat strânsoarea de brațele lui Mireille și mâinile ei au zburat spre ea propriul chip îngrozit. 'Nu! Nu acolo! Bombardează acolo în seara asta. Am abia auzit. . . Fabrica Renault. . . trebuie să mergem, acum, și să o luăm înapoi.'

Teroarea o cuprinse pe Mireille în timp ce cuvintele lui Vivi s-au introdus. — Dar e târziu... stare de asediu . . . Oh, Vivi!

Vivienne își trăgea deja haina. 'Mă duc. Trebuie la cel mai puţin încerca la a avertiza a ei. Tu nu avea la vino. Doar da pe mine cel abordare.'

Mireille clătină din cap și acum era rândul ei să pună o reținere mâna pe brațul prietenei ei. — Mă duc, Vivi. Știu drumul pe care l-ar fi urmat. Nu are rost să riscăm amândoi. Știi asta – probabil mai bine decât mine do.' O îmbrățișă strâns pe Vivienne pentru o clipă. 'Mulțumesc. Pentru că mi-ai spus. Acum stai aici și așteaptă. Claire este responsabilitatea mea. Rețeaua nu a putut permite să ne pierdem pe toți trei.

Fără tragere de inimă, Vivi se prăbuși de tocul ușii. Mireille știa asta acesta era ceea ce trebuia făcut, deși era conștientă și de faptul că celălalt membrii rețelei ar fi fost în dezacord și i-ar fi spus să rămână și ei pe loc. Mai bine să minimizezi riscul, ar spune ei. Mai bine să pierzi doar pe unul dintre voi. Dar aceasta era Claire. Nu putea să stea acolo în apartament și să nu facă nimic, știind că și-a trimis prietena în zona de pericol. Ea trebuia să meargă și găsi ea și aduceți spatele ei în siguranță.

Claire a avut la aștepta vârste pentru A conectarea tren. The Metroul numai a fugit sporadic în aceste zile și au fost dese anulări și stație închideri. Dar, în cele din urmă, unul a intrat în gară și s-a urcat în ea, rugându-se acea cel Billancourt Stop ar fi operațională acest seară. Altfel, ar trebui să se întoarcă de la ultima stație de pe linia de la Pont de Sèvres și asta ar întârzia și mai mult la întâlnirea ei cu Christiane. Trenul zguduia și se legăna și luminile slabe ale vagonului pâlpâi repetat. La cel mai puţin ea simțit sigur Subteran, chiar dacă aceasta a fost A fals sens de Securitate. Toata lumea știa cel Paris Metroul tuneluri nu au fost adânc suficient pentru a oferi protecție dacă ar exista un bombardament. Ea îi aruncă o privire privesc și oftă. A durat mai mult decât sperase ea. Ar avea mult merge înapoi la Saint-Germain dacă a pierdut ultimul tren spre casă, și ar rulați risc de a fi prins afară după staționarea.

Frustrat de întârzieri de-a lungul cel linia, aceasta a fost deja târziu la fel de Claire a urcat treptele din stația de metrou la Billancourt. A început un oficial la încuie porțile în spate a ei.

'A fost acea cel ultimul tren astă seară?' ea numit la l.

'Da domnisoara.' Se uită la ceas. — Și mai bine ai primi acasă acum – va fi stațiunea de acces în zece minute.

Acum că ajunsese atât de departe, Claire știa că nu avea de ales decât să meargă pe. Aceasta nu a fost departe la cel întâlnire punct. Ea ar trebui să avea fost Acolo un ora în urmă, asa de poate Christiane ar avea dat sus și stânga, dar ea a avut sa incerc macar. Nu era nimic de pierdut, în orice caz – era deja înăuntru probleme pentru că a fost afară târziu dacă a fost oprită de poliție sau de un blocaj rutier.

Cafeneaua din colț, vizavi de blocurile noi care aveau fost construită pentru a găzdui muncitorii din fabricile locale, se închidea când a ajuns aceasta. Nu era nicio urmă de Christiane, doar câțiva chelneri care ștergeau mese și scaune stivuite. Stătea afară, neștiind ce să facă în continuare. Ar trebui să riște să aștepte în cazul în care Christiane s-ar întoarce, sau ar trebui să o taie pierderi și începeți să faceți călătoria lungă înapoi la Saint-Germain? Era mile și ar trebui să-și navigheze pe străzile din spate pentru a încerca evita să fii prins.

În timp ce ezita, luminile s-au stins în cafenea și în stradă a fost scufundat în total întuneric. The ferestre de cel înconjurător case și afacerilor au fost înnegrită afară și mulți a avut strans închis obloane la pecetluiește-și locuitorii înăuntru – și închide-o afară.

Nimic nu s-a mișcat pe strada suburbană. Nu treceau maşini şi nici un întârziat care se grăbește acasă. A întârziat prea mult.

Tocmai când se întoarse pentru a pleca, o mică mișcare pe una dintre ferestrele de la blocul de vis vizavi i-a atras atenția. A fost aproape nimic. Poate îşi imaginase sclipirea luminii, de parcă ar fi fost un colţ de pene ridicat și apoi coborât din nou în grabă. Se simțea neliniştită la gândul că Poate că cineva a văzut-o, dar a decis să mai aștepte un minut să vadă dacă a venit oricine.

În umbra de pe strada tăcută, era aproape imperceptibil clic ușor când o ușă a fost deschisă. Apoi o tânără, care i-a potrivit descrierea lui Christiane pe care i-o făcuse Claire, se strecură în tăcere drumul. Claire și-a scos pălăria și părul ei palid a făcut-o să pară altfel... lumești în întuneric.

Christiane șoptit cel cod cuvânt și Claire a dat a ei răspuns.

— E atât de târziu, spuse Christiane cu o voce joasă, cu ochii întunecaţi în a alb față. 'Hai, bine fi mai sigur în cel intrare, în caz ale oricui privesc.'

S-au mutat să stea în interiorul ușii clădirii de vizavi și Claire repede alunecat cel strans pliat Hartă din sub a ei guler, trecând peste el fără un cuvânt.

Christiane aruncă o privire la bucata de hârtie și apoi o împinse în ea buzunar. 'Tu ar trebui să vino în și stau cel noapte cu pe mine Aici,' ea a spus.

Claire clătină din cap. 'Nu. Nu trebuie să riscăm să fim prinși împreună. Ta vecini ar putea avea văzut pe mine. Bolnav face Ale mele cale Acasă. Nu îngrijorează-te, voi sta departe de drumurile principale. Daca ma opreste cineva, iti explic că trenurile încetaseră deja să circule până la ora mea de muzică terminat.' Ea ridică husa de ataşat răvăşită.

Christiane dădu din cap. 'Foarte bine. Du-te, repede acum. Stai in siguranta. Și mulțumesc tu pentru asta.' Își bătu buzunarul cardiganului, unde foșnea hârtia slab.

Claire se strecură înapoi pe stradă și auzi ușa închizându-se încet în spatele ei în timp ce se îndepărta, încercând să-și facă pașii la fel de liniștiți ca posibil pe cel greu trotuar. The întuneric părea la presa în pe a ei mai aproape în timp ce ea aluneca pe o stradă laterală îngustă. Prin acest circuit traseu, avea să dureze și mai mult până să se întoarcă spre drumul ei Saint-Germain, dar ar fi mai sigur.

Și atunci a simțit cea mai ciudată senzație. Parcă întunericul făcuse a început să vibreze în jurul ei. Și-a apăsat o mână de ureche pentru a încerca să curețe simțind din capul ei. Dar apoi vibrația a crescut, transformându-se în zumzetul scăzut și zgomotos al unui avion. Ea ridică privirea nervoasă, dar întunericul nu a dezvăluit nimic. A început să meargă mai repede și apoi sa spart într-o alerga la fel de zgomotul a fost amplificat, umplând-o cap cu este vuiet tern.

Dintr-o dată, de parcă toate luminile stradale ar fi fost reluate aprinsă imediat, deasupra capului era o lumină strălucitoare și ea privi înspre cer din nou pentru a vedea dâra albă aprinsă a unei fulgerări căzând langozit spre acoperișuri înaintea ei.

Ca într-un vis, ultimul lucru pe care a crezut că l-a văzut a fost conturul prietena ei Mireille, siluetă în fulgerul orbitor brusc care a urmat, inainte de întunericul grozav a cuprins-o.

En timp ce Mireille coborise în grabă scara în serpentina din apartament și în Rue Cardinale, aproape că se ciocnise de un bărbat pe care ea era vag recunoscut ca un vecin, care își dădea bicicleta și fluiera încet pentru sine în timp ce se îndrepta spre casă pentru noapte. Steaua galbenă fixată de paltonul lui strălucea ca un mic soare în lumina care se revărsa din aer liber intrare.

'Woah! Ce grabă e, mademoiselle? a râs și a întins mâna o mână stabilă în timp ce ea ocoli, aproape căzând în timp ce încerca să-l evite.

— Vă rog, domnule, pot să vă împrumut bicicleta? Este o urgență gravă. Bolnav adu-l înapoi în siguranță, promit. O poți colecta aici, de la Delavigne Couture, mâine. Ea și-a încrucișat degetele și a trimis o rugăciune ca asta ultima parte a fost adevarata. Dar dacă bicicleta nu s-a întors atunci probabil că ea nu ar fi fie, asa de ea nu ar fi avea la față cel consecințe, ea motivat.

Fără tragere de inimă, bărbatul a acceptat să o lase să o împrumute pentru că a recunoscut a ei – ea a fost unu de cel Trei fetelor OMS a avut oprit -l pe cel stradă colț și l-au rugat să le facă fotografia. Și putea vedea de la teribil uite pe a ei față acea aceasta într-adevăr trebuie sa fi important. 'Dar lua bun îngrijire de aceasta, eu implora tu, mademoiselle. Bolnav nevoie aceasta la obține la muncă în cel dimineaţă.'

Ea îi mulțumi peste umăr în timp ce împingea cu putere cel pedala și legănat se pe la cel şa, deja rubrica pentru cel pod.

La fel de ea a mers, pedalând cu furie la încerca la a ajunge Claire în timp, trecând pe lângă pietoni și în jurul altor biciclişti, ea s-a gândit din greu. Dacă Claire a avut a reușit la face aceasta Acolo și înapoi fără orice intarzieri, ea ar fi putut să prindă ultimul metrou acasă. Dar dacă asta ar fi fost în cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Stațiile pe lângă care Mireille erau toate fiind închise pentru noapte. Plămânii îi ardeau în timp ce alerga kilometri întregi de-a lungul bulevardelor. Ea s-a rugat ca camioanele pline de soldați să se întoarcă la barăcile lor ar lăsa-o în pace. Să sperăm că vor crede că ea era într-o grăbire sfâşiătoare să ajungă acasă înainte de începerea stării de acces. Buclele ei întunecate au zburat în timp ce mergea cu bicicleta de-a lungul cheiului, urmând curba Senei ca și râul a măturat spre sud pentru a crea cotul adânc în care suburbia de Billancourt se cuibără.

Ea știa Unde Claire a fost presupus la fi întâlnire Christiane – aceasta era un loc pe care ea îl folosise de câteva ori ca punct de întâlnire. Ea a cotit pe drumul unde cafeneaua stătea la colț, dar era pustiu. Chiar prin cel lovind de cel sânge în a ei urechile și cel zgomot de cel vântul trecând pe lângă chipul ei, ea auzea vuietul avioanelor în timp ce ei s-a apropiat, pregătindu-se să declanșeze cel mai mare bombardament aerian aliat al război până acum la fabrica care a fost folosită pentru a produce atâtea camioane pentru ale lui Hitler armată.

Deodată, cerul s-a luminat cu rachete care cădeau, luminând o siluetă ușoară pe strada laterală pe lângă care trecea. Ea a sărit de pe bicicletă și a sunat la Claire, alergând spre ea. Și apoi primul avion și-a aruncat bombele Billancourt și străzile au explodat.

Vântul și moloz au cuprins locul în care fusese Claire. A lovit-o pe Mireille o fracțiune de secundă mai târziu, dar a fost suficient timp pentru ca ea să se învârtă se rotește și se prăbușește în adâncitura unei uși adiacente, apărându-se din cel cel mai rău de cel explozie și din cel unde de șoc din cel Următorul explozii acea supt cel aer din a ei plămânii. Ea ales se sus, ignorând mâinile și genunchii ei sângerând și alergă în norul de praf gros care a sufocat strada îngustă. Un alt foc a luminat scena, permițându-i lui Mireille ca să distingă mănunchiul înghesuit pe trotuar chiar în faţa ei. Ea a apucat-o pe Claire de sub brațe și și-a târât corpul inert înapoi în interior pragul ușii, ferindu-o cu propriul ei corp în timp ce o altă explozie zguduia pământul sub ele.

The alb ușoară de cel rachete a devenit nuanțat cu A mai cald portocale strălucire la fel de cel fabrică cladiri a erupt în flăcări și cel Următorul explozie

rupt prin aer. Auzea motoarele avioanelor țipând accelerat sus si bancat departe de la tinta lor căzut sarcinile lor utile.

Timpanele ei răsunau cu forța exploziilor după primul val de avioanele au plecat. Incendiile care au izbucnit prin clădirile din apropiere au adăugat lor hohote trosnit la zgomot. Ea a evaluat cu atenție rănile lui Claire la lumină a flăcărilor. A suferit o lovitură în ceafă și în păr era udată cu sânge întunecat. Dar, altfel, trupul ei părea să fie intact. La a lui Mireille relief, a lui Claire ochi fluturat deschis apoi, a ei dilatat elevilor întuneric ca nişte bazine negre adânci. Privirea ei era strălucită, dar părea să se zbată concentrează-te pe chipul lui Mireille. După câteva clipe, în timp ce Mireille încerca să şteargă sângele din rana ei cu eșarfa ei, tot timpul vorbind liniștitor cuvinte, Claire încercă să se ridice. Corpul ei se legănă și apoi se aplecă înainte și vomita încercând, nu în întregime cu succes, să evita haina ei.

'Face orice altfel rănit?' Mireille a întrebat a ei.

Amețită, Claire clătină din cap și apoi tresări, ridicând o mână părul ei și privind cu neîncredere amorțită la lipiciune întunecată care o pătadegete.

— Ai avut o comoție cerebrală, spuse Mireille. — Și în stare de șoc. Dar Claire, noi nevoie la mișcare tu. Acolo Mai fi Mai mult avioane venire și noi nevoie la obține afară de aici. Crezi că poți încerca să stai în picioare, dacă te ajut?

Claire nu a făcut-o vorbi, dar ea atins afară A mână și Mireille ridicat a ei pe la a ei picioarele. Claire vomita din nou, acru bilă vărsând din a ei gurăpe partea din față a hainei ei.

„Îmi pare rău”, ea mormăi.

Mireille îi puse brațul lui Claire în jurul umerilor ei și-l înfășura pe al ei brațul în jurul spatelui lui Claire, făcând câțiva pași de încercare afară din prag în stradă. Totul era acoperit de un strat gros de praf cenușiu, ca și cum ar fi ninsera și au reușit să se clătinească pe drum. Cu un potop de ușurată, Mireille distinge forma bicicletei aruncate de sub giulgiu de praf și moloz. O propti pe Claire de marginea unui magazin șiaplecat să-l recupereze.

Și apoi a simțit că aerul începe să rezoneze din nou ca următorul val de bombardiere abordat. 'Rapid,' ea a spus, a ei voce înclinat înalt cu alarmă în timp ce o apuca din nou pe Claire. — Putem să te urcăm în șa? Tu pot să-mi țin un braț în jurul umerilor și voi duce bicicleta de-a lungul roților – vom face fi capabil să se miște mai repede așa.

Oarecum precar, a reușit să manevreze atât Claire, cât și bicicleta în drumul principal. Roțile s-au scârțâit peste o împrăștiere de sticlă spartă acolo unde ferestrele cafenelei fuseseră explodate de șoc val. Ea s-a rugat acea Acolo au fost Nu foarte ascuțit cioburi care ar înțepăți anvelopele. Grăbindu-se cât de repede putea pe drumul pustiu, Mireille auzit cel hohote de cel avion motoare la fel de ei a venit în scăzut, și cel Următorul rachete iluminat cel noapte. Păstrarea a ei cap jos, ea gâfâi căci respiraţia şi tendoanele spatelui îi ardeau de efortul de a împinge pe bicicletă, țesând bucăți rotunde de beton spart și cioburi așchiate din lemn. Mișcarea a făcut ca bicicleta să se clătinească periculos, în timp ce amețeala făcea a lui Claire corp legăna, amenintatoare la dezechilibra lor ambii.

Ea a întors un colț, exact când următorul val de bombe a început să cadă. Din fericire, clădirile de aici le-au adăpostit pe fete de șocul explozii care au legănat pământul sub picioarele lui Mireille. La sfârșitul stradă, a riscat să arunce o privire înapoi și a văzut că blocurile de apartamente asta fusese construită pentru muncitorii fabricii dispăruse într-un infern de flacără și fum.

Claire mormăi ceva, iar Mireille trebuia să se apropie de ea intelege ce a spus ea.

— Christiane . . . Noi nevoie la merge înapoi pentru Christiane.'

Înghițirea cel val de greaţă acea Trandafir sus, ardere a ei gât, Mireille a împins înainte.

Claire o bătu pe umăr, mai puternică și mai insistentă asta timp. — Întoarce-te, Mireille . . . Ia-o pe Christiane! a grămăit ea.

'Nu!' Mireille țipă, cu vocea un țipăt deasupra furtunii de zgomot. — E prea târziu pentru Christiane, Claire. Și lacrimile fierbinți s-au amestecat cu praful care și-a acoperit fața în timp ce mergea mai departe, departe de clădirile în flăcări care se cuibărase în bucla râului Sena.

Valurile de greață au făcut-o pe Claire să viseze că se află pe mare în casa tatălui ei barcă de pescuit în timp ce ea intră și ieși din conștiență în timp ce cele două fete a făcut drumul lung înapoi la Saint-Germain. Vaietul sirenelor trecând în viteză a tras-o cu spatele la conștientizarea împrejurimilor. Capul îi pulsa și zguduirea ocazională a bicicletei de o bordură făcea o durere înjunghiătoare străpunge cel spatele de a ei ochi la fel de ea aplecat puternic pe Mireille. A ei prieten a fost

obositoare, își dădu seama și se strădui să se echilibreze pentru a încerca să scadă încordare în timp ce Mireille mergea greu înainte.

Nimeni nu i-a oprit. Când drona motoarelor bombardierelor și bubuiturile îndepărtate însoțitoare ale bombelor găsindu-și ținta din nou și din nou dispărură în cele din urmă, camioanele care țipau pe lângă ei erau la fel de departe intenționat să ajungă la locul devastării pentru a-i deranja pe cei doi figuri zdrențuite, fantomatice care șchiopătau în direcția opusă cu a bicicleta cu aspect stricat.

La primele ore ale dimineții, ajunseră pe Rue Cardinale și Claire se sprijini obosită de perete, în timp ce Mireille bâjbâia în buzunar pentru a ei cheie. Ea privit la fel de Mireille prăfuit oprit cel bicicleta la fel de Cel mai bun ea ar putea
– cu siguranță avea câteva noi cicatrici de luptă după ieșirea sa plină de evenimente, dar la cel mai puţin aceasta a fost încă intact – și stânga aceasta sprijinit în cel casa scarii. Apoi, cu a lui Mireille Ajutor, Claire urcat cel scari la cel top podea.

La cel sunet de cel apartament uşă deschidere, Vivi a venit alergare la ajuta-i. — O, slavă Domnului! ea a plans. 'Esti in siguranta. Am crezut că le veți face pe amândoi fost pierdut. . .' Se grăbi să aducă un vas cu apă caldă și un prosop, astfel încât putea îngriji rana de pe ceafa lui Claire. Sângele avea uscată, încrustandu-i părul, iar Vivienne începu să-l tamponeze foarte ușor departe, întorcând apa din vas la fel de întunecată ca vinul în timp ce ea storcea în mod repetatafară pânza.

Blândețea și bunătatea ei au făcut-o pe Claire să plângă, așa cum simțurile ei – care a avut fost înghețat cu șoc - a inceput sa se dezghete.

— Hai să te scoatem din haina asta, murmură Vivi, îndepărtând vărsăturile... îmbrăcăminte udată care era dincolo de salvare. Ea a împachetat-o, într-o colţ. Apoi se întoarse spre Mireille. — Și tu, Mireille. Du-te și ia-te curățate sus. Nu îngrijorează-te, o voi face ai grijă Claire.

Un ora mai tarziu, Claire a fost ascuns sus în a ei pat, purtare A proaspăt cămașă de noapte și un pansament curat în jurul capului. Mireille și Vivi au venit la sta lângă ea.

Claire atins afară A mână și Mireille ținută aceasta strâmt. „Eu nu pot crede ți-ai riscat viața pentru a o salva pe a mea, Mireille. Nu voi uita niciodată ce ai făcut astă seară,' ea șoptit. Și apoi ea a început la suspin la fel de ea gând deChristiane și a celorlalți civili pierduți în bombardamentul.

— Ssshhh, a tăcut-o Mireille, mângâindu-și părul fin, restabilit aur alb luciu, departe din a ei față. 'Încerca la dormi acum, Claire. Mâine

ne vom continua munca. Pentru Christiane. Și pentru toți ceilalți care sunt suferinţă. Vom continuă a noastră luptă.'

Pe măsură ce pleoapele lui Claire deveneau grele, în siguranță acum și liniştite prezenţă de a ei Două prieteni, A gând a avut loc la a ei. 'Dar Mireille . . .cum ai știut? Că veneau bombardierii?

Mireille aruncat o privire peste la Vivi și a zâmbit. — Haideţi doar Spune noi sunt norocossă aibă prieteni în locuri înalte.'

Și apoi Claire a zâmbit de asemenea la fel de ea privit lor târî afară de a ei cameră, afundându-se sub streașina înclinată a acoperișului și lăsând-o să facă asta dormi.

Mademoiselle Vannier s-a încruntat de dezaprobare a doua zi dimineață când Mireille a relatat că Claire a avut un accident și ar avea nevoie de câteva zile oprit muncă la recupera. Când Mireille a luat a ei sus la vedea Claire în cel apartament, supraveghetorul a răsuflat, spunând: „Ce făceai, prostule fată? Plecându-se și veselindu-se cu vreun tânăr sau altul, eu presupune. Nu știi cât de periculos este zilele astea? Aparent acolo a fost un bombardament teribil în vestul orașului aseară. Ai putea avea a fost ucis dacă una dintre acele bombe s-ar fi rătăcit. Dar ea a luat și în paloarea feței lui Claire, care era aproape la fel de albă ca bandajele din jur a ei cap, și ea a dat a ei A cu amabilitate pat pe cel mână, zicală, 'Stau Unde tu esti. Vivienne poate termina mărgelele de pe rochia aceea de seară pentru tine. Bolnav avea niste bulion trimis sus. Avea A bun odihnă și bine curând avea tuînapoi pe picioarele tale.

Acea seară, având verificat acea Claire a fost dormit paşnic, Mireille se strecură înapoi jos, în *atelierul* unde, ca de obicei, avea Vivi rămas în urmă. Ea a privit o secundă din prag. În gol, cameră întunecată, Vivi se aplecă asupra a ceva la care lucra, ea împletitură ruginie strălucind în bazinul de lumină de la singura lampă în unghi de pe masa lângă ea.

Dându-și brusc seama că nu era singură, Vivi a sărit și repede trase peste spuma unei fuste de șifon roz aprins pe care trebuia să o facă fie tivită, pentru a acoperi ceea ce părea un pătrat de mătase albă simplă. Mireille sa prefăcut că nu observase, lăsând-o pe Vivi să-și păstreze iluzia că ea pur şi simplu a continuat a munci pe cel neterminat îmbrăcăminte de mai devreme.

La acoperi a ei prieteni uşor confuzie, Mireille a spus, „Eu dragoste acea culoare. Îi spun Schiaparelli roz. se gândește mademoiselle Vannier este uzual deşi.' Ea a zâmbit. — Îmi pare rău la avea deranjat tu. eu doar m-am gândit să vin să văd dacă ai nevoie de o mână de ajutor. Știu că ți s-a dat muncă suplimentară de acoperit pentru Claire. Nu sunt la fel de bun ca voi doi la lucrul cu mărgele, dar Aș putea să-ți fac asta, dacă vrei?

Vivi a zâmbit, dar a clătinat din cap. — E atât de amabil din partea ta, Mireille, dar Sunt aproape terminat. Ea ridică un colț al țesăturii – deși Mireille observă că păstra pătratul de mătase albă ascuns cu grijă dedesubt – și a spus: „Vezi, mai rămâne doar un panou. Mă trezesc în curând.

— Bine, spuse Mireille. — A mai rămas un pic de tocană de iepure de la altă noapte. Îți voi încălzi dacă vrei?

În ciuda liniilor de oboseală care ciupeau trăsăturile lui Vivi, chipul ei strălucea la fel de strălucitor ca părul ei când zâmbi mulțumirile ei. 'Mi-ar place.'

Mireille întors la merge, dar oprit la fel de Vivi vorbit din nou, odihnindu-se a ei mâna pe țesăturile care acopereau masa din fața ei. — Și Mireille? Mulțumiri.'

Privirea care a trecut între cele două fete spunea mult mai mult decât acelea puţine cuvinte concise. A fost o privire de înțelegere: o recunoaștere reciprocă a acestui lucru multe care trebuiau să rămână nespuse.

Harriet

Dacă Mireille nu a avut a avut cel curaj și cel determinare la pedala asa de furios față de bombardamentul asupra lui Billancourt în acea noapte din 1942, I nu ar fi fi Aici acum. Claire ar avea fost unu de cel mulți mii de oameni OMS pierit în cel bombardament – Mai ales civili ca Christiane, care locuia în locuința care fusese construită pentru a găzdui muncitorii închide la cel Renault fabrică. Claire ar nu avea căsătorit Laurence Ernest Redman și ei nu ar fi avut niciodată fiica asta au numit-o pe Felicity. În timp ce urmăresc acele fire fine și fragile ale destinului înapoi de-a lungul anilor, sunt din ce în ce mai uimit că sunt aici.

Viața poate părea atât de slabă uneori. Dar poate că fragilitatea este de ce îl prețuim așa. Și poate că dragostea noastră profundă de viață este cea care face S.U.A asa de îngrozit de pierzând aceasta. Mireille nu a făcut-o ezita la merge înapoi și găsi Claire. Vivienne ar fi plecat și ea într-o clipă, dacă nu ar fi trebuit ramai in spate. Și pot doar să-mi imaginez determinarea obscenată care a păstrat-o Mireille pleacă în timp ce strângea din dinți și practic o târă pe Claire, năucită și sângerări, din cealaltă parte a orașului înapoi la siguranța apartament in Saint-Germain.

Deci, dacă ne agățăm atât de tare de viață și o prețuim atât de mult, cât de adânc depresia și disperarea trebuie să tragă pe cineva înainte de a ajunge într-un loc unde nu suportă să meargă mai departe? Trebuie să fi fost o coborâre lentă în iad că mama mea a îndurat înainte de a nu mai suporta și a pus capăt durere cu A cuplu de pumni de dormit pastile. Ea spălat lor jos cu rămășițele unei sticle de coniac care se așezase pe un raft din bucătărie de câțiva ani, cumpărat de tatăl meu în vremuri mai fericite și obișnuia să pună lumină la budinca de pe masa de Crăciun.

Când reușisem să mă eliberez de mâinile care mă țineau în față Poartă, acea zi când cel albastru lumini de cel politie mașină iluminat cel amurg în

în fața casei mele, am alergat înăuntru și am văzut sticla goală pe partea ei, pe podea, lângă canapea unde un paramedic într-o jachetă hi-vis s-a aplecat asupra mea corpul mamei. Pe măsură ce mai multe mâini m-au apucat și m-au tras departe, tot ce am putut Gândește-te că, la vederea acelei sticle, a fost încântat de voința... flăcări albastre care dansau în jurul masei întunecate de fructe lipicioase, transformându-l în ceva magic. Flăcări albastre care pâlpâiau ca lumini albastre ale mașinii de poliție în care cineva m-a ridicat ușor, în timp ce eu am așteptat ca tatăl meu să vină să mă ia. Știam că mă va duce la a casa Unde eu nu a fost într-adevăr dorit, A casa Unde eu cu siguranță nu a făcut-o vrei la fi. Ale mele mamă a avut abandonat pe mine la acea soarta. Toate de A brusc, eu simțit acestea pâlpâind albastru lumini ardere pe mine, înghițind pe mine în flăcări de şoc și mânie și durere care simțeau că mă vor consuma complet. A politie femeie ghemuit în față de pe mine, lângă cel deschis mașină uşă, deținere mâna mea, încercând să mă liniștească. M-am aplecat înainte și am vomitat în jgheab, lipsind cu multă lipsă de pantalonii ei bine presați și pantofii negri strălucitori.

Văd acum că este unul dintre paradoxurile vieții că dacă o iubim așa mult că ne este frică să-l pierdem, ne poate face și pe noi să trăim o jumătate de viață speriat să ieșim acolo și să trăim din toată inima pentru că avem prea multe a pierde. La fel, cred că mă protejez în relații, prea speriată să iubești din toată inima pentru că atunci ar fi prea multe de pierdut acolo de asemenea. Mă gândesc la Thierry, la cât de atras mă simt de prezența lui calmă, liniștită și totuși simt că mă retrag, nu mă las să mă îndrăgostesc pentru că sunt teamă că ar fi prea multe de pierdut. Mi-aș dori să am curajul lui Claire, Vivi și Mireille. Apoi pot fi aș fi capabil la Trăi – și dragoste – din toata inima.

Pentru a scăpa de aceste gânduri morbide, mă îndrept spre refugiul meu obișnuit în *arondismentul* al XVI-lea elegant . Copacii sunt goi acum, în parc că înconjoară Palais Galliera și paturile de flori ca o panglică care înconjoară fântâna sunt plantate în nuanțe de violet intens și verde închis. Există un expoziție despre una dintre cele mai vechi case de modă din Franța, Lanvin. ma scufund eu în lumea fondatoarei ei, Jeanne Lanvin, bând în frumusețea ei creații. Stau mult timp în fața unei rochii de seară în iconic adânc albastru acea a fost unu de a lui Lanvin mărci comerciale. Aceasta are A greu înfrumusețare cu mărgele argintie pe mâneci. Mă întreb dacă Claire am văzut vreodată o rochie ca aceasta și dacă ar fi putut fi inspirația pentru rochia albastru miez de noapte pe care a creat-o din decupaje. Este extrasezon și muzeu este aproape pustiu, asa de eu a.m tresărit afară de Ale mele reverie de cel sunet

de paşi pe cel mozaic-tigle podea in spate pe mine. A cu părul argintiu femeie îno jachetă neagră croită vine să stea lângă mine în fața expoziției.

— Este frumos, nu-i așa? ea spune.

Dau din cap. — Toată treaba este uluitoare, spun eu, întinzându-i pe restul cu o mânăa expozitiei.

— Ai un interes deosebit pentru Lanvin? ea intreaba.

Îi spun că bunica mea lucra într-o altă casă de couture din ani de război și așa sunt atras de modelele din acea epocă. Dar rochia asta, in mod deosebit, amintește pe mine de ce am auzit despre a ei.

Ea zambeste. 'Mă bucur. Moda trăiește pentru a spune povestea celor care l-a creat și l-a purtat. Este unul dintre motivele pentru care sunt atras și eu de el. Imagina cât de încântată ar fi Jeanne Lanvin să afle că la șaptezeci de ani după ea moarte noi încă tine minte a ei. A ei desene Trăi pe, inspirator azi designeri. Acesta este un fel de nemurirea, cred.

Amândoi ne uităm la rochie în tăcere încă câteva clipe și apoi ea spune, 'Bine, eu trebuie sa fi obtinerea pe. Bun zi, mademoiselle.'

Pașii ei se estompează și sunt din nou singur în galerie. ma aplec la citește una dintre fișele de informații afișate alături de rochii și de mine Ochiul este atras de o imagine simplă alb-negru. Este sigla Lanvin, o linie desen a două figuri. O mamă și un copil se țin de mână, de parcă ar fi pe acolo a începe să danseze sau să joace un joc. Sunt îmbrăcaţi în halate curgătoare şi purtați căptușeli asemănătoare coroanei.

The imagine este distinctiv și, eu realiza, cu interes familiar. Aceasta trebuie sa fi imaginația mea, dar parfumul florilor pare să umple aerul din jurul meu. Și apoi eu tine minte Unde Am văzut acest mamă și copil imagine inainte de. Aceasta a fost pe cel negru carafă de parfum acea sat pe Ale mele a mamei pansamentmasa.

Am citit mai departe și am aflat că Jeanne Lanvin a creat logo-ul pentru a reprezenta relația ei strânsă cu singurul ei copil, o fiică pe nume Marguerite. Și Marguerite a fost cea care a ales numele celebrului parfum floral cu nuanțe lemnoase pe care le-a creat mama ei: Arpège. Ea l-a numit pentru arpegiul mirosurilor – fiecare notă urmând următoarea – care aduce armonie la parfum.

Camera din jurul meu pare umplută, brusc, de sunetul unui pian jucând și sunt transportat înapoi în copilăria mea.

Trebuie să fie amintirea mirosului și a degetelor mamei în mișcare graţios peste cel chei de a ei pian acea face pe mine tine minte acea alte

fotografia pe care am găsit-o în cutia cu lucrurile mamei mele, cea cu lumină strălucind pe fața ei în timp ce se uita în a mea, ca o Madona și un copil.

Permanent Acolo singur, în cel expoziţie hol inconjurat de Jeanne a lui Lanvin creații, eu experienţă A moment de complet fericire, A amintirea a ceea ce se simte să fii plin de bucurie din care bule undeva adânc în mine. Pe măsură ce se estompează, lasă în urmă cunoștințele că nu mă simt atât de singură până la urmă. E ca și cum logo-ul o înfățișează nu doar pe Jeanne și Marguerite dar toate mamelor și copii: Ale mele proprii mamă și pe mine, ținându-ne de mână, plini de dragoste, pregătindu-ne să dansăm împreună prin viața noastră.

Cuvintele femeii îmi răsună în minte: „Este un fel de nemurire, eu gândi.' Și îmi dau seama că poate că există foarte multe moduri diferite să păstrezi pe cineva în viață în inima ta.

1942

De la bombardarea fabricii Renault din Billancourt, războiul făcuse prezenţa lui mult mai intens simţită la Paris. Străzile orașului au răsunat cu sunete de defilare trupe și cel bubuit de militar vehicule, la fel de cel zvonurile continuau zilnic despre cetăţenii evrei erau adunaţi în creştere numere și ținute în lagăre segregate la Drancy și Compiègne.

Într-o seară, Mireille a ajuns înapoi în Rue Cardinale să-l găsească bicicleta acea ea ar fi împrumutat din a ei vecin pe cel noapte de cel bombardarea raid sprijinit împotriva a ei uşă. Acolo a fost A Notă legat la cel ghidon și un suspine i s-a prins în gât când o citea.

Pentru cel mademoiselle cu cel întuneric ochi. eu avea la părăsi, asa de eu vrei tu să ai biFyFle-ul meu. Îți va fi de folos – și nici mie, acolo unde eu a.m mergând. Cel mai bun urări, dvs vecin Henri Taubman.

Amintind cel galben stea fixat la a lui palton, ea cu fervoare sperat acea el își făcea scăparea, în loc să fie trimis într-una dintre acele tabere din el suburbiile.

A sens de profund nelinișteră răspândire prin cel oraș din unu sfert la cel Următorul și vărsat peste în A demonstrație unu zi când cel Comunist femei de cel Rue Daguerre a luat la cel străzi la protest împotriva lipsei acum severe de alimente în afara depozitelor care au fost umplute cu mâncare pentru soldaţii de pe frontul german. S-au tras focuri de armă, au fost arestări făcut și, a auzit Mireille pe viță de vie, instigatorii au fost trimis la acestea la fel tabere. ei făcut nu întoarcere. Împotriva acest fundal cel fetelor deseori stăteau în paturile lor ascultând bufniturile și trosniturile exploziilor în timp ce Raidurile de bombardare aliate au continuat sporadic. Și nemții au strâns coborât mai greu ca niciodată cu blocaje rutiere, bariere la stațiile de metrou care au rămas deschise, arestări și împușcături pentru a ține în frâu populația locală.

a lui Mireille misiuni pentru cel Subteran reţea simțit chiar Mai mult periculos dar, în același timp, și mai vital. O vizită la vopsitor într-o zi pentru a strânge niște șuruburi de mătase, i-a întins un pachet mic pentru Vivienne. împachetat în hârtie maro, apoi i-a dat un set de instrucțiuni proprii pentru acea seară. Avea să întâlnească un bărbat în partea de nord a orașului și însoțește-l în siguranță până la casa soților Arnaud din Marais, evitând folosirea cel principal Metroul statii Unde cel germani au fost face frecvent loc-verificări.

Și așa s-a așezat la o masă la o cafenea pe o pantă, pietruită strada Montmartre și sorbi din ceașca ei de cafea ersatz în timp ce aștepta următorul ei „vizitator" care va apărea. Se aștepta la un refugiat îmbrăcat prost, poate, sau un alt străin a cărui stăpânire a limbii franceze era în cel mai bun caz slabă, deci a fost surprinsă când un tânăr francez s-a strecurat pe scaunul de peste din al ei. El tras A albastru și alb pestriţ batistă afară de a lui buzunar – semnul la care i se spusese să urmărească – și și-a suflat nasul; apoi a întrebat dacă „Verișoara Cosette" se simte bine, folosind cuvântul cod pe care l-ar fi folosit fost spus să asculte de.

„Piciorul ei este mult mai bine zilele astea, mulțumesc că ai întrebat", a răspuns ea, repetând cel confirmare cod acea cel vopsitor a avut dat a ei. Ea doborât cel dîroaie de cafea ei, făcând o mutră la tinctura amară de cicoare prăjită și păpădie rădăcini, apoi a primit la a ei picioarele și cel tineri om urmat a eiafară în stradă.

În timp ce coborau dealul, ea îi strecură hârtiile false pe care le avea i-au fost date și le-a băgat în buzunar fără să se uite la el lor. L-a dus la stația de metrou la Abbesses și au stat pe semipustiu platformă aşteptare pentru A tren. Cocooned Subteran și sub acoperirea zgomotelor căii ferate, s-a simțit capabilă să vorbească cu inculpatul ei a puțin mai liber decât de obicei, atâta timp cât își țineau vocea jos. The zăngănit de îndepărtat trenuri, cel picurând de apă și cel sunet de alte pasagerii paşi ecou oprit cel tunel ziduri, înăbuşit al lor conversaţie.

Ochii lui, care erau aproape la fel de întunecați ca ai ei, străluceau hotărârea în adâncul lor și creșterea zilei de miriște gravată pe a lui bărbia a ajutat la definirea puterii sale. Părul negru i-a răsărit înapoi de pe al lui fruntea cu o vitalitate care se oglindea în primăvara încrezătoare a lui pasul și interesul cu care îi privea chipul în timp ce ea vorbea. ei nu a făcut-o schimb valutar nume – ei ambii știa cel pericole implicat – dar ea

și-a recunoscut accentul ca fiind din extremul sud al țării cu sunetul unui originar din Provence sau din Languedoc. I-a spus că ar face-o a crescut lângă Montpellier, cea mai mare dintr-o familie extinsă de surori și frați și că s-a înscris în 1939. A fost unul dintre norocoșii din cel limba franceza armată OMS a avut fost evacuat din Dunkerque, și el ar fi alăturat francezii liberi din Anglia, continuând lupta sub comanda lui generalul De Gaulle.

Mireille dădu din cap. Auzise de la vopsitor că uneori mesaje au fost difuzate din Anglia de generalul exilat, adunând trupele care au fost lăsați în seama lui și încercau să ridice moralul oamenilor pe care trebuia să-l facă lasa in urma.

„Eu a fost parașutată în ultimul săptămână. Scade oprit A puţini cadouri pentru cel oameni buni în patrie.' El a zâmbit când a spus asta și Mireille a ghicit că 'cadouri' au fost probabil fără fir seturi sau arme sau Comenzi pentru ascuns operațiuni, deși ea nu i-a cerut să detalieze.

— Totuși, am fost reținut pe drum. S-a dovedit că era o unitate Boche am tabărat în oraș, ca să nu riscăm să luăm avionul înapoi. Este destul de ușor să mergi cu parașuta în Franța, dar întoarcerea este o altă poveste. Așa că m-au reparat cu lotul tău. Mi-a spus că mă voi bucura de o vacanță în Pirinei în câteva zile. Dar au spus că am nevoie de un specialist care să mă ia peste Paris. Nu pot spun că am fost aşteptând una ca frumos ca tine, deşi.'

Mireille clătină din cap și râse. „Linguşirea nu te va duce nicăieri! Dar da, voi încerca să treci prin oraș în siguranță. nu stiu exact care cale ei vor fi luând tu după acea, deşi – cel trasee Schimbare toate timpul să încercăm să păstrăm un pas înaintea germanilor și a poliției.

Ea ținut a ei ochi pe cel urme, privind cel soareci acea se repezi printre dărâmăturile dintre dormitoare când stația era liniștită, conștientă că o urmărea îndeaproape și că asta îi făcea obrajii roșii. Scuturându-și buclele, ea îi întâlni privirea cu îndrăzneală și spuse: „Știu că nu suntem ar trebui să pună întrebări. Dar am doar una: ce s-a întâmplat cu tine paraşuta?'

A râs, surprins. „L-am îngropat într-un câmp de napi, conform instrucțiunilor. De ce Întrebi?'

'Aceasta doar ar avea făcut A Grozav bluză și A puţini perechi de Camiknickers și pentru mine și prietenii mei.

— Înțeleg, spuse el grav. — Ei bine, data viitoare, mademoiselle, voi fi sigur la a pastra aceasta cu pe mine și aduce aceasta la tu Aici în Paris. Sunt sigur General De

Gaulle și restul Comandamentului Aliat ar fi încântați să afle echipamentul armatei era folosit atât de bine!'

Deodată, șoarecii de pe piste s-au împrăștiat și câteva secunde mai târziu au auzit zgomotul unui tren care se apropia, făcându-i tăcere pe amândoi.

S-au așezat unul lângă celălalt, iar Mireille era foarte conștientă de cea a bărbatului brațul atingându-l pe al ei prin mânecile jachetei lor în timp ce trăsura se legăna și smucită. Nu au vorbit, deoarece mai erau alți pasageri care stăteau înăuntru la îndemâna urechii, dar ea nu putea Ajutor sentiment cel puternic curent subteran de atracție care trecea între ei.

Ea a fost zguduit afară de acest placut reverie când cel tren a tras la A se opresc într-o stație cu mult înaintea lor și un gardian a strigat că trenul ar termina Aici. ei urmat al lor coleg pasageri, niste mormăind, unii resemnați în tăcere, urcau scările spre ieșire.

Când ajunseră în vârful scărilor, inima lui Mireille bătu împotriva ei coaste ca o pasăre prinsă în capcană. La barieră trăgeau o jumătate de duzină de soldați oameni din mulțimea de pasageri care fuseseră opriți din tren. A câțiva metri în fața lor, un bărbat ezită, uitându-se în jur după altul Ieșire. Întârzierea lui de moment a atras atenția a doi dintre soldați și ei familiar împins cel alte pasagerii afară de cel cale și l-a prins pe bărbat de brațele lui, îndepărtându-l. Mireille a observat asta îl opreau pe oricine purta o stea galbenă prinsă de haine. Ea a tras brațul tânărului prin al ei, trăgându-l aproape, astfel încât ea putea să-i mormăie la ureche: „Nu ezita. Nu te uita în stânga sau în dreapta. Doar mergi cu mine.'

Când le-a venit rândul la barieră, Mireille s-a forțat să se uite relaxată, deși umerii îi erau înțepeni de tensiune. Prin mânecă a hainei ei simţea cum se întăresc muşchii antebraţului tânăruluistrânse pumnul.

unu de cel soldati privit lor sus și jos și părea despre la opreste-i. Dar apoi le-a făcut cu mâna și și-a îndreptat atenția către cuplu în spatele lor, cerând să le vadă actele. Mireille respiră din nou, permițându-i umerilor să se relaxeze doar puțin.

Afară, în stradă, un camion era parcat pe trotuar. O pereche de gardienii și-au sprijinit puștile de hayon în timp ce fumau țigări. Mireille zări fețele palide și îngrijorate ale oamenilor cărora li se făcuseră urcă la bord, în timp ce ea și tânărul au mers mai departe într-o tăcere bolnavă până când au au fost afară de la îndemâna urechii. Apoi Mireille s-a retras a ei braţ din a lui și ascuns

părul ei din spatele urechilor, mâinile tremurând cu măsuri egale de frică și furie. Ea observă că pumnii tânărului erau încă strânși strâns și falca lui era întinsă într-o linie dură.

— Deci, asta fac ei, spuse el, arătând la fel de rău pe cât se simțea ea. — Turma oamenii în camioane ca vitele și le trimit în acele așa-zise lagăre de muncă unde îi tratează ca pe niște sclavi. Am auzit rapoartele, înapoi în Anglia, dar văzând că se întâmplă chiar în fața mea . . .' S-a oprit, înghițind frustrarea lui.

— Știu, răspunse ea, conducându-l spre râu. — Este grotesc. Ceea ce este și mai oribil este că jumătate din timp poliția franceză este cea care om acestea bariere, Nu germani. Devine mai rau toate timpul.'

Au mers mai departe, smeriți, de-a lungul apelor maro-noroi ale Seine. Mireille se împiedică când pantoful ei se prinse de o piatră de pavaj neuniformă și el întinse o mână pentru a o liniști. Fără cuvinte, el o luă din nou de braț și ea culese o mică gradul de confort în a lui proximitate.

Ea nu a făcut-o vrei la risc mergând înapoi în cel Metroul, asa de ei a continuat pe jos. I-a povestit mai multe despre viața lui din sud, în timp ce urmau râul în amonte. Lucrase ca pietrar și își făcuse ucenicia cu unchiul său care supraveghease niște lucrări de întreținere la Cathédrale Saint-Pierre în Montpellier. El a continuat la tine a ei braţ dar a lui mâna liberă a descris liniile complexe și înălțătoare ale arcurilor gotice pe care le-a făcut a ajutat la reparare, sculptând cu minuțiozitate fiecare bucată de gresie cu miere pentru a se potrivi perfect Unde uzat sau deteriorat secțiuni Necesar la fi îndepărtat. Ea a observat puterea din mâinile lui și totuși era și în ele un har. La fel de el vorbea, ea își putea imagina detaliile delicate, ca de dantelă, care era el capabile să creeze din astfel de materiale neînduplecabile.

Ea spuse -l A mic despre a ei viaţă în cel sud-vest de asemenea, despre cel moaracasa pe cel malul râului Unde ea ar fi crescut sus, despre cel cale cel moara roatăa fost condus, valorificarea cel putere de cel apă la întoarce cel greu pietre de moarăla pisa cel şrot în făină la fel de amenda la fel de proaspăt căzut zăpadă. Ea descris celbucătărie, Unde a ei familie ar aduna pentru mesele gătit de a ei mamăfolosind cel legume şi fructe ei crescut în al lor grădină, și cel clar, de aur Mierepe care le-a produs sora ei din stupii pe care îi îngrijea, pentru a le îndulci zilele.Aceasta simțit ca astfel de un indulgenţă la fi capabil la vorbi despre astfel de lucruri, partajarea al lor amintiri cu fiecare alte, și Mireille găsite se dorindacea ea a avut Mai mult timp la petrece cu acest tineri om. ei au fostapropiindu-se cel Marais acum, deşi, și în A puţini Mai mult minute ea ar

predă-l domnului și doamnei Arnaud. Atunci va fi plin de spirit departe pe cel nevăzut trasee de cel secret reţea, a trecut din unu sigur casă la următoarea până când un ghid l-ar putea conduce pe cele dificile și periculoase călătorie peste Pirinei. Tânjea să-i poată spune numele ei și la da -l a ei abordare asa de acea acest confortabil sentiment de conexiune între lor ar putea fi a continuat unu zi. Dar ea știa acea la do asa de ar loc cel pereche de lor – și A întreg reţea de alte oameni in afara de asta – într-o poziție periculoasă dacă a fost prins.

În timp ce se apropiau de intrarea îngustă de la capătul străzii unde se aflau Arnauds trăia, ea și-a extras ușor brațul de pe al lui, simțind o durere puternică de reticenta la fel de ea făcut asa de, dor de stau închide la -l pentru puțin mai lung.

A auzit strigătele exact când era pe punctul de a întoarce colțul. Acolo a fost A aspru strigăt de 'OPRIRE!' urmat de A a femeii ţipăt.

În acea fracțiune de secundă, Mireille a văzut, cu groază, scena care era desfăşurându-se în afara casei de siguranţă. O mașină neagră era parcata la ușă și o ofiţer în cel întuneric uniformă de cel Gestapo a fost împingând doamna Arnaud în spatele acestuia. În același timp, un alt soldat îl împinsse pe domnul Arnaud la cel sol și a fost tintind A cuplu de vicios lovituri cu piciorul la a lui burtă.

Pumnii tânărului i s-au strâns strâns în lateral și pe tot corpul încordat, de parcă ar fi fost pe cale să se arunce înainte și să încerce să intervină.

Mireille și-a dat seama cu o claritate oribilă că prezența lor va avea cu siguranță pecetluiește odată pentru totdeauna soarta Arnaudilor, dar și a lor. A fost nimic nu puteau face pentru a ajuta. Ea l-a prins de brațul tânărului și a tras el mai departe, trecând de capătul străzii înguste unde casa sigură, care oferise refugiu atâtor evadați în ultimul an, a avut brusc nu mai deveniți în siguranță.

⁂

În amurgul serii senine de la Paris, Claire deschisese micul fereastră pătrată în dormitorul ei pentru a permite aerului de seară să intre. În curând s-ar lăsa întunericul și ea va trebui să închidă fereastra și să tragă în jos jaluzelul, care închide stelele. Dar acum ea respira în leșin miroase a cafea și a fum de țigară și a ascultat sunetele de clinchet porțelan care se înălța în aerul nopții din cafeneaua vizavi de capăt de cel drum. The străzi au fost departe mai linistita aceste zile de cand Acolo a fost foarte mic trafic. Cel mai de a lui Paris locuitori fie mers sau ciclată pretutindeni. Cu crescând frecvență, clientii au fost trimitere fuste în la fi refăcut la fel de

culottes, care erau mai practice pentru a fi purtate pe o bicicletă în timp ce sunteți nemișcați păstrând un grad de eleganță.

De la această înălțime, ea nu putea vedea strada imediat dedesubt, dar ea auzit cel cheie întoarce în cel Lacăt și cel față uşă deschis și închide. Ea era mereu neliniştită când Mireille ieşea singură, urmărind-o întoarcere în siguranță, așa că a auzit cu ușurare pașii urcând pe scari metalice pana la apartament.

Și-a închis fereastra și a tras jaluzelele, apoi a sărit în hol pentru a deschide ușa prietenei ei. Spre surprinderea ei, un tânăr înalt purtând o haină de ploaie gabardine stătea în spatele lui Mireille. Claire știa mai bine decât să pună întrebări, așa că pur și simplu s-a dat la o parte și le-a lăsat să intre.

Camera care fusese a Esterei – camera în care ea a născut la a ei bebelus – nu a avut fost folosit de orice de cel croitorese cine ar fi trăit în camerele mansardelor din moment ce. Claire și Mireille ținuseră întotdeauna ușa închisă, așa cum deschiderea ei ar fi readus prea multe amintiri, mai ales pt Mireille, care a asistat la moartea lui Esther pe vremea când avionul german o făcuse s-a scufundat jos pentru a mitralia râul refugiaților care fugeau din Paris la vremea cel invazie. Dar acum ei Necesar undeva la ascunde cel tineri Gratuit Soldat francez pentru câteva zile până când un nou plan de evadare ar putea fi pus în aplicare pentru el.

Claire ar putea vedea cel frică acea pâlpâi în a lui Mireille ochi – cu toate că ea a încercat să-l ascundă și să rămână ei obișnuit calm și practic – așa cum ei au discutat despre opțiunile lor. Amândoi știau că capturarea Arnaudilor de către Gestapo a însemnat că una dintre căile de evacuare ale rețelei a avut efectiv fost închis. Claire se cutremură când se gândi că erau duși la ei Avenue Foch pentru interogatoriu. Cât timp ar fi capabili să reziste daca ar fi torturati? Ar fi capabili să evite divulgarea vreunui util informații pentru primele douăzeci și patru de ore ale internării lor, oferindu-le ceilalți *trecători* timp să-și acopere urmele și să permită caselor sigure să fie închide jos? Ar fi Mireille fi cel Următorul membru de cel reţea la fi arestați dacă Arnaudii i-au dat Gestapo-ului puținele informații pe care le cunoșteau despre ea? Și dacă Mireille ar fi arestată, atunci ar fi și Claire? Dacă ar fi descoperite, nu s-ar putea certa să iasă din lucruri adăpostind A fugar. Dar aceasta părea Acolo a fost Nu alte opțiune: cel apartament sub streașina era nevoie la fel de un seif casa acum.

Ea și Mireille au dat deoparte șirul de manechine care erau fiind stocate în al Esterei vechi cameră. Fiecare unu a avut fost făcut la cel corect

măsurători de A special client, cu toate că Mai mult și Mai mult au fost având pentru a fi puse în depozit în aceste zile, deoarece clienții au dispărut sau nu au putut permiteți prețurile în creștere ale couture-ului. Așa cum aveau camerele de la etajele de dedesubt umplut sus cu croitorie forme, niste de cel revărsare a avut găsite este cale la camerele libere pe etajul cinci.

Au alcătuit patul, fiecare donând câte o pătură proprie, în timp ce tânărul s-a cocoțat pe un scaun în sufragerie și s-a lăsat în lup toc de pâine care Mireille a avut dat l, răspândirea aceasta cu cel ultimul zgârieturi dintr-un borcan de rillettes care erau mai grase decât carnea.

Deși au încercat să lucreze în liniște, Vivi a auzit de-a lungul timpului. ings și a venit afară de a ei cameră la investiga. Când Mireille scurt explicat ce avea sa întâmplat, Vivi tresărit cu şoc.

Ținându-și vocea joasă, deși tonul ei era urgent, Vivi spuse: — Tu Știi că asta pune totul într-un risc teribil, Mireille. Nu putem permite cel fire de cel reţea la deveni încurcat cu unu o alta. A lui prezența aici ne amenință pe toți, până în vârf.

Claire se întrebă ce vrea să spună cu asta, dar a observat că Mireille părea să înțeleagă semnificația, deoarece nu i-a cerut lui Vivi să explice mai departe.

— Nu avem nicio opțiune, șopti Mireille înapoi. 'Ce altceva putem face? Să-l scoți în stradă fără unde să meargă? Va fi sigur că va fi arestat mai devreme sau mai târziu și știe unde locuim acum. Chiar dacă el este greu, el este numai uman. Tu stiu ce metode ei utilizare la obține informație afară de oameni. Ascunzându-se -l Aici este cel cel mai sigur opțiune. The Arnauds nu știu numele meu adevărat și nu știu nimic despre al meu fundal asa de există foarte mic ei pot da departe.'

'Și cel vopsitor? Ce dacă ei divulga a lui rol? Dacă el este arestat, noi toatecoboara.'

a lui Mireille bărbie ridicat și a ei întuneric bucle tremurat. Claire recunoscut semnele: aceasta era privirea hotărâtă a prietenei ei, nu frică și toate știa cât de încăpățânată putea fi când se hotărâse ceva.

— Știu, Vivi, răspunse Mireille. „Dar toți am înțeles ce suntem intrând în. Încă cred că aceasta este opțiunea noastră cea mai sigură.

Un zâmbet trist a apărut pe chipul lui Vivi, când părea să accepte asta Mireille a fost dreapta. 'Foarte bine,' ea a spus fără tragere de inimă, 'bine ascunde -l apoi.

Dar niciunul dintre ceilalți de la parter nu trebuie să bănuiască nimic. Ea se întoarse spreClaire. 'Înțelegi?'

'De curs!' Claire a replicat, indignat. 'Sunt doar la fel de implicat la fel de Mireille este. Ca implicat ca si tine, Mă aștept, ea nu am putut să nu adaug.

Vivienne îi aruncă o privire precaută, dar apoi dădu drumul. — Hai, atunci, noi trebuie să-l rezolvi pentru noapte. Și această ușă de dormitor trebuie să fie ținut încuiat din interior. El nu va putea risca să se miște în în timpul zilei. Știi cum scârțâie aceste scânduri. Mademoiselle Vannier va fi aici sus ca o împușcătură dacă aude pe cineva aici când suntem cu toții ar trebui să fie în *atelier* – mai ales dacă bănuiește că unul dintre noi ar putea fi ascunde un om!'

Claire i-a fost greu să doarmă în noaptea aceea. Ea a aruncat și s-a întors în întunericul și s-a gândit, la un moment dat, că a auzit aproape imperceptibilul pad de picioare goale trecând pe lângă ușa ei. Poate că și-o imaginase, sau poate era doar unul dintre ceilalţi care mergea la baie, îşi spuse ea. Când ea a căzut într-un somn agitat, era plin de vise tulburi de bărbați uniforme negre care o urmăreau pe străzi, cu cizmele zgomotoase pe trotuar. Când au ajuns-o din urmă, ea s-a trezit cu un strigăt pentru a o găsi pe Vivi ghemuit lângă patul ei, scuturând-o treaz.

— Taci, șopti ea. 'Sunt aici. Totul va fi bine.' — Aveam un

coşmar, icni Claire, încă zguduită.

„Shh, știu. Vorbeai în somn, te-am auzit prin intermediul perete. Dar este Bine. Tu esti bine. Suntem toate Bine. Încerca la obține înapoi la dormi.'

Claire clătină din cap. — Nu mai vreau să dorm, în caz că visele revin.'

'Haide atunci.' Vivi întinse o mână. Mergem să facem o tizană. Noi nevoie a fi sus in jumătate de oră, în orice caz.'

Au trecut în vârful picioarelor pe lângă ușa lui Mireille și s-au strecurat în bucătărie să pună apă pe căldură, apoi stăteau într-o tăcere însoțitoare, ținându-și mâinile în jurul bolurilor lor și inhalând mirosul dulce-ascuțit al ceaiului de melisa.

— Cât timp crezi că va trebui să stea aici?

Vivienne îşi trase împletitura roşu-aurie peste un umăr. 'Nu de mult. Nu îngrijorează-te, îl vor scoate afară. Și Mireille a avut dreptate aseară – l-a ascuns aici este cea mai sigură opțiune. Acum, tu, cu mine și Mireille trebuie a pastra la al nostru ca de obicei rutine la muncă. este absolut imperativ acea Nu unu are vreun motiv să bănuiască că se întâmplă ceva ieșit din comun cel apartament pe a cincea podea.'

Claire dădu din cap și luă o înghițitură din ceai. Prezența calmă a lui Vivi era liniştitor. The Trei fetelor au fost în acest împreună acum, legat nu numai de al lor prietenie dar de către secretele că ei păstrat pentru unu o alta.

Mireille se întreba cum ar putea găsi o scuză pentru a vizita vopsitorul a doua zi când, din întâmplare, domnişoara Vannier i-a cerut să meargă şi aduna câteva lungimi de material care ar fi necesare pentru alcătuirea unora din mostrele pentru colectia de toamna.

Prima ei întrebare când a ajuns la magazin a fost dacă există vreun cuvânt despre domnul și doamna Arnaud. Vopsitorul își apăsă buzele împreună sumbru și clătină din cap. „Am suspendat toată activitatea de-a lungul retea deocamdata. Nu au mai fost arestări până acum, așa că se pare că au reușit să nu divulge nicio informație care ar putea fi de folos Gestapo. Doar Dumnezeu știe dacă cei doi vor putească reziste, totuși.

Din cel rafturi in spate l, el s-au adunat sus cel Comenzi el ar fi finalizat pentru Delavigne Couture și a pus pachetele împachetate în hârtie tejgheaua. Apoi, întinzând mâna într-un dulap, scoase un pachet mai mic din spatele unui morman de mostre de culoare. — Asigură-te că Vivienne primește asta. Și spune-i să o țină ascunsă deocamdată. Nu o va putea folosi până când am elaborat un nou traseu. . .' S-a oprit, realizând că deja o făcuse spus prea multe. — Îi voi comunica domnului Leroux. Nu-ți face griji, există alte retelelor acea noi Mai fi capabil la Atingeți în pana cand noi poate sa obține lucruri sus și alergând din nou. Între timp, puteți să vă păstrați vizitatorul ascuns, faceți crezi? Vino și anunță-mă dacă devine o problemă. Trebuie sa fim atent . . . deși știu că nu trebuie să-ți spun asta. Stai bine pentru a puţini zile. Bine a rezolva ceva.'

— *MerFi* , domnule. Mireille a strecurat coletul pentru Vivi în interior buzunar a hainei ei și apoi adunate sus pachetele mai mari.

Vopsitorul a ținut ușa magazinului deschisă pentru ea. — Încercați să nu vă faceți griji, spuse el a ei. Dar tonul lui liniştitor nu putea ascunde tensiunea care era gravată în cutele de pe frunte.

În timpul zilei de lucru fetele au rămas în afara apartamentului, plecând tânărul de acolo singur. A promis că nu se va mișca, de teamă cineva auz A moale picior sau cel scârţâit de A scândură de podea când in vizita cel magazii imediat sub cel a cincea podea. Mademoiselle Vannier

iar celelalte croitorese trebuiau adesea să recupereze manechinul unui client sau să plece în căutarea unui anumit model sau a unui șurub de pânză. Dar seara, după toți ceilalți plecaseră, Mireille, Claire și Vivi se puteau relaxa puțin și „oaspeților" lor i se putea permite să iasă din camera lui pentru a-și împărtăși cina lor.

Fața i s-a luminat când a văzut-o pe Mireille în acea seară. — Am un nume! el spuse, brandind actele de identitate false pe care i le dăduse. 'Permite-mi să mă prezint: Frédéric Fournier la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară. El făcut un elaborat arc, luând a ei mână și sărutând aceasta teatral.

— Hmm, spuse Mireille, prefăcându-se că îl privește apreciativ, totuși ea nu făcu nicio mișcare să-și retragă mâna de la a lui, „ți se potrivește. Dar vom face te cheamă Fréd. Se pare că vei petrece câteva zile aici cu noi, Fréd, asa de Sper că nu o vei face plictisește-te prea mult, blochează-te aici sus fără nimic de făcut do.'

— Dimpotrivă, spuse el cu un zâmbet care îl oglindea pe al ei, am multe de făcut. În seara asta plănuiesc să-mi spăl rufele, dacă pot folosi din facilitățile din această unitate excelentă și apoi sper să petrec o cea mai plăcută seară în compania gazdelor mele foarte amabile. El s-a uitat jos la mâna ei pe care încă o ținea și apoi i-a dat un blând stoarce. — Una dintre gazdele mele foarte amabile, în special, spuse el încet. Și apoi îi ridică din nou mâna la buze și o sărută cu tandrețe, asta timpul, asta i-a topit inima.

In timp ce el a fost în cel baie, spălat se și a lui ciorapi, Mireille a mers la găsi Vivi în cel bucătărie Unde ea a fost încercând la face o masă care nu era suficientă pentru trei întindere pentru a hrăni patru. Mireille nu avusese ocazia să-i spună ce spusese vopsitorul mai devreme, dar ea a făcut-o acum. Ea a predat și pachetul lui Vivi și a transmis mesajul despre ținând-o ascunsă deocamdată. Vivi se încruntă, dar nu spuse nimic și duse coletul în camera ei.

În acea seară, Mireille și noul numit Frédéric s-au trezit până târziu noaptea, mult după ce Claire și Vivi se duseseră în paturile lor, continuând să o facă vorbesc despre familiile lor și despre viețile lor înainte ca războiul să transforme totul lume pe sus jos. Ea a fost atent la evita spune -l orice acea ar putea să-și pună familia în pericol dacă ar fi fost prins, dar tot se simțea bine împărtășește o parte din ea cu acest bărbat și să-i audă poveștile în schimb.

Într-un timp și un loc în care aveau atât de puțin, orele în care le-au petrecut fiecare compania altora simți ca unul dintre cele mai bune cadouri pe care le-ar avea primit vreodată.

După muncă în seara următoare, Claire a ieşit să încerce să găsească ceva în plus alimente. Cele trei fete au contribuit fiecare din economiile lor, așa că ea a avut un câțiva franci în buzunar în caz că băcanul ar putea avea ceva sub tejghea care putea fi cumpărată strecurându-i niște bani în plus în mână. De obicei, fetele evitau piața neagră și se descurcau cu oficialul lor alocații de rații, dar cu o gură în plus de hrănit, toți erau mai foamedecât vreodată.

Până a ajuns acasă, cumpărăturile ei aveau o greutate satisfăcătoare geantă, unde un borcan de *Fonfit de Fanard* era ascuns sub niște praf cartofi și o grămadă de morcovi înrășiți. Ar avea un festin!

La primul etaj, a fost surprinsă să audă un murmur scăzut de voci venind din camera de cusut. Vivi trebuie să lucreze până târziu, din nou, ea gândi, dar auzi și o voce masculină și se întrebă dacă Fréd făcuse a riscat să părăsească apartamentul.

Ușa stătea ușor întredeschisă și prin crăpătura îngustă a prins o zări mâna unui bărbat sprijinită pe umărul lui Vivi. A fost un gest de ușurință deplină, de o apropiere și o intimitate confortabilă care s-a oprit Claire pe urmele ei. Vivi nu lăsase niciodată să spună că are un iubit. De fapt, ieșea rar în toate aceste zile și când făcea era de obicei la Insistentele lui Claire si Mireille ca ea sa li se alature la o plimbare sau o vizita la a cafenea locală. Dacă Fréd era cel care stătea atât de aproape de ea, atunci trebuie să fi făcut o foarte rapid mișcare. Oricum, Claire a avut văzut cel cale a lui Fred față aprins sus ori de câte ori aparea Mireille, deci ar fi cu atât mai surprinzător dacă asta era el.

Cele două figuri erau intenționate asupra a ceea ce lucra Vivi mai departe și, în timp ce Claire o privea, mâna bărbatului se mișcă de la brațul lui Vivi în punct la ceva de pe masă.

Claire mutat puțin, încercând la obține A vedere de cel al bărbatului față, dar la fel de ea a făcut așa că sacul cu cumpărături se legăna puțin, împingând ușa.

Două fețe s-au uitat la ea, surprinse. Și apoi omul a spus: „Bine seară, Claire. E dragut să te văd din nou.'

" *Bonsoir* , domnule Leroux, ea a răspuns.

Se ridică și, în timp ce făcea asta, ea observă că Vivi a alunecat orice ar fi studiaseră atât de intens în poala ei.

'Sunt scuze la avea întrerupt tu,' Claire a spus, suport departe din pragul ușii. — Am vrut doar să-i spun lui Vivi că am o cină pentru noi toți. Ea reținut sacoșa ei. — Va fi gata în aproximativ jumătate de oră.'

'Este în regulă. Trebuie să vin sus să vă vorbesc cu toți, în orice caz. Există un plan pentru călătoria viitoare a oaspetelui tău surpriză, dar trebuie discuta cu tine. Iată – luă el sacul de cumpărături de la ea – permite eu să port asta pentru tine. Vivi o va urma într-un minut după ce va fi pusă în ordine Aici.'

Era cu siguranță un bărbat foarte atrăgător, se gândi ea, dar Claire observă acea el folosit cel Mai puțin formal versiune de a lui Vivienne Nume, și acea un curentul subteran al înțelegerii părea să curgă între ei doi. Pot fi Vivi a fost unu de a lui amante, ea gând. Aceasta ar cu siguranță explică cum fusese recrutată pentru a lucra la Delavigne Couture. Și apoi, ca piesele unui puzzle care se potriveau la locul lor, o imagine a intrat în ea în minte reflectarea în oglindă pe care o zărise la Brasserie Lipp all acele luni înainte. Bărbatul care stă la masă cu Vivi și nazistul femeie fusese domnul Leroux. De aceea arătase chipul lui familiare când au fost introduse ulterior în grădinile Tuileries. Având în vedere apropierea lui de Vivi, trebuie să fi știut de-a lungul timpului că Claire era strângându-se cu un ofiţer german. Și-a simțit obrajii ardând la gândul: și a fost recunoscător acea ea a fost precedent -l sus cel scari asa de acea el nu-i putea vedea rușinea. Dacă a fost complet sinceră cu ea însăși, în timpul în acea seară, la Brasserie Lipp, simțise un pic de triumfător disprețuiește petrecerea pe care o zărise la masa de dincolo de cameră; acum că ea și-a dat seama cine era el cu adevărat, rușinea ei a fost dublată. Nu e de mirare că fusese atât de reticent să o accepte în rețea. Dacă n-ar fi fost al lui Mireille persuasivitatea, ea ar cu siguranţă avea fost ostracizat complet.

La etajul cinci nu era nici urmă de Mireille și ușa lui Fréd camera era închisă. În bucătăria mică, Claire s-a ocupat să pregătească cină, Incalzi cel rață picioare și peeling cel cartofi. Ea ar fi refuzat Oferta de ajutor a domnului Leroux pentru că era atât de puțin spațiu pentru care să se mute doar o persoană, darămite două. S-a aplecat în prag și a privit-o a inceput sa prajeasca cartofii cu putina grasime din borcanul *Fonfit* , adaugand aşchii dintr-un cățel de usturoi, al cărui miros tentant se răspândește prin apartament în timp ce tigaia a început să sfârâie și să sfârâie.

Când ea ridică privirea de pe aragaz, el îi zâmbi. Cu o înflorire, a scos o sticlă de vin roșu dintr-un buzunar adânc al hainei pe care și-a pus-o blatul de lângă ea. Apoi, dintr-un alt buzunar, a scos trei bare de Côte d'Or ciocolată care el înmânat la Claire. — Aş vrea mai bine da tu

acestea, pentru că știu că le vei împărți în mod corect, spuse el, făcând-o fard de obraz.

Convocat de cel sunete și mirosuri de a ei gatit, Vivi, Mireille iar Fréd a apărut curând și a pus farfurii și tacâmuri în sufragerie.

Domnul Leroux li sa alăturat în jurul mesei, dar a refuzat o farfurie mâncare, spunând că va mânca mai târziu. Și-a sorbit paharul de vin, totuși, privindu-i cum devorează mâncarea, care era cea mai bună masă pe care o mâncaseră în unele timp. Fréd ridică paharul, declarând că pulpele de rață sunt mult mai gustoase decât orice el ar fi mâncat în Anglia, și ei toate prăjită cel bucătar. Făcut Claire imagina aceasta, sau ochii domnului Leroux erau aţintiţi asupra ei de fiecare dată când se uita cu sfială în ai lui direcţie?

I-a lăsat să-și termine cina înainte să se apuce de afacerea adevărată a vizitei sale pe Rue Cardinale.

— Avem un plan să te scoatem, Fréd. Nu în sud-vest, ca noi de obicei fac, dar printr-o altă rețea care funcționează din Bretania. Trebuie să avertizează-te, este un traseu mai periculos, dar unul mai rapid pentru a te întoarce Anglia.'

Fréd ridică din umeri. — Îmi convine, spuse el. — Cu cât mă întorc mai repede și pot relua lupta cu Boche din nou, cu atât mai bine. Claire observă privirea de regret în ochii lui, totuși, când s-a întors către Mireille, care stătea lângă el, și i-a luat mâna în a lui, adăugând: „Deși îmi va părea foarte rău să-mi părăsescnoi prieteni în urmă, la Paris.

— Nu putem risca să folosim trenurile, continuă domnul Leroux. 'Acolo sunt prea multe controale la statii, mai ales pe ruta spre Bretania. The germani avea fost încercând Mai tare decât vreodată la proteja al lor atlantic apărare de când Aliații au aruncat în aer ecluzele de la Saint-Nazaire. Așa va fi să fie o rută de cros. Și nu au mulți *pasageri* de care să-i scutească spectacol tu cel cale, care mijloace navigare pentru tu în niste locuri.'

'Bolnav fi Bine,' Fred a spus voinic. 'Am nu fost la Bretania inainte de,dar sunt sigur că îmi pot găsi drumul.

— Cu accentul tău sudic vei fi totuși remarcabil, dacă ești călător singur. Și acea este De ce noi am vino sus cu un adiţional șuviță la plan.' Monsieur Leroux se întoarse spre Claire. — Să presupunem că ai fost călătorind acasă pentru a vă vedea familia, pentru a le prezenta unui tânăr care a vrut să-i ceară tatălui tău mâna în căsătorie. . . Știți Bretoni, care pot fi o gașcă complicată în cel mai bun moment, și vă știți cale în jurul. Dacă tu poate sa obține Frédéric la Port Meilhon, cel reţea poate sa obține

el afară. Se va întoarce în Anglia în câteva zile și avem câteva inteligență critică de care avem nevoie pentru a reveni la comanda aliată ca cât mai repede posibil, așa că ne veți face o favoare suplimentară, acum că ruta sud-vest a fost oprită pentru moment.

Sângele lui Claire i-a înghețat în vene la gândul la așa ceva periculos călătorie. Reușise până acum să-și cucerească nervii și să o ducă la bun sfârșit misiuni în oraș, dar această misiune era într-o ligă complet diferită. Apoi ea întâlni privirea lui sinceră și își înghiți frica. 'O pot face. Sunt sigur Doamna Vannier mi-ar da puțin permis, deoarece nu mi-am luat niciunul de secole. În plus, încă de la „accidentul" meu încă am amețit uneori și m-a îndemnat să încerc să iau un permis de călătorie și să merg să-l văd pe tatăl meu putin aer de mare. Dar va trebui să văd dacă nemții îmi vor da permis voiaj. Și cum rămâne cu Fréd, va avea și el nevoie de unul? Nu stiu cat dureaza va trebui să aplici pentru ele. . .'

— Este deja rezolvată, spuse domnul Leroux. — Am actele aici pentru voi amândoi.' A pus documentele cu aspect oficial de la Prefectura de Police, intitulat „ *Ausweis* " și ștampilat cu vulturul cu două capete și zvastică de cel limba germana administrare. 'Tu poate sa părăsi Mâine dupa amiaza. Duceți-vă la Pont de Neuilly până la ora patru, unde va fi transport care să te ducă până la Chartres. Fiecare va avea o cameră acolo pentru noaptea și apoi te vor duce la Nantes. Nu este chiar cel mai mult direct traseu, dar este cel numai unu noi am fost capabil la organiza la mic de statura înștiințare. Din Nantes, ești pe cont propriu, totuși. Va trebui să utilizați public transport, dacă găsiți vreunul, sau cereți un lift. Trebuie să ajungi la Port Meillon până vineri seara. Este esențial ca barca să ajungă la maree când este de asemenea scăzut pentru mai mare limba germana vasele la patrula aproape în.'

Claire aruncă o privire în jurul mesei la fețele care o priveau intens. Ochii întunecați ai lui Mireille erau plini de frică; Privirea limpede de alun a lui Vivi era la fel de calmă ca de obicei, dar o sclipire de îngrijorare îi trăda anxietatea. Fred i-a zâmbit, încurajator. Și apoi se întoarse către domnul Leroux. A lui ochii erau amabili, dar din ei strălucea o căldură suplimentară pe care ea nu o făcuse observat inainte de. Aceasta a fost A căldură acea făcut a ei inima bate Mai repede și aduso înroșire de culoare pe obrajii ei.

— Bine, spuse ea, împingându-și scaunul înapoi pentru a-și acoperi confuzia. — Aş vrea mai bine du-te și împachetează-mi bagajul atunci.

În timp ce împături câteva lucruri de care avea nevoie în călătorie, domnule Leroux a apărut în cel uşă de a ei dormitor. „Eu avea unu Mai mult

obiect pe care să-l iei, Claire. A întins un pachet mic, plat, care era învelit în piele de ulei, ale cărei margini fuseseră cusute strâns. 'Este vital ca asta să meargă cu Fréd când pleacă, dar va fi mai sigur dacă el nu știe despre asta până în ultimul moment. Purtați-l cu dvs. în orice moment. Ei vor fi Mai puțin probabil la căutare tu decât -l dacă tu sunt oprit. Do tot ce poți pentru a-l păstra în siguranță, dar asigură-te că îi dai lui Fréd ca el frunze cel limba franceza ţărm. Do nu încredere oricine altfel cu aceasta. Do tu a intelege?'

Ea dădu din cap și, în timp ce lua pachetul de la el, el împături celălalt predă-l pe al ei și îl ținu strâns pentru o clipă înainte de a da drumul. Claire sa întâlnit privirea lui și a crezut că a citit o întrebare în ochii lui, dar ea era una nu putea raspunde acum.

Ea se uită la pachetul pe care i-l întinsese, observând curățenia cel ochiuri acea sigilat aceasta închide. Brusc niste lucruri făcut sens. Ea nu putea Ajutor întrebând, 'Este acest ce Vivi Lucram pe mai devreme?'

Și-a dus un deget la buze și apoi și-a pus din nou mâna peste a ei, strângându-și degetele și ea se mângâia la atingere. El intotdeauna părea să aibă acest aer de siguranță liniștită, își spuse ea, încercând să ignore celelalte lucruri pe care începuse să le observe despre el, cum ar fi felul în care se uita el ea și felul în care trăsăturile lui cizelate o făceau să-și dorească să petreacă mai mult timp cu el decât avea ea. Era doar calmul și încrederea lui că ea găsit atât de atrăgător, gândi ea, de parcă – orice ar fi apărut – el l-ar fi cunoscut putea să o ia cu pasul lui.

Și-a dorit doar să simtă și ea aceeași încredere.

Harriet

Doar când eu a fost pornire la simt A pic Mai mult admirație pentru Claire, fiind suficient de curajos încât să accepte să devină *pasager* și să ia franceza liberă aviator pe cel periculos călătorie la evadare prin Bretania, ea pare la fi cădere în dragoste cu o alta afemeiat. eu poate sa numai speranţă domnule Leroux nu-și va rupe inima din nou. Sună aproape ca nepotrivit ca Ernst, acest arătos Lothario. Sună de parcă ar fi folosit femei, chiar dacă a fost pentru de dragul reteaua subterana că el a fugit.

Am un sentiment oribil că istoria se va repeta și pe Claire nu va învăța niciodată nicio lecție din greșelile ei.

Dar atunci, cineva dintre noi, vreodată?

Unele dintre camerele din Palais Galliera sunt închise astăzi, așa cum sunt schimbarea expoziţiilor. Creațiile Jeannei Lanvin – și acel Lanvin-albastru rochie cu cel argint margele – sunt fiind întors la cel arhive în cel subsolul muzeului unde vor fi păstrate cu grijă până la Următorul timp ei sunt adus afară. eu sta in afara, pe unu de cel bănci acea încercuiește clădirea, printre statuile care sunt răspândite prin palat motive, scris jos cel cele mai recente rate de a lui Claire poveste.

Ale mele telefon bâzâie și eu zâmbet când eu vedea a lui Thierry Nume pe cel ecran. Și apoi zâmbesc și mai larg când mă întreabă dacă aș vrea să ne întâlnim cina diseară, la un mic bistro pe care știe despre care servește cele mai bune *moles- prăjituri* în Paris.

1942

Călătoreau de aproape două zile și Claire nu reușise să-și relaxeze paza pentru o clipă, în ciuda faptului că totul a decurs bine până acum. Ieșiseră în siguranță din Paris și petrecuseră noaptea la hotel Chartres exact așa cum era planificat, călătorind la Nantes a doua zi. Acum în ultima etapă a călătoriei, Claire a fost șocată să vadă devastarea războiul provocat Saint-Nazaire. Și-a amintit de oraș din tinerețe la fel de A loc umplut cu speranţă și promisiune, cel poarta de acces la A nou viaţă departe din Port Meillon. Dar acum semăna cu un oraș care uitase ce speranța arăta. Clădirile erau îngropate și marcate cu o mitralieră foc, iar șantierele navale, cândva mândre, au fost închise și pustii. Uscatul andocare, care a avut fost capabil de primitoare cel limba germana ale marinei cel mai mare nave de război, a avut fost suflat sus în A Recent raid de britanic comandouri.

Ea întrezărit aceste fragmentat scene la fel de ea și Fred zdrăngănit de-a lungul drumurile cu gropi din spatele unei dube care primise livrarea peşte la A alimente depozit pe cel periferie de cel oraș. Cu toate că gol, cel dubă încă mirosit puternic de este anterior marfă. Din nou și din nou, ea înghițit bila acidă care i-a urcat în gât ca urmare a mirosului copleșitor, combinată cu zgomotul zguduitor al dubei de-a lungul buzunarelor și drumuri sparte. Vederea clădirilor bombardate de-a lungul drumului i-a adus în minte amintiri vii din noaptea din Billancourt când a făcut-o a scăpat de moarte. O imagine a feței lui Christiane părea să plutească pe fundalul peisajului ruinat, și cu parfumul de praf și fumul se amesteca cu mirosul de ulei de pește din nările ei. Ea spera ca zvâcnirea persistentă la colțul unui ochi nu arăta cum panicată începea să se simtă.

De parcă s-ar ține fizic împreună, și-a ținut brațele încrucișate, lăsând a ei vârfurile degetelor pe ascuns urmă cel liniştitor contur de cel pachetul pe care i-l dăduse domnul Leroux, pe care ea îl cususe în căptușeală a hainei ei pentru păstrare.

Fred a fost A în mare măsură tăcut călător tovarăș, pierdut în a lui proprii gânduri, deși prezența lui solidă era una liniștitoare. O lăsa să facă vorbea când au dat peste duba cu pește în acea dimineață. Când Claire a avut menționat a ei a tatălui Nume, cel a soferului bătută de vreme față a avut s-a încrețit într-un rânjet de recunoaștere și acceptase cu ușurință să le dea un lift până la Port Meilhon, deși avea să treacă puțin pe lângă propria sa casă din Concarneau.

La ultimul el scăzut lor oprit, cu o alta grimasă și A val, la cel top ale aleii înguste, pietruite, care ducea în portul mic. Claire se ridică pentru o clipă, mulțumită că sunt din nou nemișcată după orele de zguduit în spatele dubei. A inspirat adânc aerul mării, uşurată că senzația oribilă de greață trecea. Era liniştitor să fiu în familiar împrejurimi. Satul de pescari mirosea ca întotdeauna, a sare și algele marine și lungimile umede de frânghie care legau mica flotă de bărci la al lor acostare de-a lungul cel pe chei. Păsări marine a țipat la unu o alta deasupra capului, ținând un ochi atent pentru alegeri ușoare ori de câte ori venea o barcă în.

Claire nu crezuse niciodată că va fi atât de bucuroasă să fie acasă, dar acum se simțea un dor copleșitor de a-și vedea tatăl și fratele ei Marc și de a fi învăluiţi din nou în braţele lor puternice.

Fréd îi zâmbi. — Aproape acum, spuse el în timp ce îi ridica geanta și al lui. — Condu-l pe cale.'

I-a zărit lângă barcă, cu silueta înaltă a tatălui ei ridicându-se gol creele din cel grămadă pe cel pe chei și trecere lor jos la Marc pe cel punte. Ea a fost despre la alerga la lor când Fred a pune afară A mână la Stop a ei. 'Aștepta,' el a spus in liniste.

Spre capătul zidului portului, un bloc de beton brut a avut fost construit și A limba germana santinelă stătea în picioare pe top de este apartament acoperiş. Din fericire, a lui înapoi a fost la lor la fel de el scanat cel gri-fier mare pentru navelor prin A pereche de binoclu. Din fantele întunecate care erau ochii blocului, ieşeau ţevile a două mitraliere. Unul îndreptat spre mare, dar altul a fost instruit pe portul mic și pe bărbații care lucrau la lor bărci Acolo. Dincolo cel blockhouse, doar inainte de cel mic far la cel

capătul digului care marca intrarea în port pentru pescuit flota la fel de ei întors Acasă pe întuneric nopti, un antiaerian pistol ascuţit la cel cer, batjocorit de batjocuriile păsări marine care se rotea deasupra.

Vederea tatălui și a fratelui ei lucrând sub amenințări prezenţă de cel mașinărie pistol, care a fost antrenat peste lor din cel blockhouse, a șocat-o pe Claire până la capăt. O gâfâială îi scapă când Fréd trase cu spatele după colț, în adăpostul aleii. Și-a pus un deget pe al lui buzele, avertizând-o să tacă.

— Nu putem merge la ei acum, Claire, nu cu santinelă germană datorie. Am vrea numai a desena Atenţie la noi insine și asta e cel ultimul lucru noi vreau sa fac. Chiar și cu scuza ta de a veni acasă să-ți vezi familia, vor fi în căutarea oricăror noi sosiri, pentru orice în afara comun. Bine avea la ascunde pana cand întuneric cade.'

Claire dădu din cap, dându-și seama că avea dreptate, deși dorința de a fugi la tatăl ei și s-a pus între el și vizorul acelei turele a fost puternic. Ea se uită în jur, apoi îl apucă de mână. — Hai, spuse ea. — Putem intra pe aleea din spatele casei. Ușa din spate nu este niciodată încuiat. Îi vom putea aștepta înăuntru. Ea l-a condus la un mic gol în interior zidul de pe o parte a aleii care se deschidea spre o potecă îngustă, nisipoasă alergând între grădinile spate în spate ale căsuțelor pescarilor, fiecare cu propria ei anexă. Ea a împins poarta într-un gard decojit și își făcu drum pe lângă micul petic de legume – rânduri îngrijite de împletite frunze de praz și vârfuri de morcovi cu pene – care fuseseră cultivate în nisip solul grădinii. Ea întoarse mânerul ușii din spate și, zâmbind de triumf la Fréd, și-a împins drum înăuntru.

Inima i-a bătut puternic la vederea casei familiei ei. Camerele păreau mai mici, cumva, și totuși erau pline de artefacte care îi aminteau de a ei mamă – cel îngălbenirea dantelă pânză pe cel bufet Unde A puţini bucăți de China au fost afișat, pictat cu A luminos Breton proiecta de frunze și flori – și a tatălui ei, de asemenea. Scaunul lui de lângă șemineu s-a lăsat cu greutatea trupului său obosit, întors din mare. Ea a luat un desfăcând minge de sfoară care stătea pe raft alături de scaun și a derulat-o distrat, ascunzându-l cu grijă capătul și înlocuindu-l în continuare la locul lui.

În bucătărie, soba fusese umezită pentru o zi în timp ce bărbații erau afară pe barcă. Luând confort din sentimentul de a fi acasă din nou după asa de lung, și din cel familiaritate de actiuni care a avut fost A

parte a vieții ei de zi cu zi din câte și-a amintit, ea a ghicit jăratic și a înviat focul înapoi la viață, apoi a pus o cratiță cu apă deasupra a incalzi. — Probabil că amândoi ne-am descurca cu o spălare după acea călătorie. Ea a zâmbit. — Și apoi vom vedea ce este pentru cină. Tata și Marc vor fi le este foame când vor intra. Mă îndoiesc că vor fi lungi.

Chiar dacă acum cădea amurgul, Claire nu a aprins nici o lampă ea trage draperiile opace peste ferestrele joase, curățate de sare. The vântul din mare a făcut ca bărcile din port să se împodobească și să dea un ghiont altul cu promisiunea unei brize proaspete în zori, când aveau să se îndrepte dincolo de zidurile portului încă o dată pentru a-și ară drum prin valuri.

În cele din urmă i-a auzit venind pe potecă și apoi bătându-le în picioare cizme pe covorașul de iarbă aspră de la ușa din față pentru a îndepărta nisipul. A așteptat ca ușa să se deschidă și apoi să se închidă în urma lor, asigurându-se erau în siguranță înăuntru și ascunși de vedere înainte de a merge să-i întâlnească. În cabana care se întuneca, i-au trebuit câteva momente ca tatăl ei să înregistreze asta silueta care stătea în fața lui pe hol era Claire. Fara un cuvant, ea întinse braţele spre el. Și apoi s-a apropiat de ea și i-a îngropat pe al lui faţa în părul ei în timp ce el plângea.

Ea îl îmbrățișă strâns, apăsându-și fața în pieptul lui, copleșită prin forța și fragilitatea simultană a acestui bărbat – tatăl ei – care își pierduse soția și unul dintre fiii săi și îi văzuse pe restul lui familie sfâșiată de război. Sub lâna aspră a pescarului său pulover, i-a simțit corpul tresărind de suspine tăcute și lacrimile ei se amestecau cu al lui în timp ce ea îl săruta pe obraz.

În timp ce cina lor fierbea pe aragaz, Claire a cerut vești despre Jean-Paul și Théo. Dar a ei Tată doar s-a scuturat a lui cap cu tristeţe. — Există nu se vorbește de luni de zile. Trebuie doar să sperăm că sunt împreună și acea ei sunt păstrarea al lor spiritele sus. Ei ar face-o fi mândru la stiu acea sora lor mai mică își joacă rolul pentru a termina acest război, astfel încât ei poate veni acasă la noi. În ciuda căldurii cuvintelor sale, oferind speranță, aceasta părea la Claire acea A întuneric umbrite a lui ochi, trădând a lui anxietate.

Mai târziu, peste boluri copioase cu tocană de pește, Marc, Claire și Fréd au vorbit despre război și despre experiențele lor, în timp ce tatăl lui Claire, care a avut întotdeauna a fost un om de puține cuvinte, a privit fața fiicei sale cu o expresie de mirare uluită de a o avea înapoi în casa familiei deci neasteptat.

Marc își verifică ceasul. — E timpul pentru emisiune, tată. S-a ridicat de la masă și traversat spre locul în care un set wireless stătea în colțul cameră. A durat câteva secunde să se încălzească, dar apoi trosnetul statiei s-a curățat și sunetul unei stații de propagandă germană a umplut înghesuitul cameră. Cu foarte multă atenție, Marc a reglat cadranele, coborând volumul și reajustarea setului. Se auzi o muzică de dans și apoi s-a oprit. După o scurtă tăcere, o voce a spus: „ *Fi Londres! Les Français parent aux Franceză . . .*'

Și apoi batoanele distinctive de deschidere ale Simfoniei a cincea a lui Beethoven jucat: Trei mic de statura note urmat de unu Mai mult, mai puternic și Mai mult sustinut. Claire se uită surprinsă la Marc. Își duse un deget la buze.

Fréd se aplecă spre ea, ca să-i explice. — Este litera „V" în codul Morse. „V" pentru Victorie, șopti el. — Francezii Liberi transmit aceste mesaje fiecare seară din cel BBC în Londra. ei mereu deschis cu aceste constată, încurajând Europa să reziste. Și apoi au anunțat rețelele dacă anumite operațiuni urmează sau nu să continue. Îi conduce pe germani nebun – ei știu că aceste mesaje sunt transmise, dar nu pot decodifica lor deoarece ei sunet ca complet Prostii! Și niste de sunt manechine pentru a le camufla pe cele reale. Ascultă un mesaj despre „ *Tante Jeanne* ". Acesta este cel pentru noi, spuse domnul Leroux. Dacă noi Auzi, știm că totul este la locul lui pentru mâine seară.

Și-a ținut respirația, în timp ce radiodifuzorul a anunțat: „Înainte de a începe, va rog ascultati cateva mesaje personale. . .' A urmat ce a sunat pentru ea ca o colecție amestecată de fraze fără sens.

Și apoi ea auzit aceasta. ' *Tante Jeanne* are castigat cel dans concurs.'

Fréd a zâmbit larg, iar Marc s-a ridicat pentru a opri radioul. reacordând cu atenție cadranul la postul german și rotind volumul înapoi înainte să facă asta.

Ea stătea în picioare sus din cel masa la clar cel bucate, dar la fel de ea făcut a ei tatăl întinse mâna să o ia pe a ei. — Te-ai schimbat, Claire. Ta mama ar fi fost atât de mândră de tine. Pentru tot. Pentru munca ta în Parisul și munca care te-a adus aici.

Aplecându-se să-i sărute vârful capului, ea a spus: „Ne-am schimbat cu toții, Papa. Știu acum că nimeni nu poate scăpa de stăpânirea acestui război asupra noastră țară. Dar am ajuns să realizez că am putea suporta asta dacă am stand împreună. Mireille și Vivi avea mi-a arătat acea.'

— Mă bucur să știu că ai prieteni atât de buni la Paris.

— Și mă bucur că am o familie atât de bună în Bretania. Sunt mândru de mine rădăcini, Papa, și de cel Acasă tu avea mereu făcut pentru S.U.A Aici în ciudă de toate greutățile. Nu cred că mi-am dat seama înainte cât de mult sunt parte din mine acesta este. Tu și Maman mi-ai dat siguranța și dragostea care m-au ajutat fii suficient de curajos să pleci și să fii suficient de curajos să te întorci și acum.

A ei Tată a zâmbit, apoi a spus morocănos, 'Este timp la întoarce în acum. Tu trebuie sa fi obosit după lunga ta călătorie. Marc și cu mine începem devreme mâine scoateți barca înainte ca bancurile de nisip din canal să devină impracticabile pe reflux. Asta înseamnă că ne vom întoarce și noi devreme, totuși.

— Mă voi trezi înainte să pleci, a promis ea. „Vreau să-ți fac cafea pentru tine, așa cum făceam eu înainte.

Marc se ridică și el, întinzându-și corpul slab. — Da, e timpul de culcare. Șiapoi mâine seară îl vom aduce pe Fréd aici în golful pentru tine.

Ea a dat -l A chestionare uite, ridicarea a ei sprancene, și el a râs. — Tu nu ești singurul membru al familiei care luminează luna, tu stiu, Claire!

The nou luna, a caror Trage a avut desenat înapoi cel ocean la expune cel podeaua noroioasă a portului, era învăluită în umbra nopții când patru siluete au alunecat în tăcere pe dealul din casă. S-au ţinut la labirint de înapoi benzi între cel grupate cabane, afară de vedere de cel santinelele din caseta de pastile de pe zidul portului care, sperau ei, ar fi avut renuntat sa mai scaneze intinderea intunecata a marii, stiind ca mareea era acum prea jos pentru ca navele de război sau submarinele inamice să se apropie de Breton coasta.

Tatăl lui Claire întinse o mână de ajutor în timp ce ea urca pe partea laterală promontoriul stâncos, prin pinii tunși care au împrumutat un strat suplimentar de acoperire spre întuneric. Marc a încercat să o facă să rămână în urmă în cabană, dar era neclintită că trebuie să vină și ea, conștientă că trebuie să ducă afară domnule a lui Leroux instrucțiuni la cel scrisoare. The piele uleioasă pachet trosnit în buzunar.

Capul îi înțepăta de un amestec de sudoare și frică sub întuneric de lână capac acea ea purtau la ascunde a ei păr. Ea a fost conştient acea ei au fost la al lor cel mai expuse Aici, alpinism cel pantă care confruntat cel port și în fiecare moment se aștepta ca un reflector să mături coastă de deal sau A aspru voce la strigăt, 'Oprire!' urmat de cel trăncăneală de mașinărie-

focuri de armă care îi tăiau pe urmele lor. Dar s-au cățărat mai sus și nu era nimic decât tăcere şi întuneric şi briza blândă a nopţii care mirosea a mare și îi răcori ceafa.

Marc a condus drumul, mișcându-se cu grijă, dar cu o furișare și o viteză născută de familiarizare cu terenul. Picioarele lui abia au dislocat pietricelele de pe potecă nisipoasă care a fost gravată în vrăjitoria din vârful crestei.

Și apoi au început coborârea abruptă în golful minuscul, ascuns cealaltă parte a promontoriului. Stânca goală a stâncii era aproape vertical, dar Marc arătă în tăcere spre mânerele și prizele ascunse – abia vizibil în lumina stelelor – care fusese cizelat în ea ici și colo, permițându-le să-și croiască drum în jos.

Marea mâncase la baza stâncilor spre un capăt al golful, scobind o peșteră. De obicei, se putea ajunge doar cu vad sau înot prin cel valuri acea bătut de-a lungul cel linia țărmului, dar astă seară apa joasă abia acoperea partea superioară a cizmelor.

În întunericul total al peșterii, totul era tăcut în afară de moale zgomotul apei bătut de zidurile de piatră. Întunericul și schimbare de cel mare în jurul a ei picioarele aproape copleşit Claire pentru A moment, capul i se învârte cu un val de amețeală și s-ar putea să fi făcut căzut dacă n-ar fi mâna tatălui ei care stătea sub cot. Ea a sărit, involuntar, în timp ce un chibrit se aprinse, luminând fețele altor două barbati, OMS stătea în picioare în cel întuneric pe langa A mic de lemn navigație barca, pânzele sale înfășurate de aceeași culoare ca și marea neagră ca cerneala. Unul dintre bărbați s-a aplecat spre ține chibritul de fitilul unei lămpi cu ulei care fusese așezată pe un aspru raft tăiat în peretele peșterii, aruncând o strălucire blândă asupra scenei.

Barăcii și-au dat mâna de jur împrejur și dacă au fost surprinși să vadă a tânără din petrecere, nu au arătat-o. Claire habar n-avea cum linii de comunicare funcționau în cadrul acestor rețele secrete, deși ea presupusele mesaje au fost transmise și prin notițe alunecate din mână în mână la fel de de ascuns fără fir emițătoare și cel codificat mesaje acea au fost difuzat pe undele de la BBC din Londra. Deci, poate că au avut mă așteptam ca ea să fie acolo, însoțindu-l pe Fréd, iar el era doar cel ultima marfă care urmează să fie transportată. Păreau să-i cunoască pe Marc și pe ea Tată bine, și a lui Claire inima umflat cu emoţie la fel de ea realizat acea ei, de asemenea, avea jucat partea lor în Rezistenţă.

În timp ce bărbații se pregăteau să urce la bordul navei pentru plecare, Claire l-a atras pe Fréd deoparte în cel umbre. 'Aici,' ea a spus in liniste, 'tu esti la lua acest și

dă-l omului care te va întâlni de cealaltă parte. Ea i-a întins coletul subțire care fusese atât de bine împachetat pentru a-și proteja conținutul de călătoria lungă pe mare în jurul punctului Finistère și peste Canal catre Anglia.

'Bine.' El dădu din cap. 'Bolnav vedea aceasta devine Acolo. Multumesc tu, Claire, pentru Tot. Niciodată nu mi-aș fi putut găsi drumul până aici fără ajutorul tău si familia ta.' O îmbrățișă cu căldură și apoi ascunse pachetul ea îl dăduse în cămașă.

' *Bonne traseu* ,' ea a spus. El întors la părăsi, dar apoi privit înapoi la ea de parcă ar fi fost pe cale să mai spună ceva. Amândoi au tăcut pentru o moment. Și apoi a spus: „Și o să-i dau dragostea ta lui Mireille, nu-i așa?

El rânji la fel de el urcat la bordul cel barca, zicală, 'Asa de tu esti A Cititorul minții și tu, ești și un coleg de comando? Și a salutat ea înainte de a lua locul lui, în timp ce ea îi preda lanterna pe care barcagiul stins. Apoi Marc și tatăl ei au împins barca cu pânze spre apa deschisă și a fost înghițită de întuneric.

Ea a ascultat sunetul vâslelor până când a fost stins și de el cel tăcere de cel valuri care spălat pe la cel nisip în cel mic, ascuns golfuleţ.

Harriet

Cu fiecare parte din povestea lui Claire care este dezvăluită, simt ca și cum ar fi fundațiile din viața mea se mișcă ca nisipul sculptat de valuri sub picioarele mele.

Înainte să vin la Paris, îmi creasem un cadru pentru viața mea care a fost construit pe cele câteva rămășițe de familie care au fost tot ce a rămas după mine moartea mamei măturase atât de mult. Încălțasem camere în interiorul meu minte unde au fost stocate amintirile dureroase și a sprijinit pereții cu mine proprii singurătate. Dar acum eu poate sa vedea Cum mult eu închide afară, in timp ce eu a fost construind acea carapace. The povestiri de Mireille și Vivi avea m-a încurajat să descui câteva dintre acele uși și să opresc întreruperea pe cel ferestre de Ale mele proprii istorie, permițând pe mine la descoperi Mai mult dea lui Claire poveste.

Așa că acum știu că o șuviță din firele fragile din care mea viața bunicii a fost țesută mă leagă de Bretania, de un mic pescuit comunitate agățată de degetul de pământ stâncos, bătut de Atlantic, care arată vest. Acel vânt cutreierat fâșia de pământ a produs oameni care erau duri suficient la lua pe cel ocean și victorie, și femei OMS au fost rezistent suficient să-și crească familiile împotriva neiertătorii cote.

Când îi transmit lui Thierry acest capitol din povestea lui Claire, într-un loc împărtășit tigaie de *moules marinière* în un bistro în Maraisul acea seara, el râde.

— Ei bine, asta explică multe despre tine, spune el, depunând o coajă goalăîn castronul care stă între noi.

'Ce vrei să spui?' întreb eu, imediat în defensivă.

Se întinde mâna și se mai ajută la câteva din bețișor de chibrit chipsuri care însoțesc scoicile. „Bretania este una dintre cele mai înverșunate regiuni independente ale Franței, iar poporul breton are o reputație pentru încăpăţânare şi hotărâre.' El folosește jetoanele pentru a accentua, arătând lor la pe mine inainte de popping lor în a lui gură. 'Și tu sunt unu de cel

cele mai feroce femei independente pe care le-am întâlnit vreodată. Este evident că Breton sângele îți curge în vene. Alături de *sangfroidul* tău britanic , desigur. Ce o combinatie! Acum înțeleg cum ai avut încrederea să ajungi Paris, proaspăt ieșit din universitate, și discută cu unul dintre cei mai mulți poziții căutate într-una dintre cele mai competitive industrii.'

Digerez asta pentru o clipă, împreună cu încă o mână de chipsuri de la cosul. Așa mă văd oamenii? Independent? Încrezător? Este ultimul lucru pe care l-am simțit vreodată. Dar poate că Thierry are dreptate, poate că a fost tot acolo de-a lungul, o cusătură de granit breton care susține temperamentul meu.

O avea și Claire. Deși dorise să-și părăsească familia simplă acasă pentru luminile strălucitoare ale Parisului, rădăcinile ei bretone erau suficient de adânci pentru a ancorați-o când furtunile războiului au izbucnit.

Acum eu stiu acea ea ar putea fi curajos. Și cu acea cunoştinţe, în loc să invidiezi curajul celor din afară și să te simți slab în comparație, Încep să simt puterea propriei mele familii curgându-mi în vene.

Rușinea a fost înlocuită cu respectul de sine, dezonoarea cu demnitatea. este cuvintele care au făcut această schimbare, cuvintele care le spun pe ale bunicii mele poveste. Si vreau pentru a afla mai multe.

Dintr-un impuls – iar impulsivitatea este un alt aspect al caracterului meu care a rămas îngropat sub straturi de frică, anxietate și precauție protectoare până acum – mă aplec în față și îi spun lui Thierry: „Cum ți-ar plăcea vii cu mine într-o călătorie? Poate weekendul viitor, dacă ești liber?

Zâmbește lent și observ cum îi luminează fața, ca un răsărit. 'La Brittany? el întreabă. 'Tu și pe mine împreună?'

eu a ajunge peste, lua a lui mână în A mea, și eu Spune, 'Tu și pe mine.

Împreună.'

Ne cazăm într-o pensiune în Concarneau, un port de pescuit frumos nu departe de Port Meilhon. Călătoria de la Paris a durat ore întregi, așa că ne aruncăm bagajele noastre și grăbiți-vă să căutăm undeva unde să putem întârzia cină. Orașul are un aer distinct în afara sezonului și mai multe dintre ele restaurante sunt închis, dar cel lumini de A bistro pe cel pe chei face semn S.U.A în. Găsim o masa si comanda boluri din *Fotriade* , cel delicios local peşte tocană servit pe felii de pâine prăjită și o sticlă de vin alb local.

După aceea, întinzându-ne din fericire picioarele după drumul lung, noi umbla lângă cel marina care este deplin de iahturi acostat sus pentru

cel iarnă,

înfipt în siguranță în cotul brațului portului, unde vor fi protejați din furia furtunilor de iarnă ale Atlanticului. Tachelajul bărcilor clincăni împotriva catarge agitate langa oceanul e moale respirația pe timp de noapte.

Traversăm drumul spre micuța insulă care se află în golf și meandre prin cel îngust străzi de cel Ville Închide, a lui Concarneau oraș medieval cu ziduri. Mână în mână, trecem pe lângă turnul cu ceas și ieșim pe zidurile portului. De pe un debarcader pietruit, ne oprim pe langa cei ruginiti grămadă a unei ancore imense de navă și privi înapoi spre țărm. The luminile orașului se reflectă în apa întunecată, paiete dansând peste a șurub din satin negru.

Thierry mă cuprinde în brațele lui și simt că am găsit un port de al meu, un loc unde este adăpost de furtunile vieții. ma simt la pace. Și cel numai sunete sunt cel Liniște lepuind de cel apă împotriva cel zid de mare și bătaia celor două inimi pe măsură ce ne pierdem într-un sărut care Mi-aș dori să nu se termine niciodată.

A doua zi, conducem într-o liniște mulțumită la câțiva mile mai departe spre vest coasta. Cătunul Port Meilhon este ascuns într-un colț uitat a peninsulei stâncoase Finistère. Se pare că nu s-a schimbat prea mult de atunci cel zile când a lui Claire Tată și fratilor – Ale mele străbunic și unchii străbuni – au lucrat apele în barca lor de pescuit bretonă. Cutia cu pastile pe zidul portului a fost îndepărtat și doar câteva resturi aspre de arată concret că a fost vreodată aici. Dar în timp ce stăm privind înapoi spre șirul de căsuțe ale pescarilor care mărginesc portul minuscul, pot imaginează în mintea mea armele îndreptate asupra bărbaților în timp ce își stivuiră creele pe chei.

eu nu au fost capabil la găsi orice record de exact care cabana aparținea familiei lui Claire, dar îmi imaginez că este unul dintre cei de mijloc. În zilele noastre, nu se ridică stropi de fum din niciunul dintre coșurile de fum, deşi. Majoritatea cabanelor par a fi case de vacanță, obloane lor în siguranță fixat pentru iarnă.

Mână în mână, Thierry și cu mine urcăm pe deal până unde am lăsat mașina. Când trecem pe lângă biserica cenușie de piatră care veghează asupra portului, I ezita.

„Vino pe,' el spune. — Haideţi merge în.'

Scândurile groase de stejar ale ușii curățate cu sare sunt argintite cu vârsta și feroneria este ruginită, dar cu puțină încurajare mânerul se întoarce și pășim înăuntru. Interiorul este simplu, cu pereții văruiți în alb și din lemn strane, dar capela are un aer de seninătate, simbolizând demnitatea liniştită a generațiile de familii de pescari care au venit aici să mulțumească pentru întoarcerea în siguranță a bărcilor din mare, sau pentru a întrista pentru cei rătăciți la oceanului forță crudă.

Afară, un minuscul cimitir a fost creat pe o terasă zgâriată dealul din spatele zidurilor aspre de granit. Și aici găsesc pietrele acea urs cel nume de Ale mele familie. Thierry pete lor primul. 'Harriet,' el spune in liniste. — Vino să vezi asta.

Primul Acolo este Aimée Meynardier, nascuta Carlou, iubit soție și mamă, iar sub numele ei este sculptat cel al soțului ei, Corentin: marele meu... bunicii. Tatăl lui Claire a murit în 1947, se spune, așa că a supraviețuit războiului. Dar apoi am citit numele de pe piatra care stă alături de ale lor și ale mele inima pauze. 'La cel memorie de Luc Meynardier (1916-1940) ucis luptând pentru țara lui, fiu și frate iubit; la amintirile lui Théo Meynardier (1918-1942) și Jean-Paul Meynardier (1919-1942), uciși la Dachau, Germania'; și sub aceste Trei nume are fost adăugat o alta – acea de Marc Meynardier, a lui Claire Al patrulea frate, pierdut la mare în 1945.

Asa de Ale mele străbunic îngropat toate patru de a lui fii. Sau mai degraba, el nu a îngropat pe niciunul dintre ei. Niciunul dintre trupurile lor nu a fost adus acasă odihnă pe langa al lor părinţi. ei minciună în nemarcate morminte, sau la fel de cenusa risipite în A limba germana pădure, sau la fel de oase ales neizolat pe cel ocean podea, și numai această piatră înregistrează numele lor.

Și OMS a fost aceasta acea îngropat Ale mele străbunic, Corentin? Făcut Claire sta aici, cu soțul ei englez alături de ea și plânge întreaga familie pe care o pierduse?

În timp ce îmi ling buzele, simt un gust de sare și nu-mi dau seama dacă este de la atlantic vânt acea bufnii prin cel pietre funerare sau din cel lacrimi aceaalerga pe fața mea.

Thierry mă strânge în brațele lui și îi sărută. El mă ține aproape, adăpostindu-mă, iar ochii lui îi caută pe ai mei. — Au fost groaznice ori, șoptește el. — Dar s-au terminat acum. Și ești aici, să-ți vizitezi familiei și să le cinstească memoria. Cât de mândri ar fi, Harriet, dacă știau că ai venit să-i găsești. Cât de mândri ar fi să afle tu. Și să știi că, prin tine, ei trăiesc.

1942

Căldura verii era apăsătoare. Soarele strălucea prin ferestrele înalte, transformând camera de cusut într-un cuptor. Perdelele nu puteau fi trase stinge strălucirea, deoarece croitoresele aveau nevoie de lumină pentru a coase. Mirosul de amidon ars și aburul de pe mesele de călcat uniformizau aerul mai fierbinte și mai grea, până când uneori Mireille simțea că abia mai poate respira. Tânjea să stea sub salcia de pe malul râului acasă, răcit de cel cu picăţele umbră turnat de cel graţios arc de este ramuri deasupra capului ca ea ascultat de cântec tăcut a fluviului.

Brutalitatea războiului părea să crească pe zi ce trece. Nu a fost ştire despre ce se întâmplase cu domnul şi doamna Arnaud şi, când ea ar fi plecat înapoi la uite unu zi, al lor casa a avut fost încuiat și pustiu.

Trupul lui Christiane fusese recuperat din dărâmăturile fabricii locuințe pentru muncitori la Billancourt. Claire, Mireille și Vivi fuseseră în vizită mormântul ei într-un cimitir din sudul orașului. Vivienne și Claire au avut plângeau când puneau crenguțele de lacramioare din care culeseseră grădina din față a unei case cu scânduri, la poalele pietrei funerare simple care marca locul în care zăcea Christiane. Dar Mireille stătuse, cu ochii uscați, ea inima înghețată de prea multă tristețe și prea multă durere și prea multă pierdere. Ultima oară când stătuse lângă un mormânt, fusese să o îngroape pe Esther într-o a săpat în grabă un teren superficial, alături de atâția dintre ceilalți refugiați care au făcut-o au fost tăiați pe drum în acea zi când fugiseră din Paris.

Ea a încercat să-și oprească fluxul gândurilor și să se concentreze pe munca ei, dar chiar și cu ferestrele împinse cât de larg ar fi fost, trebuia face o pauză frecventă pentru a-și șterge mâinile și sprâncenele astfel încât picăturile de sudoare nu și-a pătat munca. Mătasea era cea mai proastă pentru a arăta urme de apă, dar noi țesături artificiale cu care au lucrat adesea în zilele noastre, acum că mătasea era atât de rară, erau aproape la fel de rele.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, Mireille simți că căldura se învăluie în jurul ei ca o mantie grea pe care nu o putea ridica din umeri. Ea se uită în jur. Multe celelalte fete așezate la masă păreau de parcă se chinuiau să rămână treaz, epuizat de foame și muncă grea și de frica mereu prezentă de ale inamicului fier prindere pe cel oraș în care ei trăit. A oboseală a avut strecurat în oasele lui Mireille, distrugându-i trupul și mintea de caracteristicile lor energie. Aceasta a fost o altă realitate a războiului, și-a dat seama ea – toxicul în liniște coroziunea spiritului. Piesele vestimentare la care au lucrat fetele în *atelier* părea grotesc, deodată, mai degrabă decât creațiile frumoase pe care le avea Luat astfel de A mândrie în inainte de. Circumstanţă a avut transformat lor în declaraţii de avere fără gust ostentative în această vreme de greutăţi şi privare. Femeile care au vizitat salonul zilele acestea au fost frumpy „șoarecii gri” sau soțiile și amantele cu fața dură ale oficialilor naziști, sau „reginele pieței negre”, lacomi și obsedați de sine, așa cum numeau modelele ei la spate. Toți au căutat să acopere urâțenia realității cu o rochie fină sau o haină elegantă. Când sa întâmplat, mă întrebam Mireille în timp ce dădea afară centura unei fuste de seară din satin, înclinarea moment în care moda franceză se schimbase de la a fi percepută ca ceva țara se putea mândri cu ceva grotesc și vulgar, pătat cu rușine?

În cele din urmă, domnișoara Vannier le-a spus croitoreselor să înceapă defrișarea departe, semnalând sfârşitul unei alte zile lucrătoare. Gândul de a sta la etaj în apartamentul înghesuit, care ar fi chiar mai îndesat decât cel cusut cameră sus Acolo sub cel acoperiş de întuneric ardezie care a avut fost copt la soare toată ziua, nu a făcut nimic pentru a-i ridica moralul pe Mireille. Deci, în schimb, ea a ieșit în stradă și a pornit spre râu. Fără un adevărat simț al unde mergea, a traversat Pontul Neuf spre Île de la Cité în mijlocul pârâului, întorcându-se de la nodul aglomerat din jurul Notre- Dame și și-a făcut drum spre capătul din aval al insulei. Și apoi și-a dat seama ce a atras-o aici. Nevăzut de pârâu a muncitorilor plecați spre casă și a camioanelor de soldați care au trecut în viteză, intenționată asupra altor pradă, ea se strecură pe scara îngustă de piatră care ducea până la un mic petic de copaci și iarbă dedesubt. În afară de un barcagiu care era ocupat să-și facă rapid barca pentru noapte, acel capăt al insulei era pustiu. Parcă ar fi făcut semn de brațele grațioase ale ramurilor sale, Mireille a mers până la punctul final unde o salcie și-a tras degetele verzi înăuntru cel ape de cel Seine. Ea ar fi observat aceasta Acolo, din departe, la fel de parte de cel

peisaj de-a lungul râului, dar abia acum a căutat refugiu sub el. niste instinctul a atras-o la el, un instinct pe care greutatea disperării ei nu l-a putut zdrobi.

Așa cum ar fi făcut dacă ar fi fost acasă cu familia ei, Mireille se aşeză sub baldachinul de frunze de salcie, sprijinindu-se pe spate împotriva cel trompă. Ea lovit cu piciorul oprit a ei pantofi și odihnit a ei obosit cap împotriva scoarței aspre, lăsând grosul copacului să-i ia tristețea și să o alunge pe râul care curge mereu. Și-a dorit ca familia ei să fie acolo cu ea: ea părinții o liniștеau și i-ar împrumuta o parte din puterea lor liniștită; a ei fratele, Yves, o făcea să râdă și o ajuta să-și uite grijile pentru a in timp ce; iar sora ei, Eliane, ascultă, dădea din cap și înțelegea astfel încât Mireille nu s-ar simți singură pe lume. Blanche – copilul Esther – ar gâfâi și se ocupa să facă plăcinte de noroi în pământ care susținea copacul și ea chicotea când era îmbrățișată și iubită de familie asta o luase înăuntru. Dorul lui Mireille după ei îi smulgea inima, ca puternic si ca constantă ca curent al râu.

Și tânjea și după altcineva. Tânărul pe care îl cunoscuse pentru doar câteva zile scurte, pe care Claire și Vivi îl cunoșteau drept „Fréd”, care l-au cunoscut a ținut-o și a sărutat-o, în momentele trecătoare și prețioase pe care le petrecuse singură cu el înainte de a pleca în călătoria lui periculoasă înapoi în Anglia. Și apoi îi șoptise numele adevărat la ureche pentru ca ea să știe cine este om cu adevărat a fost: asta bărbat care a iubit-o.

S-a așezat sub brațele adăpostitoare ale salciei când a lăsat amurg, aducând cu el o adiere slabă dinspre râu. Ea a ridicat greutatea ei părul îndepărtat de gâtul ei și a lăsat aerul de seară să-l răcească. Imaginile dintre fețele pe care le ținea cel mai mult, împreună cu soliditatea liniștitoare a trunchiul copacului la spatele ei, i-a amintit că erau unele lucruri pe care război nu a putut niciodată să distrugă.

Ceea ce simțise în acea după-amiază în *atelier* era ceea ce ocupa forte dorit a ei la simt: înfrângere. Dacă ea a dat în la aceasta apoi ea ar avea au pierdut și ar fi câștigat. Dar acum știa că poate veni întotdeauna înapoi Aici, la acest loc care a fost cel cel mai apropiat lucru la a ei Adevărat Acasă acea ea ar putea găsi în cel oraș, între cel pavată tare străzi și cel înalt clădiri care închide cerul. Ar putea veni aici și să fie cu cei pe care ea iubite, unite lor prin panglicile de apă care se întâlneau, în cele din urmă, în ocean dincolo. Și acestea vital linii de conexiune ar da a ei înapoi a ei sens

de ceea ce conta cu adevărat. Ar face-o să se simtă parte dintr-un întreg mai mare. Și știa că o vor împiedica să fie învinsă.

Claire transmitea un mesaj la o tutunerie chiar lângă Plasează Chopin și mergea spre casă, legănându-și cutia atașată, care simțea că a mult mai ușor acum că conținea doar partiturile pentru ea „lecție de canto” care camuflase un plic maro sigilat. Nu aia plicul cântărise orice, într-adevăr, dar ea simțea mereu o încărcătură aluneca de pe umeri odată ce o livrare a fost finalizată cu succes, permițându-i să se întoarcă acasă susținută de un sentiment de ușurare.

Era plăcut să fiu afară, după căldura apăsătoare a zilei. The seara era încă caldă și nu putea suporta gândul la un fierbinte, înfundat Plimbare cu metroul, precedată fără îndoială de o lungă așteptare pe o platformă murdară, așa că ea s-a hotărât să treacă Pont d'Iéna, cu fața în grosimea impunătoare a Eiffelului Turn și mergeți înapoi de-a lungul râului. Când s-a lăsat amurgul, promitea un indiciu vag de răcoare și aștepta cu nerăbdare să simtă briza blândă a râului asupra ei obrajii fierbinți.

În timp ce mergea, a fost surprinsă de fluxul de autobuze și politie camioane acea depășit a ei. unu de cel autobuze oprit la A joncţiune înainte de a se îndrepta spre pod și, în timp ce făcea asta, îi zări o privire chipuri înspăimântate în spatele ferestrelor. Un copil s-a întors să se uite la ea de pe geamul din spate în timp ce autobuzul mergea mai departe și ochii lui erau mari și întunecați în paloarea feţei lui.

Ea a ajuns într-un loc în care vehiculele aflate la coadă formau un zid în afara velodrom de iarnă. Un blocaj rutier a fost înființat pentru a împiedica oamenii să intre mergând pe jos sau cu bicicleta pe lângă. Soldații stăteau lângă barieră, verificând hârtiile trecătorii și Claire simți că un pumn de frică o cuprinse măruntaiele. Dar ea știa că dacă ea au fost la întoarce și mers pe jos departe ea ar a desena Atenţie la se. Ea nu avea nimic de ascuns, îşi aminti ea; hârtiile ei erau în regulă și ea a avut A valid-sunet scuză pentru fiind afară. Asa de ea a rezistat cel impuls la a alergat și a stat în coada scurtă de la barieră, așteptând rândul ei. Zidul de autobuzele și camioanele s-au strecurat înainte în opriri și porniri, conduse de francezi poliţişti. Ea nu putea vedea ce se întâmplă de cealaltă parte, dar asta părea că își degorgeau pasagerii la intrarea în ciclism arena înainte de a pleca din nou.

Soldații care verificau actele au făcut semn cuplului în fața a ei prin, dar la fel de ei încercat la face al lor cale către cel velodrom, un ofițer, purtând uniforma neagră a Gestapo-ului, a pășit ieșit între autobuze și strigă la ei să ocolească în sens invers. La fel de el a păşit peste la mustra cel soldati la cel drum bloc, Claire realizat OMS el a fost. Uniforma era nouă, dar ea îi recunoscu părul blond și lat umerii. Ea aruncat o privire în jurul, întrebându-se dacă ea ar putea mers pe jos departe neobservat în timp ce le dădea soldaților o îmbrăcăminte, dar era și așa târziu – o recunoscuse și el. Îi simți ochii asupra ei și când ea se întoarse cu fața la el, o privire amuzată se juca în jurul liniei subțiri a lui buze.

— Bună seara, Ernst, spuse ea calmă, în timp ce îi întindea hârtiile pentru santinelele să verifice, încercând să-i oprească mâna să nu tremure în timp ce făcea asta.

— Claire! el a exclamat. 'Ce un neașteptat plăcere văzând tu Aici.' S-a întors către perechea de soldați și le-a lătrat câteva comenzi în Limba germana, apoi a tras Claire la unu latură. El atins afară a lui mână, încercând la lua al ei, dar ea doar a dat -l a ei identitate card, prefăcându-se că nu a înțeles gestul.

El aruncat o privire la cel bucată de hârtie în a lui mână care plictisit a ei fotografie, apoi înapoi la ea. — A trecut ceva timp, spuse el. Zâmbetul încet a dispărut de pe chipul lui în timp ce ea a refuzat să-i zâmbească înapoi. — Nu ai răspuns invitațiile mele de a ne întâlni la cină, după ce ne ciocnim neasteptat la muzeu acea zi.'

— Nu, răspunse ea uniform. — După ce te-am văzut cu soția ta și cu tine fiu, nu erau invitații pe care aveam chef să le accept.

Se încruntă, acum iritat. — Dar Claire, cu siguranță știai ce ești pozitia a fost? La ce te astepti? Ne-am distrat, tu și cu mine. Tu cu siguranță nu ai obiectat la lucrurile frumoase pe care ți le-am dat – ciorapii și parfumul. Și nu părea să te deranjeze să bei șampanie și să iei cine bine cumpărat pentru tine de la cele mai bune restaurante din Paris. Ochii lui erau reci și duri, și strălucea ca oțelul.

Ea îi întâlni privirea constant. — Dacă aș fi știut că ești căsătorit, nu aș fi niciodată ar fi acceptat acele lucruri de la tine.

Ea întinse mâna după actul de identitate, încercând să-l aducă întâlnirea să se încheie și să fie pe drumul ei, dar el a ținut-o doar din ea a ajunge și a zâmbit din nou, savurându-și puterea.

'Nu asa de rapid, mademoiselle, eu gândi eu nevoie la cere tu A puţini întrebări.

Ce te aduce în această parte a orașului în seara asta?

Și-a ridicat cazul atașat. — O lecție de muzică. Am cursuri de canto uneori.'

— Permiteţi-mi, spuse el, cu o politeţe exagerată, luând pielea caz din a ei și deschidere aceasta. 'Ah, tu avea ascuns talente eu vedea,' el observă, răspândind partiturile. — Ascuns de mine, oricum. Tu nu menționat acea tu cântat, pe toate acestea serile noi a petrecut împreună.'

Ea a continuat să-i întâlnească privirea în mod egal. — Nu, este ceva ce am doar eu preluat recent. Am mai mult timp de rezervat seara zilele astea.

A băgat foile de hârtie înapoi în cutie și i-a dat înapoi a ei. Apoi i-a întins cartea de identitate, dar, exact când ea a întins mâna să o ia, el l-a îndepărtat din nou, distrându-se ca o pisică cu un șoarece, ea gând.

'Asa de OMS sunt tu păstrarea companie cu acum apoi? Aparte din taprofesor de canto care locuiește peste tot în oraș, față de Rue Cardinale?

Ea a fost tăcut, dar a continuat la tine afară a ei mână pentru a ei ID document.

— Presupun că celelalte două croitorese. El a zâmbit. — Cei care a fost cu tine la muzeu în ziua aceea? Nu am crezut niciodată că sunt foarte influență bună asupra ta, știi, Claire. Poate ar trebui să fii puțin mai discernător în compania pe care o ții. Ochii lui albaștri pătrunzători măturară peste ea, și părea să persista pe zgâriatul carcasă atașată.

Ea încercat la forta se la stau calm, păstrarea a ei voce nivel. „Eu ți-ar putea spune același lucru, Ernst. Ea îi aruncă o privire rece, apreciativă și-a luat uniforma neagră de la împletitura argintie de pe șapcă până la cea lustruită vârfurile cizmelor lui. — Presupun că toate acestea au legătură cu noul tău rol, nu-i așa? Ea a făcut semn spre autobuze.

El a râs. 'Nu deloc. Lăsăm astfel de îndatoriri de zi cu zi ca gunoiul dispunerea francezilor. Am oameni mult mai importanți de urmărit.

Defileul ei s-a ridicat când și-a dat seama ce spunea și ea a luptat a inghiti a ei greaţă. La fel de a ei furie a crescut, debordant, ea a scapat afară, — Ești disprețuitor. Tremura peste tot de furie și frică, dar rămase în picioareterenul ei, aşteptând ca el să-i dea hârtiile înapoi.

Chiar atunci a izbucnit o zarvă la blocul rutier în timp ce soldații încercau a reține un bărbat. Ernst aruncă o privire peste umăr către sursa strigând. A pâlpâie de supărare a trecut peste a lui Caracteristici la fel de a lui muncă a primit

în cel cale de cel joc el ar fi fost bucurându-se joc cu Claire. 'Merge pe atunci, ia-o. Îi aruncă cartea de identitate în ea. 'Am mai important lucruri de făcut decât să-mi mai pierd timpul cu tine. Dar nu poți veni prin Aici. Vei avea la merge cel lung cale rundă. Sunt frică cel privilegiile de care v-ați bucurat cândva nu vă mai sunt disponibile în zilele noastre, Mademoiselle Claire. Și a respins-o cu o mișcare din mână înainte desen cel revolver din cel Piele toc aruncat din a lui centura și cotitură cu spatele la ea.

Ea mers departe repede, a ei întreg corp încă tremurând, și ea reluă cuvintele lui în capul ei în timp ce ea se grăbi spre casă. Ce avea el însemna de cel lucruri el ar fi a spus despre Mireille și Vivi? A fost el doar testarea să vezi cum ar reacționa? Nu ar fi trebuit să-l lase să o încurajeze până la mânia ei a luat mai bine pe ea. Și ce a vrut să spună despre a avea mai important oameni la urmări jos? Ea spuse se aceasta a fost pur şi simplu răutate – a lui dragoste de poziţia puternică pe care o ocupa acum, cuplată cu supărarea de a fi respins de ea, dar ceva în felul în care spusese acele cuvinte a făcut-o pielea înțepătură de frică. Și ce erau autobuzele acelea pline de înspăimântați oameni care fac acolo? Erau atât de mulți dintre ei, care erau aduși în turmă centru sportiv. Unde ar dormi? Cât timp ar fi ținut acolo?Și în ce scop?

Înapoi în apartament, ea a rămas trează în noaptea fierbinte, privind nevăzând în întuneric, bântuit de cuvintele lui Ernst și de întuneric, ochii speriați ai copilului care se uitase la ea prin ferestrele de acel autobuz de la ea a mers mai departe spre destinația sa întunecată de sinistră.

Harriet

Când presiunea muncii la Agence Guillemet crește la un nivel în care temperamentul se destramă și epuizarea începe, mă refugiez din nou în Palais Galliera. Starea printre exponate mă motivează și îmi dă mereu asta sentiment de reconectare cu rădăcinile modei, amintindu-mi că acestea sunt Mai mult decât doar haine: sunt relicve tangibile de istoria noastra.

eu umbla prin cel principal Galerie, Unde un expoziţie de anii 1970 modele luminează spațiul cu culorile lor vii și fluide, hippie linii.

Îmi permit gândurilor să se liniștească în timp ce trimit cele mai recente componente ale istoria familiei pe care Simone mi-a împărtășit-o – atât a ei, cât și a mea. Am fost citind sus, de asemenea, despre ce a fost petrecându-se în Paris la cel timp. eu să realizeze că Claire a fost martoră la îngrozitorul rezumat al Vélodrome d'Hiver, când Mai mult decât treisprezece mie evrei au fost arestat de cel limba franceza politie, la fel de parte de A Dirijată de naziști program. ei au fost ținută în insuportabil condiții în chiar inima orașului înainte de a fi trimis în lagărele morții. Dintre cei treisprezece mii de oameni, patru mii erau copii. Și unul dintre ei era băiețelul ai cărui ochi, privind pe geamul autobuzului, bântuiau visele lui Claire. Cât de înfricoșător este să te gândești că, încetul cu încetul, zi de zi, acest vast oraș ar fi putut deveni atât de paralizat de frică și asuprire încât să fieoamenii ar fi putut permite asta să se întâmple.

Ale mele tren de gând este întrerupt de A femeie în un elegant a tăia jachetă neagră care a intrat în galerie. Părul ei gri-argintiu este tuns un bob și pare vag familiar. Apoi îmi dau seama că ea este femeia pe care am văzut-o aici înainte, la expoziția Lanvin. Ea se oprește să citească descrierea unui psihedelic salopeta cu pe scară largă aprins mâneci, luând afară A mic caiet pentru a nota câteva note. Apoi ea îmi dă din cap un semn de recunoaștere și un zâmbet și continuă asupra ei cale.

Îmi verific ceasul. E timpul să ne întoarcem la birou. Planificăm o produs lansa pentru cel a agentiei eco-cosmetic client și este mergând la fi ținută pe Coasta de Azur vara. Există logistică de planificat, modele contracte de amenajare precum și hotelurile și transportul acestora, comunicate de presă către scrie și e-mailurile unui fotograf deosebit de solicitant la care să răspundă. Stres nivelurile în rândul managerilor de cont sunt la cote maxime. Chiar și Florența, OMS dă cel impresie de mereu fiind misto, calm și adunat, are fost văzut la grabă prin cel birou. The Sud de Franţa lansa este programată pentru a doua săptămână din iulie, imediat după Haute Couture Toamnă iarnă Spectacole care sunt mereu ținută în Paris apoi. Simone are spuse pe mine acea, cu personal întins asa de subţire, Acolo ar putea fi A mai mare rol pentru noi doi în unul sau altul dintre aceste evenimente.

Și în timp ce spectacolele Haute Couture ar fi frumoase, ne păstrăm degetele încrucișate pentru Nisa!

1943

Aceasta a fost o alta amar rece iarnă. Pe cel tot mai mult rareori zile când era cărbune pentru cazan, croitoresele se înghesuiau deasupra turnului. calorifere de fier în timpul pauzelor, încercând să se încălzească crăpate, înghețate degete care erau înroșite și înțepate de blănii furioși. Mireille purta o pereche de mănuși fără degete pe care le trimisese mama ei, tricotate dintr-un tricou vechi a fratelui ei. Trimisese perechi pentru Claire și Vivi și în perioada Crăciunului. Încă o dată, fetele purtau cât mai multe straturi de îmbrăcăminte încap sub hainele lor albe, căptușindu-și corpurile slabe și osoase, așa cum le-a căptușit zăpada liniile unghiulare de acoperiș și frontoane ale clădirilor de pe străzile din jurul Rue Cardinale.

Oricând ei ar putea permite aceasta, cel Trei prieteni ar merge și sta în una dintre cafenelele de pe bulevardul Saint-Germain seara după muncă, Unde aceasta a fost mai cald decât în cel apartament de mai sus Delavigne Couture. Ei comandau un castron cu bulion de varză apos, bucăți de tare fărâmițate pâine în ea și încearcă să-și facă cina să dureze cât mai mult posibil, astfel încât ar putea amâna momentul în care ar trebui să meargă acasă și să urce între lenjerii de pat care se simțeau umed de frig. Dintr-un colţ într-unul din cafenele, Radio Paris a declamat rapoarte despre ultimele victorii germane. Înapoi în cel Siguranță de cel apartament, Vivi șoptit acea mulți de aceste au fost minciuni. The radio statie a fost controlat de germani. În realitate, al lor armatelor au fost suferind mai multe înfrângeri decât succese în aceste zile, întinse pe mai multe fronturi. Mireille a luat inima din acea, și nu a făcut-o cere Vivi Cum ea știa aceste lucruri. Dar, la cel la fel timp, ea a fost conștient acea cel Trei croitoresele își asumau riscuri mai mari decât oricând în munca lor de rezistență. A fusese înființată o nouă forță de poliție franceză, cunoscută sub numele de Milice, și ei intenționau să captureze cât mai mulți membri ai Rezistenței. Aceasta a avut fost a anunţat acea Acolo ar fi A douăzeci şi mii de franci Răsplată

pentru denunţarea unui Rezistant, un stimulent puternic tentant pentru cetăţenii care au fost înfometat şi unul care se dovedea deja îngrozitor efectiv.

Trecuse ceva timp pentru a restabili liniile de comunicare prin intermediul rețeaua după pierderile de anul trecut. Totul părea mult mai puțin stabil aceste zile. Sigur case au fost schimbat des și Mireille a fost instruit să folosească diferite rute pentru fiecare „livrare” pe care a făcut-o, pentru a încerca să eviteposibilitatea depistarii de catre Milice si Gestapo.

Tremura când stătea sub ceasul de la Gare de l'Est, privindu-și mâinile ticând încet până la jumătate de oră. Trenul în care fusese instruit să se întâlnească era întârziat, dar nu era nimic neobișnuit în asta. Orare au fost Mai puțin și Mai puțin de încredere și de multe ori trenuri au fost anulat complet dacă materialul rulant sau linia era nevoie de forțele germane pentru alte scopuri. Era încă o zi extrem de rece și haina ei de iarnă a asigurat puțină protecție împotriva vântului de est care trecea prin uzat țesătură. Ea ridică privirea în timp ce un tren a oprit pe unul dintre peroane, dar asta a apărut a fi o marfă goală serviciu fără pasageri a coborât.

Apoi o comandă strigată o făcu să tresară. 'În afara drumului! Stand deoparte!' Ea presat se împotriva cel cărămidă coloană acea sprijinit cel ceasul în timp ce doi soldați fluturau puștile pentru a elibera drumul. În spatele lor, escortate de mai mulți soldați înarmați, o linie de prizoniere femei a fost defilată peste hallul gării și spre peronul unde trenul gol asteptat.

niste de cel femei au fost inteligent îmbrăcat, alții au fost murdar și despletit; unii dintre ei plângeau, în timp ce alte fețe erau goale de șoc. Dar Mireille simțea frica pe toți, când treceau aproape unde stătea ea – un amestec de transpirație și urină și respirație care era învechită cu groază.

O femeie a întins mâna către Mireille și a întins o bucată de hârtie împăturită în mâna ei când trecea grăbită pe lângă ea. — Vă rog, doamnă, o imploră ea acest mesaj către soțul meu.

Un soldat i-a dat o lovitură cu patul puștii. — Înapoi la rând! el țipă la ea. Apoi a împins-o pe Mireille cu palma, astfel încât a trebuit să facă un pas înapoi și a mârâit la ea: „Și tu – stai departe de cel cale. Doar dacă tu doresc să se alăture lor.'

The femei au fost încărcat în cel marfă mașini in timp ce cel soldati patrulau pe platformă, închizând ușile grele când trăsurile erau deplin. Cu groază, Mireille observat acea cel laturi de cel camioane au fost format

din scânduri de lemn cu goluri între ele. Ce s-ar întâmpla cu aceia femei la fel de cel tren rulat spre est în cel vânt care ar felie prin acele goluri ca o lamă rece de oțel?

Ea aruncat o privire la cel bucată de hârtie în a ei mână. Aceasta a fost A pliat Notă, cu o adresă imprimată pe exterior. O băgă în buzunarul hainei ca trenul pe care îl aşteptase opri la alt peron. Nota ar trebui să aştepte: avea de lucru.

Mai târziu în acea zi, odată ce l-a adus pe lume pe bărbatul pe care îl întâlnise din tren într-o casă sigură din *arondismentul* al șaisprezecelea , și-a luat bicicleta unde o lăsase lângă gară și făcuse un ocol în drum spre casă livra cel Notă la cel abordare care a avut fost mâzgălit pe cel pliat hârtie. Ea bătut pe cel uşă, dar Acolo a fost Nu răspuns. The casa a apărut să fie pustiu, ușa încuiată.

Ea ezită o clipă, sprijinindu-și bicicleta de perete, apoi a desfășurat biletul în cazul în care ar fi existat vreun alt indiciu despre cine era destinat pentru. A ei ochi scanat cele scrise în grabă mâzgăli.

Draga mea, m-au luat. Nu știu unde merg, dar eu voi Fome baFk la tu la fel de curând la fel de eu Ventilator. Uite după al nostru fetelor. eu roagă-te pentru al lor siguranta si a ta. Sărută-i de la mama lor care îi iubește – și tu – pentru totdeauna. Nadine.

Se uită în jur, nesigură ce să facă, apoi observă o perdea TIC nervos în cel fereastră de cel casa Următorul uşă. Ea bătut Acolo. După A Câteva clipe de ezitare, vecina îi deschise ușa, uitându-se la el a ei suspect.

— Am o scrisoare, explică Mireille. — Pentru bărbatul de alături. Sotia lui mi-a cerut să i-o dau.

Vecina clătină din cap. 'El a plecat. Au venit nemţii şi a luat pe toți, pe tatăl și cei doi copii. Plecat – eu nu știu unde.

'Ar putea tu a pastra acest pentru lor? Da aceasta la lor când ei vinoînapoi?'

Vecinul s-a uitat la ea cu îndoială, apoi a întins, fără tragere de inimă, a mâna prin golul din uşă pentru a lua biletul. — Bine, o voi păstra. Dar ei nu se va întoarce. Nu o fac niciodată, nu-i așa?

Își închise ușa cu o finalitate care părea să-i sublinieze cuvintele.

Scuturată, Mireille se întoarse încet cu bicicleta spre Rue Cardinale îngheţat străzi care păreau ciudat de gol.

Și-a sprijinit bicicleta pe hol și a urcat scările până la apartament, senzație de epuizare. Fusese o zi lungă și era înfrigurată osul, după ce a parcurs mile kilometri în vântul înghețat. S-a întors mult mai târziu decât anticipase ea și aștepta cu nerăbdare compania lui Claire și Vivi și un castron de supă caldă. S-a oprit pe scară pentru a ridica o mănușă care fusese aruncată acolo. Arăta ca unul dintre ai lui Claire. Mireille a zâmbit – ar fi bucuroasă să-l primească înapoi.

Ea deschise ușa și păși într-o tăcere atât de profundă încât aceasta făcut urechile ei inel. — Claire? ea numit. — Vivi?

Nu a existat niciun răspuns. Ea a ridicat din umeri. Probabil că au ieșit – poate la cafenea. Claire i-ar lipsi mănușa, în acest caz. Ușa către Camera lui Claire stătea întredeschisă și ea o împinse, intenționând să lase mănușa pe perna lui Claire. Dar ea sa oprit în prag, cu un sentiment profund neliniştea pătrunzându-i în oase. Camera era neîngrijită, sertarele deschise iar hainele au căzut pe jos. Ușa dulapului se balansă pe balamale iar Mireille putea să vadă mărgelele argintii ale rochiei de seară albastru miezul nopţii sclipind în, cu toate că cel puţini alte haine acea folosit la atârna Acoloalături de rochie dispăruseră.

Ea a alergat în camera lui Vivi, panica inundându-i acum venele. Dacă ceva, asta a fost si mai rau. Un scaun a fost răsturnat și conținutul dulapului iar comoda era împrăștiată peste pat. Un borcan cu pixuri și creioane care stătuse pe pervaz zăcea zdrobite pe podea, iar foi de din coșul de gunoi răsturnat fusese împrăștiat hârtie mototolită.

Mireille s-a scufundat încet la cel podea și îngropat a ei față în a ei mâinile. — Nu, şopti ea. — Nu Vivi. Nu Claire. Ar fi trebuit să mă iei, nu lor.'

Abia mai târziu, când ajunse la vopsitorie, trăgând cu răsuflare alergând tot drumul și bătând cu ciocanul în ușă, rugându-l să o lase în, că ea realizat ea a fost încă strângându-se Claire e pierdută mănușă.

„Mireille trebuie să-și fi uitat cheia” , se gândise Claire, în timp ce cobora să răspundă la uşă. Așa că zâmbea când a deschis-o. Dar zâmbetul ei a înghețat într-o mască de groază când a înregistrat însemnele negre și argintii pe capacele celor trei bărbați care stăteau acolo.

Peste cel trecut puţini luni, cel anxietate ea ar fi simțit ca urmare a a ei întâlni cu Ernst acea de vară zi in afara cel Velodrôme d'Hiver a avut

s-a retras în cel fundal și peste timp a avut deveni doar unu de cel fațete ale veșnic prezente tapiserie a fricii care formau fundalul cotidianului viata in timp de razboi. Din când în când, el o invada tulburat visează și s-ar trezi și o găsește din nou pe Vivi lângă patul ei, după ce fusese trezită de strigătele lui Claire, tăcând-o, asigurând-o că totula fost în regulă.

Dar acum s-a trezit într-un coșmar din care nimeni nu putea trezeste-o. Aspectul de impasibilitate rece de pe chipurile celor trei bărbați era Mai mult înfiorător la a ei decât cel grotesc scornitor garguile acea a avut a urmărit-o în visele ei. Simțea o amorțeală coborând în mintea ei și în ea trupul ca primul dintre bărbați a cerut ca ea să-i ducă sus la etaj apartament pentru a putea investiga un raport pe care l-au primit.

— Ce fel de raport? întrebă ea, jucându-se pentru timp.

— Suspectat subversiv Activități pe cel sediul,' cel Gestapo ofițera avut lătrat înapoi, deținere afară A mână la gest acea ea ar trebui să conduce cel cale.

Picioarele i se simțeau ca niște bulgări de plumb în timp ce urca scările. Ea i-a condus pe lângă ușa camerei de cusut, care era închisă, așa cum era întotdeauna la weekenduri. *te rog* , ea s-a rugat în tăcere, *lăsa Vivi fi în Acolo. Lăsa a ei auzi lor și ascunde. Și nu o lăsa pe Mireille să se întoarcă cât timp sunt ei aici. Lasă-i să cauteFh Ale mele cameră și nu găsesc nimic și pleca* .

Și-a găsit vocea atunci, forțându-se să vorbească, așa că dacă Vivi ar fi fost în *atelier* ar fi un avertisment pentru ea. — Nu-mi pot imagina ce astea „Activitățile subversive” la care te referi ar putea fi, spuse ea, la fel de calmă ca posibil. Ea întors la uite înapoi la Unde ei urmat, închide pe a eipantofi cu toc. 'Facem haine aici, nimic altceva.'

'Taci sus și a pastra mergi!' unu de cel bărbați a dat a ei A Apăsaţi care a făcut-o aproape să-și piardă picioarele astfel încât a fost nevoită să apuce șina scării pentru a se opri se cădere înainte. Ea reluat cel a urca, călcare puternic, în mod deliberat, pe fiecare Etapa asa de acea dacă Vivi a fost în cel apartament ea ar putea auzivenirea ei.

— Dar într-adevăr, domnilor, nu-mi pot imagina de ce sunteți aici. După cum veți vezi, nu avem nimic de ascuns. Ea protestă din nou, ridicând vocea ca cu cât îndrăznea ea ca cuvintele ei să poarte, în speranţa că ele ar alerta-o pe Vivi despre sunetele suplimentare scoase de cele trei perechi de grele cizme pe scară.

'În acea caz, mademoiselle, tu avea nimic la frică din al nostru vizita,do tu?' The a celui de-al doilea bărbat ton a fost un sinistru insinuare.

Când deschidea ușa apartamentului, unul dintre bărbați a apucat-o braţ și ținută aceasta în A de oţel prindere. Ea ar putea simt cel degete de a lui negru mănuși de piele învinețindu-i pielea prin straturile de haine de iarnă pe care ea purtau. Ceilalți doi au deschis cu piciorul ușile care duceau pe hol și Claire zări camera goală a lui Mireille. Apoi a văzut-o pe a lui Vivi expresie surprinsă și mișcarea rapidă a mâinilor ei în timp ce trăgea ce arăta ca o pereche de căști din capul ei. A stat un fel de radio cel masă lângă ea.

'Bine, bine, ce avea noi Aici?' The Gestapo ofiţer lovitură A triumfător grimasă la a lui coleg. 'Noi gând am fi vino la traul pentru sardine și în schimb se pare că am prins un rechin în plasa noastră. Ce plăcere neaşteptată!'

Claire făcu de parcă să alerge la Vivi, dar bărbatul care o strânse de braț tremura ea atât de tare încât și-a mușcat limba, gura umplându-se de gustul metalic de sange. — Oh, nu, nu! a strigat el la ea. — Și unde este celălalt al tău prieten? Eram spus acolo erau trei de tine.'

Claire clătină din cap. 'Ea nu este aici. Ea a plecat.' Gândește repede, ea spuse, suficient de tare pentru ca Vivi să audă: — A ieșit într-o zi săptămâna trecută și nu s-a mai întors. Nu știm ce s-a întâmplat – poate vă puteți da seama S.U.A, domnule? Sfidator, ea s-a uitat el în ochi.

El ridică o mână cu mănuși negre și o plesni puternic pe obraz. 'Noi intrebam întrebările și tu ne dai răspunsurile. Sper că înveți rapid, mademoiselle, altfel veți înrăutăți lucrurile mult pentru tu. Și pentru prietenul tău, aici, de asemenea.

Lacrimi a fugit jos a lui Claire față, al lor salinitate amestecându-se cu cel sânge în gura ei, dar și-a strâns buzele și a refuzat să strige. Ea a auzit un zgomot din camera lui Vivi și și-a întins gâtul pentru a încerca să vadă ce era se întâmplă, dar bărbatul a împins-o în camera ei și a trântit-o ușă, lătrând: „Stai acolo până când îţi spun că poţi ieşi”. Ea a auzit-o pe a lui pași traversând holul în timp ce se ducea să se alăture colegilor săi.

Cu disperare, a căutat ceva ce putea face pentru a distrage atenția ei de la Vivienne. Ar putea crea o diversiune? Să-i duci departe? Merge și obține Ajutor? Pentru A al doilea, ea se întreba dacă ea ar putea stoarce prin fereastra minusculă și să scape pe acoperișuri, dar chiar dacă ea putea să iasă, știa că nu o putea părăsi pe Vivi, prietena care stătuse lângă patul ei, liniștind-o după coșmarurile ei, liniștind-otemerile.

Devenise clar că Vivi avea un rol cheie în rețea și asta trebuie să fi transmis Rezistenței informații cruciale, dar nu bănuise niciodată că Vivi avea un receptor wireless ascuns în camera ei. La ce alte secrete a participat Vivi? Relația ei strânsă cu Monsieur Leroux ar putea fi prăbușirea întregii rețele. Claire tremura în timp ce ea gândit câte vieți erau în joc.

Deodată, Claire a știut ce trebuia să facă. A trebuit să încerce să rămână cu Vivienne, pentru a o ajuta să rămână puternică și să nu divulge ceea ce știa. Împreună, au trebuit să reziste douăzeci și patru de ore, asta ar fi făcut A fost spus. Mireille ar putea să-i alerteze pe ceilalți. Depindea de Claire și Vivienne să le cumpere timp să-și acopere urmele. Oriunde ar fi fost mergand, ea a fost determinat că ei ar merge acolo împreună.

Repede, a început să împingă cât mai multe haine calde într-o sac. Apoi a sărit de frică când ușa dormitorului ei a fost deschisă cu un picior din nou. — Bravo, mademoiselle, văd că aţi avut prevederea să împachetaţi pentru o mică vacanță, râsă ofițerul. — Ei bine, hai să vedem cum vă place noastre plecare lounge pe Avenue Foch.

Ceilalți doi o coborau deja pe Vivi pe scări ca bărbatul a împins-o pe Claire afară din apartament. Se grăbi să încerce să o ajungă din urmă prietenă, scăzând una dintre mănușile ei în timp ce mergea. Ea a încercat să o ridice, dar el i-a dat un alt împins, trimițând-o întinsă cu capul înainte la următoarea aterizare. Din nou, ea simți strânsoarea ca un viciu a degetelor lui în timp ce el o trăgea picioarele ei și a forțat-o să continue în jos pe scări și să iasă în Rue Cardinale.

O mașină neagră era parcata acolo și Claire s-a trezit strânsă în el înapoi, lângă Vivi. Ea aruncă o privire spre chipul prietenei ei. Un ochi era umflarea, începând să se închidă, dar, în rest, părea profund șocată. Claire își simți mâna și o strânse. — Sunt aici, șopti ea, repetând cuvintele pe care le spunea Vivi când coșmarurile lui Claire îi trezeau pe amândoi. 'Totul va fi bine.'

Vivienne se întoarse apoi să se uite la Claire, de parcă doar ar fi înregistrat-o prezenta pentru prima data. Ochii ei erau străluciți de frică, dar s-a concentrat pe a ei prieteni față și dădu din cap o singura data. Apoi ea a dat a lui Claire mână A strâng în schimb și se țineau strâns unul de celălalt în timp ce mașina accelera pe străzile Parisului, îndreptându-se spre vest.

Harriet

Șocat de cel cunoştinţe acea Claire a fost arestat și Luat la cel Sediul Gestapo pentru interogatoriu, am citit niște rapoarte care Am găsit online despre traume moștenite. Fără îndoială, bunica mea trebuie să fi fost îngrozită că a fost capturată și asta trebuie să fi simțit îngrozitor vinovat acea Vivi a fost prins de asemenea, aparent de operare A radio fără fir din camera ei de la mansardă.

Am citit un articol care spune că noi cercetări în domeniul geneticii au a demonstrat că o probabilitate crescută de a suferi de depresie poate fi mostenit. Trauma poate provoca modificări în unele zone ale ADN-ului unei persoane, aceasta spune, iar aceste schimbări pot fi transmise generațiilor următoare, una după cel alte.

Încep să văd cât de mari erau șansele stivuite față de mine mamă. A existat o fragilitate genetică în componența ei – modificări ale ADN-ului ei pe care a moștenit-o din trauma suferită de Claire – care a făcut-o să se rupă când au venit bătăile vieții? În cazul ei, au venit unul după altul, ca puternic valuri ciocănind a ei oprit a ei picioarele. Abandon, divorț, cel cerinţele de a creşte singur un copil. . . De fiecare dată când încerca să se ridice din nou, un alt val a doborât-o înapoi. O parte din mânia și durerea pe care le am simțit față de mama de ani de zile începe să se schimbe ușor pe măsură ce o reexamin viata in aceasta noua lumina.

Îmi ia câteva zile să-mi fac curaj, dar după ce Simone povestește despre arestarea lui Claire, simt că trebuie să merg să văd unde a fost dusă. eu am să fie suficient de curajos pentru a-și urmări călătoria terifiantă prin străzi până la a cu frunze *arondisment* pe cel vest latură de cel oraș. eu cere Thierry la vino cupe mine la Avenue Foch, pentru suport moral.

Aceste zile, cel fost Gestapo birouri sunt extrem de respectabil apartament cladiri în unu de cel cel mai Căutat zone de cel oraș. Dar în

1943, drumul elegant a fost cunoscut de francezi drept „Strada Ororilor”. Stăm în tăcere în afara fațadei de piatră crem a clădirilor. A porumbelul flutură pe acoperișul de ardezie cenușie al numărului optzeci și patru, cântând încet pentru sine în timp ce dă din cap de-a lungul jgheabului.

'Te simți bine?' întreabă Thierry, întorcându-se să se uite la mine.

Abia atunci îmi dau seama că plâng. Mă ia prin surprindere. Eu aproape nu plange niciodata. Trebuie să creadă că îmi fac un obicei din asta, totuși, după călătoria noastră la Bretania.

Mă ia de mână și apoi mă trage spre el, sărutându-mă pe păr când îngrop fața mea în faldurile jachetei lui și suspine.

eu strigăt pentru toate cel oameni OMS au fost adus Aici, pentru al lor teroare și durerea lor.

Plâng după Claire.

eu strigăt pentru umanitate, pentru A lume care poate sa asa

de uşor fi spart.Sunt plângând după mine mamă.

Și – în cele din urmă – îmi dau seama că plâng pentru mine.

1943

Au trecut câteva zile până când vopsitorul îi va permite lui Mireille să se întoarcă la apartament deasupra Delavigne Couture. El și soția lui au ascuns-o în pivnița o casă sigură la câteva străzi distanță de magazin și, în ciuda protestelor ei că trebuie să se întoarcă pe Rue Cardinale, el a insistat să stea pe loc. „Avem ochi și urechi pe străzi”, i-a spus el. — Știm că dvs prietenii au fost duși pe Avenue Foch pentru audieri. Daca sunt forțat să vorbească, Gestapo se va întoarce și pentru tine. Știți reguli: cel primul douăzecișipatru ore sunt critic. Noi avea la obține A avertizare afară la cel odihnă de cel rețea. Chiar după acea, aceasta voi fi de asemenea periculos pentru tu să fii în apartament cât încă țin în brațe prietenii tăi. Dacă ei te întorci să cauți din nou și te găsesc acolo?

— Dar dacă Claire și Vivi nu vorbesc? Dacă vor fi eliberați, vreau fi acolo când se întorc.

„Avem pe cineva care urmărește, așa că vom ști dacă și când sunt eliberată. Știu că este greu, dar cel mai bun lucru pe care îl poți face - de dragul lor ca precum și pentru al tău – să stai bine aici. În câteva zile vom ști, unul fel sau altul. . .' Vocea i s-a stins. — Încearcă să mănânci ceva acum. A pastra îți crește puterea cât poți de bine, nu?

Acele ore întunecate și singuratice au fost unele dintre cele mai grele pe care le-a avut Mireille vreodată trebuia să îndure. Imaginile fețelor prietenilor ei pluteau în fața ei: Claire's zâmbet blând; Ochii lui Vivi, plini de căldură. Ce li se întâmpla acum? Si acum? Si acum? Cu greu suporta să se gândească. În angoasa ei, a pierdut controlul și a bătut cu pumnii de pereții aspri de piatră ai pivniței până când degetelor i-au sângerat. Apoi, plângând, s-a lăsat pe podea și a plâns, crudă suspine furioase, smulse din măruntaie, care i-au sfâşiat gâtul.

Ea gând ea ar merge nebun.

Pe măsură ce orele s-au transformat în zile, ea și-a strigat furia și frustrarea până când nu a rămas decât o hotărâre rece și dură de a supraviețui acestei încercări, doar la fel de ea sperat Claire și Vivi au fost supravieţuitor cel încercări de al lor proprii.

Pierduse noţiunea timpului, dar în cele din urmă vopsitorul deschise uşa pivniţei şi a condus-o afară din întuneric și înapoi în lumina cenușie a unei ierni seară. — Ar trebui să fie în siguranță, acum, să te întorci la *atelier* . Ta prietenii sunt extrem de curajoși. Nu au cedat niciodată, nici măcar sub tortură. el i-am spus ei. 'Ei nu a vorbit.

Speranța a sărit în inima ei. 'O, slavă Domnului! Sunt bine? Sunt ei venind acasă?'

El clătină din cap, cu expresia gravă. — Avem vestea că sunt în stare proastă, dar sunt încă în viață. Au fost eliberați din Avenue Foch. Dar sunt duși la o închisoare, unde sunt prizonieri politici sunt ținută. Vino acum, al meu copil. eu voi te iau Acasă.'

Niciodată nu crezuse că ar fi ratat camera de cusut, dar în timp ce ea a împins ușa mirosul familiar de țesătură amidonată și vederea scaunelor croitoreselor împinse cu grijă în jurul mesei din Camera întunecată îi făcu inima să se răstoarne cu dorul ca totul să fie așa fusese acum o săptămână. Și-a dorit ca o lampă să aprindă un bazin de lumină la un capăt al mesei, făcând împletitura de aramă a lui Vivi să strălucească în timp ce o aplecă du-te la munca ei. Tânjea să audă vocea lui Claire, certandu-l pe Vivi în timp ce ea i-a spus că lucrează prea târziu, ca de obicei, și că ar trebui să pună departe tot ceea ce era ea făcea și vino sus pentru cina.

Dar cel întuneric și cel tăcere umplut cel cameră, amplificarea este goliciunea.

Urmă următoarele câteva etaje de scări încet, amânând atâta timp cât posibil momentul în care ar descuia ușa apartamentului pe cel a cincea podea și Etapa în un goliciunea și A tăcere Mai mult teribil decât orice a experimentat ea în ultimele zile.

Ea s-a întărit, apoi a intrat.

Camera ei fusese în mare parte neatinsă – probabil Gestapo fusese prea atent la capturarea lui Claire și Vivienne pentru a se deranja orice altceva – dar se aștepta să vadă amintirile îngrozitoare ale lor prezența în celelalte încăperi. Spre surprinderea lui Mireille, însă, ea și-a dat seama de asta trebuie să fi fost cineva în apartament în lipsa ei. Claire și Al lui Vivi camere au fost ordonat acum, cel dulap ușile închis, haine pliat și

pus la loc în sertare, scaunul pus la dreapta. Munca unui prieten, cu siguranță, mai degrabă decât un inamic?

Ea zări o strălucire blândă în întunericul camerei lui Claire. Pe pe pervazul ferestrei de lângă pat zăcea medalionul de argint pe care îl dăduse Mireille cu două Crăciunuri în urmă. Mireille o luă și trecu încet lanțul prin degetele ei. După o clipă de ezitare, ea prinse clema în jurul gâtului ei. L-ar purta pentru Claire și pentru Vivi, a decis, pana cand ei a venit Acasă din nou. Ea închis cel ușile la al lor dormitoare șiapoi mers, încet, spre a ei.

Nu s-a obosit să-și scoată hainele, doar și-a dat jos pantofii și trase păturile peste trupul ei tremurând. Întinsă în întuneric, ea amintit ceva cel vopsitor a avut a spus mai devreme. Când el ar fi vino la eliberare a ei, văzând cel expresie de relief pe a ei față când el ar fi spuse a ei vestea că Claire și Vivi erau încă în viață, pusese o mână blândă asupra lor al ei. „Nu-ți crește speranța prea mare, copila mea", spusese el cu expresia lui întristată. „Prietenii tăi te-au salvat. Și noi ceilalți, de asemenea. Dar ei s-ar putea să nu se poată salva.

Își strânse mâna, sfidătoare, în jurul medalionului care atârna deasupra inima ei. Degetele ei încă crude erau acoperite de cruste care crăpau și curgea sânge în timp ce-și strângea degetele într-un pumn. Claire și Vivi erau nemișcate în viaţă. ei a avut îndurat cel ororile de tortura la cel de la Gestapo sediu. Cu siguranță, acum, nimic altceva nu poate fi la fel de rău? Erau încă împreună. Cu siguranţă ar supravietui?

Claire a avut a continuat la tine pe strâmt la Al lui Vivi mână pana cand cel mașină tras sus în fața celor optzeci și patru, Avenue Foch. Din exterior, arătau ca multe alte clădiri din al XVI-lea elegant *arondismentul* .

— *Curaj* , șopti Claire, aplecându-se cât de aproape de Vivi. „Eu poate fi puternic dacă poți și tu. Nu era sigură dacă prietena ei auzise cuvintele și, dacă avea, dacă se înregistraseră. Vivi încă părea fi profund în șoc, sau poate uluit de o lovitură în cap. Dar după o moment în care Claire simţi în schimb o strângere liniştitoare a mâinii ei.

The mașină ușă a fost aruncat deschis și Vivi a fost târât afară. Apoi Două perechi de mâini au apucat-o pe Claire și a fost mânuită în clădire. The sac de haine ea ar fi bătătorit asa de în grabă a fost sfâşiat din a ei înţelege și înmânată unei femei în uniformă gri care a dispărut odată cu ea.

— Du-i direct la etajul şase, a lătrat unul dintre bărbaţi, în timp ce el și-a scos șapca și mănușile. — Să vedem cum se bucură aceste croitori de o vrajăîn bucătărie".'

La fel ca apartamentul din Rue Cardinale, camerele de la mansardă din acesta clădire au fost înghesuit și înclinată cu mic ferestre. Dar acea a fost unde s-a terminat orice asemănare. Scânduri fuseseră bătute în cuie peste fereastră... rame și camera în care a fost condusă Claire nu avea decât o singură scaun cu cadru metalic sub un bec gol care atârna de tavan. Ea am auzit o uşă trântită puţin mai departe de-a lungul coridorului şi am presupus că Vivi a fost strâns în o cameră asemănătoare la acest unu.

Cei doi bărbați care au venit să o întrebe au fost la început politicoși. 'Vă rog, mademoiselle, ia loc, spuse unul, bătând-o pe umăr în timp ce o înainta spre scaun. — Chiar nu dorim să te reținem mai mult decât este necesar. Așa că, dacă ne vei răspunde la întrebările noastre, te putem lăsa să participi ta cale. Poate sa eu obține tu orice? A sticlă de apă, poate?'

Era conștientă că aparenta lui bunătate era un truc pentru a o face să cadă garda ei. Ea clătină din cap, strângându-și mâinile strâns în poală ca să-i împiedice tot trupul să tremure.

Întrebările lor inițiale păreau aproape lipsite de importanță, ale bărbatului ton plăcut conversațional. Cât timp lucrase pentru Delavigne Couture? I-a plăcut munca ei? Și cât timp a avut prietena ei roșcată a lucrat acolo? Ea a refuzat deloc să vorbească pentru început, clătinând din cap.

The al doilea om, OMS a avut fost ritmul sus și jos, întors pe a lui toc brusc și adus a lui față închide la al ei. Ea ar putea miros cel stăpânirea respirației lui și pete de scuipă i-au împroșcat fața în timp ce el șuiera: — Ești o tânără foarte atrăgătoare, Claire. Ar fi păcat să strică o față atât de frumoasă. Vă sugerez să începeți să cooperați acum. Spune-ne ce prietena ta – Vivienne, nu-i așa? – făcea cu un radio cu unde scurte în ea cameră. Trebuie să fi știut. Și poate lucrai cu ea, *hein* ?Ți-a dat mesaje de purtat?

Claire clătină din nou din cap, fără a îndrăzni să ridice o mână pentru a șterge picături de scuipat de pe fața ei. Ea se întrebă, pe scurt, de unde le cunoștea pe ei nume. Cineva – poate Ernst? – trebuie să i le fi dat.

'Foarte bine.' The om îndreptat sus din nou. Ea gând el a avut întors să se îndepărteze de ea, așa că când s-a întors înapoi și a lovit-o peste fața lovitura părea să vină de nicăieri. Ea a strigat atunci, șocată și durere, cel sunet de a ei proprii voce aparent străin la a ei. Ea Necesar la

stau puternic pentru Vivi, doar la fel de ea știa Vivi ar stau puternic pentru a ei. Și asa devorbi ea atunci, hotărâtă să-și recapete controlul asupra vocii.

Cuvintele ei erau joase și tremurând, dar a reușit să spună: „Sunt Claire Meynardier. Vivienne Giscard este prietena mea. Suntem croitorese în Saint-Germain.' Ea va păstra aceste trei adevăruri simple, a spus ea se. Ea n-ar mai spune nimic.

Ca valurile care se spală pe plajă, timpul părea să înainteze și s-a retras și a pierdut toată noțiunea câte ore ar fi putut trece. The minutele în care o întrebau se simţeau interminabile. Dar apoi pierderile de conștiență ar fi putut dura câteva secunde sau zile.

Durerea scădea și curgea și ea, uneori ascuțită și orbitoare, uneori învăluind-o în întuneric. Era bolnavă de oboseală, dar ei nu o lăsa să doarmă, întrebând, convingând, strigând până când i se învârtea capul. Și totuși, de fiecare dată când vorbea, era pentru a repeta cele trei adevăruri de care se agăța pe când se îneca în acea mare de durere și timp. — Sunt Claire Meynardier. Vivienne Giscard este prietena mea. Suntem croitorese în Saint-Germain. Din nou și din nou, prin buzele umflate, ea bolborosea cuvintele până când, în cele din urmă,întunericul coborî.

Când ajunse, Claire zăcea în colțul camerei. A ei corpul era amorțit de frigul care se scurgea prin pereți și prin gol scânduri de podea in spate și sub a ei dar, la fel de ea încet recăpătat conștiință, amorțeala a fost înlocuită cu o senzație de arsură în ea picioarele. Rigiditatea membrelor ei s-a dezghețat încet într-o durere palpitantă și, ca a încercat să se ridice, un vârf ascuțit de durere i-a trecut prin cutia toracică.

În mod tentativ, și-a trecut vârful limbii peste ea crăpată și umflată buze, și tresări. Ea A inceput sa tremur atunci, incontrolabil.

Ciorapii ei de lână erau încâlciți într-o grămadă lângă ea și ea se ridică încet și începu să le tragă peste picioarele ei însângerate pentru căldură. Ce zi a fost? Câte ore trecuseră? Unde era Vivi și ce i-au făcut? Capul i-a înotat și s-a întins înapoi pe podea, ondulandu-i trupul lovit si lovit intr-o minge si bagandu-si mainile in el pieptul ei pentru ca ei să poată absorbi căldura slabă a respirației ei. 'Eu sunt Claire Meynardier,' ea șoptit la se. — Vivienne Giscard este Ale meleprietene.'

Femeia în uniformă gri a fost cea care a deschis ușa. Ea se uită la Claire fără emoție. — Ridică-te și încălță-te, spuse ea. 'Este timpul de plecare.'

Claire nu s-a mișcat, incapabil să-și desprindă membrele dureroase din mic miezul căldurii pe care ea o crease. Mâinile îi erau lipite de inimă și ea simțit pulsând sângele slab prin ea corp.

The femeie înghiontat a ei cu cel deget de la picior de a ei pantof. 'Obține sus,' earepetate. 'Sau do eu avea la merge și obține cel bărbați la a pune tu înapoi pe ta picioarele?Încet, dureros de, Claire sat sus apoi. The femeie împins a ei pantofi către a ei și Claire a pune lor pe, gâfâind la cel fulgeră de arzătoare durere la fel deea forţat lor pe la a ei umflat picioarele. Ea nu putea cravată cel sireturi, dar eiau fost pe, la cel mai puţin. Ea a reușit la Trage se sus folosind cel scaun și apoi amestecat înainte, ca urmare a cel femeie la cel uşă.

Fiecare în jos Etapa pe cel scari trimis Mai mult durere înjunghierea prin picioarele ei și până în gambe, dar ea s-a prins de balustradă și a șochetat mai departe, hotărât să nu strige. În cele din urmă au ajuns la parter și femeia îi făcu semn să ia loc pe o bancă tare, de lemn, lângă una perete. Din fericire, ea coborât se pe la aceasta. 'Mai eu avea niste apă?'ea a intrebat.

Fără cuvinte, femeia îi aduse o cană de tablă, iar Claire luă câteva inghitituri, umezire a ei gură și spălat departe cel fier gust de sânge. Făcând curaj când i s-a acordat această mică cerere, Claire a spus: „Al meu geanta cu haine? Pot să-l primesc înapoi? Dar femeia doar a ridicat din umeri și întors departe.

În timp ce stătea și aștepta ce urma să se întâmple, a auzit două seturi de paşi venire jos cel scari. The bărbați purtat A targă între ei și i-a trebuit lui Claire câteva clipe să-și dea seama că s-a înghesuit pachet de umed zdrențe acea culca pe aceasta acoperit A persoană. Și aceasta a fost numai când ea a văzut răsturnarea părului aramiu atârnând peste lateralul targii careși-a dat seama cine era acea persoană.

Harriet

În afara clădirii în care bunica mea a fost torturată atât de brutal, odată M-am oprit din plâns – suficient pentru a-mi putea aduna gândurile, cel puțin – eu întorc de la Thierry și încep să merg. Tot ce știu este că trebuie să fiu oriunde in afara de aici. Cum pot să văd lumea ca pe un bun și bun unde să fii când știu de ce cruzime obscenă este capabilă omenirea?

Pe măsură ce picioarele mă poartă înainte, vaetul brusc al unei sirene de poliție face traficul se împrăștie și un țipăt răutăcios de durere și furie îmi umple capul cu zgomot alb, ștergând totul. Fără să mă gândesc, încep fugi, sălbatic, intră în panică. Cu greu văd, nu pot gândi, nu-mi dau sens împrejurimi. Mă cuprind lumini albastre pâlpâitoare și le simt ard ca flăcări. Poticnindu-mă, gafesc de pe marginea trotuarului și aud un strigăt: zgomotul anvelopelor mașinii, un claxon zgomotos.

Și apoi Thierry mă prinde și mă trage înapoi în siguranța trotuar, ținându-mă sus în timp ce picioarele mele amenință să cedeze sub mine.

Respirând tremurător, mă uit în fața lui și văd frica scrisă acolo în spatele nedumeririi. Ochii lui îi caută pe ai mei, întrebând: *Cine este această femeie Frazy? De ce s-ar întâlni cineva în trafic așa? Ea este unbalanFed, isteriFal.*

O pot vedea în incertitudinea lui, o simt în felul în care a devenit atingerea lui tentativă nu acum solidă şi liniştitor ca era inainte de.

L-am stricat. Mi-am dovedit ceea ce mi-am temut mereu, că sunt prea deteriorat pentru a fi iubit. Nu sunt suficient de puternic pentru asta. Poate Simona avea dreptate în primul rând: nu ar fi trebuit să încerc niciodată să aflu pe Claire's poveste. Ar fi trebuit să las întrebările nepuse, lasă istoria să mintă. m-am descurcat, inainte de. De unul singur. Cu o claritate bruscă, uluitoare, văd că nu pot cauza cel întuneric acea eu transporta interior pe mine pe Thierry – acest om OMS este

stând lângă mine, punându-mi în mod neîncetat o mână pe braț pentru a mă ține în caz căAm năvălit din nou. Îmi pasă prea mult la el.

„Hai”, spune el, „ai avut un șoc groaznic. Hai să găsim o cafenea, ia tu o ceașcă de ceai englezesc? Zâmbește, încercând să îndrepte lucrurile din nou.

eu scutura Ale mele cap. 'Sunt scuze, Thierry, eu

Spune. „Eu nu pot.'Bine, apoi Voi lua tu acasa.'

Dar este acolo acum, între noi. Ceva s-a schimbat. Ceva are fost spart și aceasta nu poti fi reparat. El frunze pe mine la Ale mele uşă, încearcă la pup eu, dar mă întorc prefăcându-mă că îmi caut cheile în geantă. Și atunci când el își ia rămas bun, nu prea-i pot întâlni ochii.

Trebuie să-i dau drumul.

1943

Mademoiselle Vannier venise sus să le caute pe cele trei fete când niciunul dintre ei nu s-a prezentat la serviciu luni dimineața și a descoperit apartamentul în stare părăsită. Era clar că ceva groaznic avea sa întâmplat, dar unde plecaseră fetele era un mister complet. Al lor absența fusese sursa multor presupuneri șoptite printre cei alte croitorese în zilele care au urmat.

Și astfel au fost gâfâituri de surpriză când Mireille a apărut în camera de cusut. Fără un cuvânt, ea a trecut și s-a așezat la masa între cel Două gol scaune apartenenta la Claire și Vivienne.

Tăcerea uluită a lăsat loc unei tirade de întrebări.

'Unde ai fost?'

'Unde sunt Claire și Vivi?'Ce

s-a întâmplat?'

— Au plecat, spuse ea, răspicat. — Gestapo a venit și i-a luat. Nu, nu știu de ce. Nu știu unde sunt acum. Nu știu orice.'

Mademoiselle Vannier a tăcut cel croitorese. 'Liniște, acum, toata lumea. Ajunge. Lasă-l pe Mireille în pace și continuă cu tine muncă.'

Mireille îi aruncă o privire de recunoștință în timp ce își punea lucrurile de cusut masa şi, cu degetele tremurânde, începu să lipească împreună bucăţile de a betelie.

Abia dormise și nu mâncase nimic de când s-a întors noaptea înainte, neputând scoate din cap imaginile fețelor lui Claire și Vivi. Vopsitorul spusese că sunt în stare proastă. Nu suporta să se gândească prin ce trecuseră în acele patru zile pe Avenue Foch. Dar erau în viață, își aminti ea. Asta era tot ce conta.

S-a străduit din greu să se concentreze pe cusut. O cusătură, apoi următoarea, apoi urmatorul. . . A ajutat-o să închidă imaginile durerii prietenilor ei... fețe răvășite, măcar pentru puțin timp.

Capetele se aplecau asupra muncii lor, ceilalti aruncau priviri secrete spre ea din sub al lor gene. The cameră a fost umplut cu un apăsătoare tăcere, plină de întrebări fără întrebări și fără răspuns. Apoi, fără a Cuvântul, una dintre fete a alunecat peste scaunul ei obișnuit într-unul din locurile goale scaune lângă Mireille. După o clipă de ezitare, fata pe cealaltă partea a urmat exemplul. Abia ridicând privirea de la munca ei, Mireille dădu din cap le mulțumesc pentru gestul lor de solidaritate. Și apoi, clipind din lacrimi din ochii ei, s-a silit sa mai coasa o cusatura si alta. . .

Întorcându-se la etaj la cel tăcere și cel întuneric de cel apartament era aproape la fel de rău ca în noaptea precedentă. Ea s-a făcut să se încălzească puțină supă și mănâncă-o, înfășurându-se într-o pătură pentru a ține afară amarul rece. Tocmai își spăla castronul când o apăsă ușor în apartament uşă a făcut-o să înghețe teroare.

Dar apoi auzi o voce familiară, rostindu-și încet numele și ea a respirat din nou.

Domnul Leroux a acceptat oferta ei de o tizană, apoi a insistat făcându-l el însuși în timp ce ea stătea în sufragerie, ghemuită în ea pătură. El i-a întins o ceașcă de ceai cu balsam de lămâie și ea a legănat-o în ea maini, lăsând-o să o încălzească.

'Sunt ceva noutăți?' întrebă ea odată ce se aşeză pe scaun opus.

Ochii lui erau plini de durere când i-a ridicat pentru a-i întâlni pe ai ei. — Încă nimic mai mult. Sunt ținuți în închisoarea de la Fresnes.

Ea s-a ridicat. — Fresnes? Dar asta nu e departe. Putem merge să-i vedem la cel mai puţin?'

A scuturat din cap. — Chiar dacă ar lăsa pe cineva să-i viziteze, ar fi fi prea riscant. Inteligența pe care o am este că Claire și Vivi au reușit convinge-i pe Gestapo că ai fost deja ridicat. Lucrurile sunt așa haotic în zilele noastre pe care nu le pot urmări cu ușurință dacă este sau nu adevărat, așa că au încetat să te caute acum. Dacă vii, vei fi arestat locul. Și ar înrăutăți lucrurile și pentru ceilalți doi.

— Dar ce se va întâmpla cu ei în închisoare?

El a ridicat din umeri. — Nu putem fi siguri. Am un contact în interior, așa că sunt sperând la obține niste Mai mult știri curând. Mai ales ei utilizare Fresnes la fel de A deținere

loc pentru deținuții politici înainte de a-i muta într-una dintre închisori tabere din Germania. Dacă vor fi deportați, nu va fi ușor de urmărit lor. The oameni OMS sunt Luat la acestea locuri . . . ei tind la dispărea.'

Ea studiat a lui față pentru A moment. În exterior, el a fost încercând la să-și păstreze fațada calmă obișnuită. Dar umbrele de sub ochii lui și liniile de durere gravate în jurul gurii îi trădau profunzimea durerii sale. Vivi era în mod clar pentru el mai mult decât un simplu alt agent din rețea care el controla. Poate că ea fusese cu adevărat amanta lui. Și poate acelea și alte zvonuri despre el aveau mai mult sens acum. Toate acele femei pe care le-ar fi avut cultivat – aveau și alte întrebuințări? I-a convins pe unii să facă devin agenți, convingându-i să-și asume roluri în cadrul rețelei ca el a terminat cu Vivi? Și au fost alții „contactele din interior" el a vorbit de, cel 'gri soareci' el ar fi vinată și luat masa și îmbrăcat în couture, hrănire -l cu inteligenţă din interior cel Bulevard Foch și cel închisoare la Fresnes? Ea ar fi mereu încălzit la -l și a avut de încredere -l cu a ei viaţă. Dar acum ea se întreba dacă Acolo ar putea fi A fără milă rece și latura manipulativă și pentru el. Vivi și Claire au fost pur și simplu consumabile pioni într-un joc îngrozitor de șah care se joacă în toată Europa?

La fel de dacă citind a ei gânduri, el a spus in liniste, 'Tu stiu, eu mereu credea că rețeaua este mai importantă decât orice individ din ea. Dar pierderea Vivienne și Claire a dovedit că mă înșel. Pentru o clipă, a lui toată fața se mototoli în timp ce încerca să se oprească să nu se prăbușească. A un singur plâns îngrozitor s-a smuls din el, din adâncul interiorului, și și-a acoperit ochii cu mâinile.

Repede, Mireille a stabilit jos a ei ceașcă și mutat peste la l. Ea îngenunche pe podea lângă el și îi luă mâinile în ale ei. Ochii lui erau roșii-ramificată, iar durerea din adâncurile lor o făcea să se simtă rușinată că avea s-a îndoit de el chiar şi pentru o clipă. Era clar că îi păsa la fel de profund Claire și Vivi ca ea făcut.

— Nu, spuse ea. 'Nu greșești. Tu știi la fel de bine ca mine cum a hotărât că cei doi erau – sunt – să-și joace rolul. Ei ar fi furios dacă credeau că rețeaua s-a prăbușit din cauza lor. Dacă . . .' S-a oprit, apoi s-a corectat. Când *se* întorc, vrei? fii cel care le spune că am renunțat din cauza lor? Desigur că nu! Noi trebuie să continue. Pentru că trebuie să punem capăt terorii și arestări si dispariţii. Noi Trebuie să victorie.'

La fel de ea vorbit, Mireille simțit cel putere de a ei condamnare întoarcere, curgere prin a ei venelor cu A căldură acea părea la dezgheţ cel înghețat prindere decel iarnă.

El i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul pentru a pescui în buzunar A batistă cu care la mop a lui față. O singura data el ar fi recăpătat a lui calm, el a spus, — Eşti dreapta. De curs, tu esti dreapta. Noi nu pot da sus. Noi avea la a pastra luptă, chiar dacă aceasta ia cel ultimul respiratii în al nostru trupuri.'

„Bine”, a răspuns ea. — Atunci s-a convenit. Îmi voi începe din nou îndatoririle, ca de îndată ce vei putea restabili legăturile.

A scuturat din cap. — Nu, Mireille, mă tem că nu te putem folosi mai mult, nici ca curier care să o înlocuiască pe Claire, nici ca *paseuse* . Și noi cu siguranță nu poate avea un alt operator wireless situat aici. După cum ți-am spus, ei vor fi în căutare de tine și dacă ești ridicat acolo pe strazile va fi mai rau pentru ceilalti, la fel si pentru tine cu tot tu acum stiu.'

Mâna lui Mireille se duse la medalionul de la gât și degetele ei strâns în A strâns pumn. 'Vă rog, domnule Leroux, eu avea la do ceva. Nu pot să stau aici în timp ce ei sunt acolo, îndurând... . .' A ei cuvinte pierdut din obiectiv.

Apoi a vorbit din nou, de data aceasta mai liniştit, dar cu un subton de determinare. „Unul dintre prietenii mei care locuia în acest apartament a fost împușcat jos cu sânge rece de către naziști. Acum încă doi au fost arestați și torturaţi şi lipsiţi de libertate. Camerele lor stau goale, iar eu nu pot suportă să te uiți la ele. Așa că lasă-mă să folosesc acele trei camere pentru a adăposti pe alții care nevoie de ele. Toată această clădire este pustie când salonul se închide și alte croitorese pleacă acasă. Sunt singurul care a mai rămas. Dacă îl rulăm ca un seif casa pentru retea, va insemna ca acele camere nu stau goale Mai mult. Și aceasta voi Stop pe mine din mergând nebun. Deoarece Bolnav fi face ceva pentru oameni ca Vivi și Claire. Și apoi, când se întorc nouă, când toate acestea se vor termina, voi putea să le spun că am fost curajoasă lor. Voi putea să-i privesc în ochi și să spun că, ca ei, eu niciodată a dat în.'

Domnul Leroux își ridică privirea spre a ei. A clătinat din nou din cap, dar de data aceasta a fost mai mult în admirație decât în înfrângere. — Știi, Mireille, el a spus: „voi trei tinere sunteți unii dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Și într-o zi, când toate acestea se vor termina, sper că ne vom reuni cu toții într-un mod mai bun lume. Asta chiar este ceva care merită luptand pentru.'

Ușa s-a închis trântit și celula din închisoare a lui Claire a fost cufundată în întuneric, în afară de fanta asemănătoare cutiei de scrisori din uşă care permitea o licărire de lumină să se strecoare pe sub capacul său nepotrivit. Pe măsură ce ochii ei s-au adaptat, ea putea pur și simplu face afară cel îngust pat cu este aspru pătură și cel găleată în unucolțul camerei.

Ea sat jos pe cel greu saltea și acoperit a ei față cu a ei mâinile. Înfrângere prăbușit peste a ei ca A spargere val, un copleșitoare forță care i-a doborât picioarele de sub ea și a ținut-o sub timp de a moment astfel încât a simțit că cu greu își poate trage respirația. Până acum, ea ar fi făcut-o știind mereu că Vivi era aproape. În spatele camionului care adusese ei aici, legănându-se și ocolind pe străzi, se ghemuise pe podeaua lângă targă și o ținu de mână pe Vivi. Cu blândețe, ea o periase părul departe de fața lui Vivi, având grijă să nu atingă cele umflate, vânătăi pielea din jurul ochilor și a maxilarului. Pe măsură ce își recăpăta încet conștiința, Vivi începuse să tremure incontrolabil și Claire o tăcuse și a liniștit-o cu aceleași cuvinte pe care prietena ei le folosise pentru a o liniști când coșmarurile ei îi treziseră pe amândoi. Ea le-a repetat din nou și până când au devenit mai mult o rugăciune decât o declarație: „Taci, acum. Sunt Aici. Suntem împreună. Tot voi fi bine.'

Părul și hainele lui Vivi erau umede. Prin buzele umflate și rupte ea reuși să șoptească că umpluseră o baie și îi ținuseră capul sub udă în mod repetat până când a fost sigură că se va îneca. — Dar n-am făcut-o vorbește, Claire. Nu m-au rupt. Știam că nu ești departe și asta m-a ținut puternic. Întinse o mână în sus pentru a atinge ochiul înnegrit al lui Claire. — Și tu ai fost curajoasă.

Claire dădu din cap, incapabil să vorbească.

Vivi și-a strâns mâna, slab. — Știam că vei fi. Vom ramane curajoși împreună. Atunci a închis ochii și a adormit. Claire stătea vegheând ea pentru tot restul călătoriei până când camionul a oprit cu o smucitură la porțile închisorii.

Au fost duși în camere separate din închisoare. Cu sprijin, Vivi reușise să stea în picioare și apoi fusese purtată pe jumătate de paznici într-un cameră în care ușa era închisă ferm în spatele ei. O femeie de gardă însoțită Claire pe un coridor lung. Ea şochetase, încercând să folosească numai exteriorul margini de a ei picioarele Unde cel durere a fost doar despre suportabil. Apoi cel paznic a avut făcut a ei stand, in timp ce ea se sat in spate A birou și umplut în A morman

de documente cu detaliile lui Claire. Și în cele din urmă, fără un cuvânt, ea a condus Claire aici, în această celulă întunecată, în aripa izolației închisoare.

Stând pe patul ei, în întunericul înghesuit care îi umplea nările cu duhoarea de mucegai și urină, au trecut câteva minute înainte de Claire a înregistrat zgomotul de ciocănire. Părea că vine de la peretele din spate a ei. La început, a crezut că ar putea fi șobolani sau șoareci. Apoi, în timp ce asculta, ea și-a dat seama că avea un ritm mai regulat. Poate că era aer prins înăuntru cel conducte ascuns sub cel zidărie, ea gând. Dar cel zgomot a persistat.

Și-a ridicat capul din mâini, pentru a asculta cu mai multă atenție. Și apoi ea și-a dat seama că cineva atingea un model, îl repeta și peste din nou. Trei rapid robinete, și apoi A Al patrulea cu A mai lung pauză, apoi încă două atingeri rapide. Și apoi același model s-a repetat pentru o secundă timp, urmată de o tăcere pentru câteva clipe înainte de întreaga secvență a început din nou. Lovitul a fost înăbușit de zidul de cărămidă, dar repetarea era distinct. Trebuia să fie un cod, să scrie ceva.

Ea bătu din nou pe perete, copiend modelul. Codul a revenit imediat din celula de alături, repetat mai repede de data aceasta. Și apoi și-a dat seama că a recunoscut prima parte a ei. O auzise la începutul emisiunii radio la care se acordaseră tatăl și fratele ei în seara aceea când aşteptau mesajul codificat al BBC să spună ei că operațiunea urma să continue pentru a-l aduce pe Fréd în siguranță. Primele patru note ale simfoniei Beethoven: V pentru Victorie. Era cod Morse! Și Acolo a fost altă scrisoare adăugat în între. Două repede puncte . . .

A bătut din nou modelul, de data aceasta mai fluent: scrisoarea „V”, apoi două apăsări rapide, apoi din nou litera „V” și încă două apăsări rapide. Se auzi o rafală de bătăi de răspuns, ca o rundă de aplauze.

Era Vivi! Ea era acolo, de cealaltă parte a zidului. Erau încă împreună, alături latură. Ea nu era singur.

Și acum că Claire știa asta, cumva frigul și întunericul a ei Celula închisorii nu era atât de insuportabilă până la urmă.

Mireille se obișnuise cu sunetul soneriei la sfârșitul anului seara, cu puțin timp înainte de orele de oprire, și să alunece în jos la deschis cel uşă și a primi cel Următorul evadat din cel mâinile de cel cele mai recente

passeuse să fie recrutată de rețea. Uneori era un singur „oaspete”, alteori s-ar putea să fie câțiva oameni care își fac periculoase călătorie din Franța, recunoscător că petrec o noapte în apartamentul de sub acoperișul din Rue Cardinale nr. 12 unde erau ascunși de o tânără cu A masa de întuneric bucle, a caror cald maro ochi ținută A uite de tristețe în adâncul lor chiar şi atunci când ea zâmbea. Dar într-o noapte ea a deschis ușa găsiți-l pe domnul Leroux stând acolo.

Ea tras -l interior și închide cel uşă repede. 'Tu avea știri?' eaa întrebat.

— Sunt vești, da. Au părăsit închisoarea. Ea

gâfâi. 'Unde sunt ei? Poate sa eu vedea lor?'

Ochii lui alune erau înnebuniți de tristețe. — Au fost luati de unul a transporturilor. Într-o tabără din Germania. Asta e tot ce știm. Am pierdut lor acum, mi-e teamă.

'Nu!' Cuvântul a fost smuls de la Mireille, durerea ei făcându-l să sune strident în întuneric hol.

El a pus un braț în jurul ei și a îmbrățișat-o în timp ce ea striga după ea prieteni, furiosi împotriva cruzimii lumii în care se găsiseră cu toții înșiși.

În cele din urmă, ea a tăcut, recăpătând controlul. 'Ce facem acum?' ea a întrebat.

'Acum?' repetă el. Vocea lui era blândă la început, dar pe măsură ce a continuat rostind cuvintele au devenit mai puternice și mai hotărâte. — Acum continuăm ce noi am fost face. Și noi do aceasta fiecare singur zi pentru la fel de lung la fel de noi poate sa. Pentru că asta ar vrea ei să facem. Există speranță, tu știi, Mireille. Valul acestui război se întoarce, sunt convins de asta. The Germanii au suferit o înfrângere foarte amară când rușii au reușit să ia înapoi la Stalingrad în februarie. Armatele lor sunt întinse pe toate fronturile acum iar Aliații fac progrese. Știi, chiar și couture devine un victimă a războiului – tocmai a existat un edict în Germania în acest mod poze sunt la fi interzis din reviste. Asa de tu vedea, cel presiune este având un efect la fiecare nivel. Și acea face aceasta toate cel Mai mult important că ne menținem contribuția, pentru că fiecare mic act de sfidare chipsuri departe A mic Mai mult la cel fundatii de ale lui Hitler putere. Cel mai important de toate, trebuie să o facem pentru Vivienne și Claire. Deoarece mai devreme se va pune capăt acestui război, cu atât sunt mai mari șanse ca ei să poată face supraviețuiește totuși și revino la noi.

Ea s-a uitat la el și a văzut că fața lui era trasă de angoasă. 'Tu dragoste ea foarte mult, nu-i așa? ea a spus.

Nu a putut vorbi nicio clipă. Dar apoi i-a răspuns. 'Iubesc amândoi, Mireille.

A doua zi, a mers pe jos spre insula din mijlocul râului și strecurat în sub cel ramuri de cel salcie copac la este în aval Sfârşit. Încă o dată, ea și-a rezemat capul de trunchiul aspru al copacului și l-a lăsat susține-o, luând greutatea grijilor și a fricilor ei pentru o vreme. În ciuda cuvintelor de speranță ale domnului Leroux ieri, s-a simțit ca și cum ar fi războiul ar nu Sfârşit. Și dacă aceasta făcut, ar aceasta încă fi de asemenea târziu pentru Claire și Vivi
. . .?

Pe măsură ce râul trecea, ea a văzut fețele oamenilor pe care îi iubea reflectată în adâncurile ei. Mama și tatăl ei; fratele și sora ei; bebelus Blanche; Vivienne; Claire; și bărbatul al cărui nume încă îl ținea în ea inima, păstrându-l secret deocamdată. Ar putea ea vreodată să o spună cu voce tare? Ar fi ea a văzut vreodată el din nou?

Ar fi Acolo vreodată fi un Sfârşit la acest război?

Călătoria până la tabără a fost una lungă, dar Vivi și Claire au asigurat-o alta și au încercat să-și mențină moralul, ajutându-le pe celelalte femei s-au înghesuit în vagonul de vite zguduit cât au putut de bine. Trenul părea că mișcare încet, ca A şarpe trezire din este iarnă hibernare, leneş derularea spre est, aparent în Nu Grozav grabă la obține lor la al lor destinaţie.

The transport a fost umplut cu un atmosfera de frică și angoasa, la fel de rece și moale ca ceața care a cuprins trenul o mare parte a zilei. Mulți de cel femei plâns incontrolabil. niste au fost în A rău cale fizic, cel traume au avut suferit luându-le lor Taxă.

Într-o dimineață, s-au trezit și au găsit soarele de primăvară strecurându-se părțile laterale cu șipci ale mașinii. Dar ușoară ridicare de spirit la care se simți Claire vederea ei a fost de scurtă durată. Razele de lumină au luminat chipul unui femeie în vârstă care murise în somn. — Dacă noi ceilalți am putea fi așa norocoasă, mormăi o altă femeie în timp ce le ajuta pe Claire și Vivienne să se acopere corpul cu haina bătrânei și mutați-o ușor într-un colț al transport. Data viitoare când trenul a oprit, mai târziu în acea zi, un gardian sa deschis cel uşă de cel bovine camion și spuse lor ei ar putea obține afară la întinde al lor

picioare pentru câteva minute. Observând cadavrul, l-a scos cu nerăbdare din colţ și târât aceasta afară la minciună lângă cel urme între cel luminos încurcăturăde iarbă de foc și maci care crescuseră acolo.

Ceilalți stăteau uitându-se în tăcere. Unul sau doi și-au făcut cruce și rugăciuni mormăite pentru sufletul pierdut.

Dar apoi o femeie s-a aplecat și a luat haina de pe cadavru, drapându-și pe spate unul mai uzat. Ea se uită în jur sfidător. 'Bine, este Nu utilizare la a ei acum,' ea a spus.

Unii dintre ceilalți i-au întors spatele atunci, dar în curând paznicul le-a strigat să se urce înapoi în tren și apoi au fost toți înghesuiți din nou împreună, fără loc ca cineva să o întoarcă cu spatele vecin, chiar dacă ar fi avut vointa de a face asa de.

Timpul petrecut în închisoarea de la Fresnes le permisese lui Claire și Vivi recuperați puțin – fizic, cel puțin – din tratamentul lor din partea Gestapo-ul. Claire putea să pună din nou greutate pe tălpile picioarelor, acum cicatrici de la bătăile pe care le îndurase după ce le-a vindecat lasând alb roci de piele îngroșată și unghiile de la picioare începeau să crească înapoi unde fuseseră smulse din paturile de unghii. Fața lui Vivi se vindeca, deși zâmbetul ei a rămas deformat din cauza daunelor provocate maxilarului și a pierderii de A dinte. Ea a avut A tuse acea zdrăngănit în a ei cufăr in mod deosebit în cel dimineți, după ce a suferit din cauza umezelii celulei închisorii ei aproape că se îneacă pe Avenue Foch, dar ea i-a insistat lui Claire că este amenda. Cei doi, împreună, s-au ținut unul pe celălalt. În fiecare noapte, ca trenul zdrăngăna înainte, cei doi prieteni se ghemuiau unul lângă altul. Și în întuneric, când cel coşmaruri și cel teroare făcut Claire strigăt afară, la fel de ea În dormitoarele lor de la mansardă, Vivi o lua de mână și șoptește: „Taci, acum. Sunt aici. Și ești aici. Suntem împreună. Și totul va fi bine.'

După câteva zile, trenul și-a degorjat în cele din urmă pasagerii supraviețuitori, iar femeile s-au înghesuit pe peronul unei gări ciudate. The zimțat, scriere gotică pictat pe la se citesc semne de lemn „Flossenbürg” .

Claire clipi în soarele de primăvară târzie, ridicându-și fața înfometată de lumină la cel slab căldură de este razele. Cu toate că ea a fost speriat, de frică orice încercări de neimaginat ar urma să vină în continuare, ea a reușit să adune puţină forţă interioară, amintindu-şi că supravieţuiseră până aici, că poate acum cel cel mai rău a fost peste, și acea – cel mai important de toate – eași Vivi erau inca impreuna.

Marfa trenului – bărbați, femei și câțiva copii îngroziți – era strânși în rânduri lungi de ofițerii SS și apoi li s-a ordonat să înceapă mers pe jos. Flămânzi, însetați și epuizați, prizonierii se poticneau de-a lungul a drum prăfuit timp de aproape o oră, în care orice rătăcitori a fost ordonat înapoi linia la un capăt sau celălalt de o pușcă de gardian.

Curând, picioarele lui Claire au ars de flăcări de durere care a făcut-o şochează. La un moment dat, ea s-a clătinat ca picioarele ei, care nu erau obișnuite ținând a ei greutate pentru astfel de A lung întinde de timp după cel luni a petrecut în o celulă de închisoare și o mașină pentru vite, au fost cuprinse de crampe usturătoare și simțeau ca și cum aveau să cedeze sub ea. Dar apoi Vivi și-a legat un braț prin al ei iar asigurarea acestui contact a ajutat-o pe Claire să meargă mai departe.

La ultimul ei a venit la A cu aspect interzis poarta casei și a trecut printr-o poartă de metal negru. De fiecare parte se întindea un brici înalt, gard cu capac de sârmă care avea turnuri de pază instalate la intervale regulate pe lungimea sa. Botul unei mitraliere, antrenat spre interior a taberei, ieșite din fiecare.

Claire și-a ridicat capul plecat pentru a citi inscripția pusă într-una dintre ele cărămidă stâlpi de poartă la fel de ei a trecut de: *Arbeit MaFht Frei* . Ea încruntat, încercând la puzzle afară cel sens. Vivi înghiontat a ei. 'Aceasta spune, muncă voi a stabilit tu gratuit.'

Ironia îngrozitoare a mesajului, care atârna deasupra capetelor prizonieri speriați și epuizați, au forțat o înghițitură de isterie uluită scăpa din gura lui Claire. Aproape că ar fi fost râs, dacă nu suna atât de sugrumat și sumbru printre șoaptele speriate și târâitul pașii mulțimii, ca țipătul involuntar al unui animal îndurerat.

— Taci, șopti Vivi, în timp ce unul dintre paznici își întindea gâtul pentru a încerca să identificați sursa sunetului. „Trebuie să încercăm să nu atragem atenția asupra noi insine. Tine minte, Sunt Aici. Suntem împreună. Noi voi fi bine.'

Linia șerpuitoare a fost sortată de paznici, care au trimis bărbații într-una direcție și femeile în alta. Nu era nici urmă de copii acum, dar Claire nu văzuse unde fuseseră duşi. Femeile au fost conduse în un lung, jos clădire care a apărut să fie personal de femeile de pază.

— Aliniază-te aici, spuse unul și gesticulă. — Un singur dosar. Îndepărtați-vă haine.'

Femeile s-au privit uluite.

'Grabă sus! Hainele jos.' De data asta comanda a fost o strigăt.

Încet, cu neîncredere amorțită, femeile au început să se dezbrace până când, în cele din urmă, ei stătea în picioare tremurând, strângându-se cel

îmbrăcăminte ei ar fi îndepărtat. Apoi A uşă

deschise şi, rând pe rând, au fost conduşi în camera alăturată.

— Lasă-ți hainele aici, pe podea. Tonul gardianului era la fel de aspru ca cuvintele ei.

Ruşinat, umilit, expus, Claire a fost pusă să stea în fața uneia a mai multor birouri care erau dispuse de-a lungul pereților încăperii interioare. Ea m-am simțit ca o junincă evaluată la o piață de vite, în timp ce mâinile aspre examinate ea, luând măsurători, ascultându-i pieptul, verificându-i dinții și ochi. Ea aruncă o privire spre locul unde Vivi suferea un tratament similar, încercând să nu tușească în timp ce stetoscopul îi răcea pielea de pe spate.

— Care a fost treaba ta? a întrebat femeia aşezată în spatele biroului.

— Sunt croitoreasă, răspunse Claire și o auzi pe Vivi dând la fel informații la biroul următor. S-au făcut note pe un formular care a fost apoi pune pe unul dintre mai multe grămezi de hârtie. Femeia din spatele biroului dădu din cap către un gardian și Claire și Vivi au fost conduse în camera alăturată. La fel de au mers, Claire a observat că unele dintre femei erau introduse într-o direcție diferită, fără un motiv aparent. Un fel de sortare arbitrară procesul părea să fie efectuat de gardieni.

A devenit evident unde fuseseră duse acele femei atunci când erau au apărut câteva minute mai târziu, cu capetele proaspăt ras, arătând și mai mult șocant de gol în timp ce s-au alăturat celorlalte femei din camera alăturată. Claire și Vivi au schimbat priviri, nesigure dacă ar putea fi o binecuvântare sauA blestem a avea i s-a permis păstrează-le părul.

Fiecare li s-a înmânat câte o grămadă de haine împăturite. Lenjeria a fost întinsă și purtată atât de subțire, materialul era translucid pe alocuri. Și atunci când au scuturat celelalte haine grosiere de bumbac, țesute în albastru și alb dungi, au descoperit că li s-a dat o cămașă largi și o pereche de pantaloni.

— Nu le pune încă, ordonă gardianul ca unul dintre cei cu capul gol femeile au început să tragă de cămașa care i se dăduse ca să se acopere. — Poftim, ia astea. Paznicul le-a întins apoi benzi de material alb, două pentru fiecare deținut, pe care a fost ștampilat un număr de identificare cerneală de neșters. Consultând o listă care îi fusese înmânată de unul dintre femei cine ar fi fost stând in spate A birou în cel anterior cameră, ea de asemenea le-a dat fiecăruia câte un triunghi de material colorat. Claire a observat că ale ei și Vivii erau roșii, dar unora dintre celelalte femei li s-au dat triunghiuri material galben sau negru sau albastru. Și mai multor au primit două triunghiuri, de obicei unul galben împreună cu una dintre celelalte culori.

— Alăturat. Paznicul arătă cu degetul. Şirul femeilor se târâi înainte. Și acolo, Claire și Vivi s-au trezit pe un teritoriu mai familiar. Femei, îmbrăcate în aceleași haine în dungi albastre și albe și purtând batice albe, stăteau în spatele mașinilor de cusut, care zbârneau ocupate ca au cusut numerele de identitate și triunghiurile pe cămăși și pantaloni de cel cel mai nou Sosiri la cel tabără. The cusut a fost stare brută și gata, cusute cu fir grosier filat și executate cât mai repede posibil și apoi uniformele au fost predate înapoi.

În camera de alături era o grămadă de pantofi. Paznicul arătă spre ei. „Găsiți o pereche care se potrivește”.

Femeile au ales printre pantofi, căutându-și pe ai lor, dar majoritatea trebuiau să renunțe și să se descurce cu ceea ce puteau găsi. reuși Claire apucă o pereche de cizme, puțin mai mari decât mărimea ei obișnuită. Au mers mai departe mai ușor decât pantofii ei vechi, pe care nu-i putea vedea pe grămadă. Dar când ea și-a pus greutatea asupra lor, a descoperit că capetele au început imediat se frământă de capetele crude ale degetelor de la picioare, încă vulnerabilă acolo unde era proaspăt în curs de dezvoltare unghiile nu acoperiseră încă pielea fragedă.

Purtând al lor grămezi de îmbrăcăminte, cel femei au fost in cele din urma LED în A lung, gresie duș cameră. Chiar deşi cel apă a fost de abia călduță, Claire s-a simțit puțin mai bine după ce s-a spălat cu un săpun dur. Nu existau prosoape, dar femeilor li s-a permis în cele din urmă să se îmbrace uniforme nou eliberate.

'Ce crezi?' Claire a încercat să-și adune un pic de curaj sfidător, ca a dat o învârtire mimând modelele din salonul de la Delavigne Couture. 'Acest stilul sezonului.'

Vivi îi zâmbi înapoi. — Ştii ce cred eu? ea a răspuns. 'Cred că tu și cu mine trebuie să găsim de lucru în camera aceea de cusut.

Harriet

Am fost evitând a lui Thierry telefon apeluri și mesaje, trimitere scurt răspunde doar când trebuie, spunând că sunt prea ocupat ca să mă întâlnesc sau să ies. Adevărul este că în ziua aceea în care am mers pe Avenue Foch și am avut un plin atacul de panică m-a zguduit. Tocmai când începusem să simt că am un fel de rădăcini, un sentiment de legătură cu familia mea, am descoperit că asta are un preț. Prețul de a ști cum a suferit Claire și de a vedea cum acea traumă a fost, inevitabil, transmisă mamei mele. Pare inevitabil. O condamnare pe viață. Și dacă este adevărat, dacă este încorporat în ADN-ul meu, atunci cum aș putea am gândit vreodată să-l provoc oamenilor pe care îi iubesc, să-l transmit copiilor a mea, perpetuând durerea și singurătatea într-o altă generație?

Dacă aș crede că cunoscând istoria familiei mele m-ar împuternici, atunci eu s-a înșelat amarnic. Ceea ce am aflat până acum despre povestea lui Claire m-a lăsat simțindu-se prins în capcană. Acesta a fost riscul pe care l-am asumat, venind la Paris, căutând fetele din fotografie. Am crezut că am avut curajul să aflu cine sunt cu adevărat. Dar acum eu mi-e teama ca este gata mai mult rău decât bun.

În același timp, am sentimentul că am ajuns prea departe ca să mă opresc. am nevoie să urmăresc povestea lui Claire până la capăt. Pot doar să sper că vor fi câteva bucăți de răscumpărare în ea, pentru Si eu cât despre ea.

Simone a continuat să-mi spună poveștile bunicilor noastre, dar fiecare nou rate vine foarte sporadic. Acolo sunt părți de cel poveste acea ea se nu are cunoscut pana cand acum. Ea spune ea are a întrebat Mireille la completati în goluri, dar este nevoie de timp pentru ca scrisorile ei să ajungă. ma intreb dacă amintindu-şi aceste lucruri și scrisul lor jos este dureros pentru a ei.

Simone și cu mine suntem amândoi atât de ocupați la serviciu încât este greu să găsești timp vorbesti chiar deloc. Asta îmi convine foarte bine: nu sunt pregătit să-i spun despre ea punând capăt relației mele cu Thierry. I-

ar părea rău sau mulțumită? Sunt nu sigur dacă ea e auzit orice, din -l sau din alte reciproc

prieteni, dar în orice caz ea nu o aduce în discuție. În mod dezamăgitor, am fost a spus că niciunul dintre noi nu va fi inclus în călătoria la Nisa pentru eco- lansare cosmetică, dar Florence și doi dintre managerii de cont merg și mai sunt multe a face la ajutați-i să se pregătească.

Pe lângă toate celelalte, Spectacole Haute Couture de toamnă/iarnă rulează și în această săptămână. Este prima săptămână din iulie și orașul pare departe de asemenea Fierbinte și înăbuşitor la bucură-te in cautarea la greu lână și rigid croitorie asa de Se pare că nu pot să trezesc mult entuziasm, chiar și atunci când Simone și cu mine suntem au dat bilete la evenimentul Chanel de marți seara. Ne ocupăm locurile în Grand Palais, câteva rânduri înapoi de celebrități și modă editori și urmăriți cum modelele merg pe podiumul lui Karl Lagerfeld creații împodobite din tweed. Colecția este rafinată: fiecare articol a fost cu grija structurat la flata cel Femeie formă și cel desene sunt ambii isteț și ciudat. Dar sunt distras de spectacolul de podea din jurul nostru. Ca pe fundalul spectacolului, designerul a adus croitorii de la *ateliere* de-a lungul, pentru a ilustra faptul că a luat o mică armată de muncitori pentru a face fiecare din hainele finite pe care le aplaudam. Mă uit, fascinați, deoarece ignoră acțiunea de pe catwalk și continuă să lucreze versiuni pe jumătate finisate ale aceloraşi piese vestimentare pe care le poartă modelele. La Eu, aceste croitorese moderne oferă o legătură directă cu Claire, Mireille și Vivi și mulți de cel tradiţional tehnici acea Ale mele bunica ar fi avut folosite sunt inca angajat astăzi.

In schimb de cel spectacol fiind A Bine ati venit distragere a atenției, deşi, aceasta numai servește pentru a-mi aminti de încercarea cumplită prin care au trecut Claire și Vivi, trimis din cel oraș Unde ei au fost torturat și închis la cel nazist lagărele de muncă din Germania. Simt panica crescându-mi în piept, strângând suflu din plămânii mei. Deodată căldura și opulența Grandului Palaisul a devenit prea greu de suportat și îmi iau geanta și îmi fac scuze în timp ce mă îndepărtez devreme de la spectacol, grăbindu-mă înapoi în izolarea mea pod cameră peste râu.

În noaptea aceea, stau întins în patul meu și mă întreb dacă am un fel de a dărâma. Mă uit la fotografia de pe comoda de lângă mine. 'Ajutor eu, șoptesc.

Claire, Mireille și Vivienne zâmbet înapoi la pe mine, ajungând afară peste anii să mă consoleze. Trei personaje atât de diferite. Și reamintesc eu însumi că, dacă Mireille și Vivi nu ar fi ajutat-o pe Claire să continue, atunci eu nu ar fi fii aici azi.

'Tu nevoie la a pastra mergând de asemenea!' eu imagina eu auzi Mireille zicală decisiv, buclele ei întunecate viguros.

„Abia atunci când știi întregul adevăr, vei înțelege.” Al lui Vivi calm ochii par a fi spunându-mi.

Și lângă ei Claire zâmbește zâmbetul ei blând, spunându-mi chiar asta deși nu m-a cunoscut niciodată, mă iubește. Ea este aici cu mine. Ea va nu pleca niciodata.

1943

Parisul cobora în haos. Pe măsură ce războiul a început și germanii suferit Mai mult și Mai mult pierderi, cel rotunjiri și deportări a devenit mai frecvente, mai întâmplătoare și mai brutale. De cele mai multe ori, Mireille a părăsit *atelierul* doar pentru a merge să ia mâncare, scoțând rațiile pe care le putea găsește pentru „oaspeții” ei bucăți și piese suplimentare pe care le-a putut obține piața neagră care au fost plătite cu bani dați ei de Monsieur Leroux. The Două separa fire de a ei muncă, pe parcursul cel zile și cel și nopțile, o țineau ocupată. Dar ori de câte ori își găsea timp, ea ar merge până la salcia de la capătul insulei din Sena și ar lua refugiu-te sub brațele sale grațioase.

Într-o zi de iulie, în timp ce stătea uitându-se la râul curgând și întrebându-se ce cel cele ea iubit au fost face la acea moment, A miros de ardere atârnat în aer. Un val de fum păta cerul peste Tuileries grădini și, fără să se întoarcă încă în apartamentul gol, s-a dus la vezi ce se intampla.

O mulțime se adunase în parcul unde o dusese pe Claire să se întâlnească Domnul Leroux acum aproape optsprezece luni. M-am simțit ca o viață întreagă a trecut din acea zi. Atunci era iarnă, dar acum era vară în plină iar aerul apropiat și plin de apă se apăsa pe Mireille, făcând mici râuri de sudoarei se prelinge pe ceafă.

Pe măsură ce se apropia de Musée de l'Orangerie, și-a dat seama că soldații duceau din galerie imagini înrămate. Ea s-a strecurat în mulţimea ca să nu fie reperată. Îngrozită, se uita ca unul dintre pânzele înrămate au fost ridicate sus în aer și apoi aruncate pe foc de tabără care a izbucnit pe unul dintre *parterele de iarbă* . 'Ce fac ei?' l-a întrebat ea pe un bărbat care stătea lângă ea, care privea cu sumbru scena tăcere.

„Ei au considerat că aceste opere de artă sunt „degenerate”. Omul vorbi cu un dispreț liniștit. „Arta amenință regimul nazist înfățișându-l pe adevărul subiectelor pe care le consideră detestabile, aparent. Și așa ard lor. Am văzut, cu ochii mei, un Picasso aruncat pe acel foc. Orice nu le place, orice nu se potrivește cu imaginea lor despre lumea ideală, ei distrug. A clătinat din cap și ochii i-au ars de a pasiune născută din furie. Ea a observat că barba lui neîngrijită era mică picături de vopsea și și-a dat seama că trebuie să fie un artist. — Mai întâi au ars cărți, acum ard tablouri și ard și oamenii în acelea lagărele lor de prizonieri, am auzit spunând. Adu-ți aminte de această zi, domnișoară; tu sunt martorii unui holocaust al umanității. Ține minte și spune-i copiilor tăi și nepoții tăi, ca să nu mai lase niciodată să se întâmple.

În timp ce un alt tablou a fost aruncat pe rug, ea sa întors și grăbit acasă. Dar când s-a întors în apartament, nu a mai putut scăpa ea însăși de mirosul fumului care se agăța de hainele și părul ei. Si in în ciuda căldurii serii de iulie, ea tremura când și-a amintit de cuvintele omului: „ *Ard și ei oameni în acele Famps de închisoare ale lor.* ' Pentru a miliona oară, s-a rugat oricărui zeu care a rămas să o asculte pe Claire iar Vivi ar putea fi încă în viață și ar putea fi ținute în siguranță. *Vă rog. Lăsa lor Fome unul de acasă zi curând.*

La fel de Claire a început la obține a ei rulmenti, ea descoperit acea cel tabără la Flossenbürg a fost doar unul dintre multele din zonă, construite pentru a furniza muncă de sclavi pentru efortul de război german. Barăca aspra, în care se aflau prizonierii adăpostit, ocupat unu sector de cel central site-ul. Fabrici a avut fost stabilit în cel apropiere, de fabricație textile, muniţii și chiar Avioane Messerschmitt, profitând la maximum de fluxul constant de prizonieri pentru al lor forta de munca, OMS sosit pe trenuri ca cel unu acea a avut adus lor Acolo. Ea ales sus aceste fragmente de informație din unu de cel fetele din patul de deasupra celei pe care o împărțeau Claire și Vivi, care petrecuseră o câteva luni în tabăra mult mai mare de la Dachau. Acolo, le-a spus ea, ea lucrase în bordelul furnizat personalului SS. — Ar vorbi între ei în timp ce aşteptau în afara cabinei, de parcă nu eram noi capabili să înțeleagă ce au spus ei în timp ce eram întinși pe spate,ea spuse disprețuitor.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, să fii supus la asta, Claire a spus.

— O, nu e chiar atât de rău odată ce te obișnuiești. Primești mâncare mai bună Acolo. Până te îmbolnăvești și îți cad părul și dinții, adică. Ea a deschis gura ei pentru a-și etala gingiile căscate, fără sânge. — Atunci ei trimit te întorci aici și trebuie să mergi din nou să lucrezi în fabrici. Ea ar fi se uită la Claire apreciativ. — Te-ar dori acolo. Un arian adevărat, cu colorarea ta, ar fi foarte popular. Și tu ai fost unul dintre aceia care nu ți-au bărbierit capul când te-au procesat. Asta inseamna ai putea fi pe listă.

Claire tremurase și își trase basma în jos puțin mai jos fruntea ei pentru a-și acoperi linia părului. Ochii fetei aveau un aspect amortit, lipsit de suflet uită-te la ei, o privire care a fost împărtășită de mulți dintre deținuții care fuseseră în lagăre pentru o vreme.

Fiecare zi, după cel dimineaţă rostogolire apel când ei au fost forţat la stand timp de o oră sau mai mult în piața centrală din afara cazărmii, Claire și Vivi avea să-l urmeze pe paznicul care se ocupa de muncitorii din textile fabrică. Ei trecuu în tăcere pe lângă capătul aleii de pe o parte a tabără care LED la cel Genuflexiune cărămidă clădire a caror înalt șemineu eructat gros gri fum în cel cer zi și noapte. Toata lumea știa ce aceasta a fost pentru. Uneori auzeau povești despre trupuri îngrămădite afară, încâlcite grămada de membre goale și haine decolorate în dungi albastre și albe, o scenă dincercurile interne ale iadului.

Unii dintre bărbații care lucrau în fabrica de avioane purtau albastru triunghiuri de muncitori voluntari. Deși, după cum a remarcat Vivi, „voluntar” nu era un cuvânt foarte exact pentru a descrie oamenii cărora li s-a ordonat să plece casele lor și vin și lucrează ca niște sclavi, sub porunca unui dusman putere. Claire de multe ori gând de a ei fratilor, Jean-Paul și Théo. A avut ei a lucrat undeva ca acest? Au fost ei Aici, poate, undeva între cel mare de cu faţa scufundată detinuti în unu de cel satelit tabere? Dacă așa că, Jean-Paul avea să poarte un triunghi albastru pe haine și Théo pe roșu triunghi, ca al ei și al lui Vivi, purtat de prizonierii politici și prizonierii de război.

Vivi a fost cea care a elaborat codul pe care îl reprezentau triunghiurile, prin vorbirea cu celelalte femei din cazarmă. Au fost purtate galbene de evrei, și uneori A roșu inversat triunghi a fost suprapus de A galben unu cel opus cale sus, indicând A dual categorizare. Verde triunghiuri

erau purtate de criminalii condamnați, care erau adesea puși la conducerea muncii petreceri, deoarece erau întărite de închisoare, ceea ce i-a făcut supraveghetori nemilosi, sau *kapos* la fel de ei au fost cunoscut în cel tabără, pregătit la împărţi afară pedepsele la al lor coleg detinuti. Negru a fost pentru acestea clasificate la fel de bolnavi mintal, sau ca țigani, vagabonzi și dependenți.

Claire fusese profund șocată văzându-și colegii de tabără etichetați acest brut și ruşinos manieră, doar la fel de ea, se, a fost etichetat. Dar la fel de cel luni a mers de, ea ar fi aproape crescut obișnuit la aceasta și abia a mai înregistrat triunghiurile de material colorat.

Vivi reuşise să-i facă să lucreze în fabrica de textile vorbind cu cel senior, cel femeie OMS supravegheat al lor special colibă. Claire a avut auzit ea întrebând cum ar putea să obțină locuri de muncă în camera de cusut de la recepție centru prin care trecuseră când intraseră în tabără.

„Acestea sunt locuri de muncă pentru muncitori privilegiați”, răspunsese femeia. 'Tu nu pot merge pur și simplu în ele. Toată lumea vrea să lucreze în condiții atât de ușoare stând la o mașină de cusut în căldură.

— Dar noi suntem croitorese cu experienţă, protestase Vivi. 'Putem lucrează rapid și precis și știm cum să reparăm acele mașini de cusut când bobinele se încurcă sau când acele se blochează.

Femeia o privi în sus și în jos. — Așa poate fi, dar tu totuși nu pot intra atât de ușor într-una dintre acele locuri de muncă. Din moment ce tu și prietenul tău pretindeți pentru a avea asemenea talente, totuși, voi vorbi cu *kapo* care se ocupă de alocarea muncitorilor la fabrica de textile. Poate vă pot pune special experiență pe care o folosește bine acolo. Tonul ei era tăios, dar se ținea de cuvânt și două zile mai târziu Claire și Vivi li s-a ordonat să se alăture liniei textile muncitorii.

Etajul fabricii fusese un șoc pentru Claire la început, dar încet-încet o făcuse obișnuit cu zgomotul și volumul de muncă neîntrerupt. Vivi păruse mai acasă de la început, iar Claire îşi aminti despre ce spusese lucru în filaturi in Lille înainte de război.

Fabrica făcea cămăși și pantaloni pentru deținuții lagărului, precum și fabricarea îmbrăcămintei pentru armata germană. Claire era pusă pe treabă cusături pantaloni gri de armată. Vivi a făcut șosete pentru soldați, punând la punct utilaje și menținând-o în funcțiune la capacitatea sa maximă toată ziua. Ridicând privirea de la munca ei, din când în când, Claire observa cum Vivi ar vorbi la cel alte muncitorii, și in mod deosebit la cel fabrică maistru

cine a alocat locurile de muncă și cum toată lumea s-a încântat de maniera ei prietenoasă și competență ușoară.

La fel de cel vară purtau pe, conditii a devenit Mai mult și Mai mult insuportabil în cazarmă. Duhoarea blocului de latrine din apropiere se amestecă cu mirosul de boală și de decădere care atârna greu în aer în colibă apăsătoare. Paturile supraaglomerate se târau cu purici și păduchi, care ospătat pe cel pierdut corpuri de cel prizonieri. Infectat muşcături a devenit răni purulente și în fiecare dimineață seniorul colibei alegea câteva cu atât femeile sunt mai capabile să ducă trupurile deținuților cu febră la spital bloc. niste dimineți, pentru niste de cel femei, aceasta a fost de asemenea târziu: cadavrele lor aveau să fie îndepărtate, fără cuvinte și fără ceremonie, de către prizonierii a căror sarcină era să tragă o căruță de mână la crematoriul unde se aflau hornul și-a aruncat stratul de fum cenușiu peste tabără din zori până în amurg fiecare zi.

În fabrica de textile, zgomotul și căldura erau nemiloase. Într-o zi, când maistrul a fost întors cu spatele, Claire a reușit să introducă de contrabandă o pereche de foarfecele de la bancul ei de lucru înapoi la colibă. În acea seară, ea a tăiat-o păr. În timp ce firele palide au căzut pe podea în jurul picioarelor ei, ea a experimentat o firea aprinsă de rușine. Și-a amintit că și-a fixat lungimile blonde în fața oglinzii din camera ei, purtând rochia albastru miez de noapte cu argint margele, pregătirea la merge și întâlni Ernst pe acea Nou Ani ajun asa de lung în urmă. Nevoia ei de a se simți iubită, de a se bucura de sentimentul de lux și de mult îi tânjise atât de mult, fusese căderea ei, aducând-o aici, în cele din urmă, la asta iadul pe pamant. Ea s-a spart rău de păr și lacrimi furioase curgeau pe ea față.

Apoi Vivi a apărut lângă ea și i-a luat foarfecele. 'Tăcere,' ea a spus. 'Sunt aici. Suntem încă împreună. Ea și-a încolăcit brațele Claire tremură din umerii și îi șopti la ureche: „Nu plânge. Ştii cei care plâng sunt cei care au renunțat. Nu vom renunța niciodată, tu și eu.'

Apoi Vivi îi întinsese foarfecele și spusese: „Tăiați-mi părul, de asemenea.' Ea se întoarse cu fața la restul colibei, aducând un zâmbet. 'OMS altcineva ai vrea sa ni te alaturi? Este mai rece și va face mult mai ușor de pieptănat afară cel păduchi.' A coadă de femei a avut format de acestea OMS încă a avut al lor păr, iar după aceea s-au ajutat unul pe altul să-și curețe capetele tăiate. The diferențierea dintre cei cărora li se rasă capul și cei care nu a avut a fost sters. Și la Claire, aceasta părea acea cel duhoare și cel

degradare părea A mic Mai puțin omniprezentă acea seară, deplasat de A sensde camaraderie care trecuse în viaţă.

1944

The oraș a înghețat acea Ianuarie. Aceasta a fost unu de cel cel mai rece Mireille ar putea amintiți-vă, iar acum că proviziile de hrană și cărbune erau la cel mai mic reflux simțea că trupul și mintea ei înghețaseră de asemenea. Ea a somnambul prin zilele ei în camera de cusut, înfășurată într-o pătură în timp ce încerca cusă împreună bucățile celor câteva articole care mai erau comandate. Mulți de cel fetelor a avut stânga cel *atelier* . niste – cel evreiesc fetelor și unu sau alți doi – pur și simplu dispăruseră, așa cum dispăruseră Claire și Vivi. Alții au decis să se întoarcă și să lupte pentru a supraviețui cu familiile lor în zone mai rurale, unde măcar exista șansa de a cultiva puțină hrană.

Tentația de a merge acasă era puternică, dar Mireille știa că nu poate să părăsească Parisul, chiar dacă ar fi putut să obțină un permis pentru a călători. Aplica pentru unu ar a desena Atenţie la se. În orice caz, ea a avut la stau, pentru cel dragul de cel fugari acea ea adăpostit în cel pod camere în cel Rue Cardinale și de dragul prietenilor ei, Claire și Vivi. Habar n-avea fie că erau sau nu încă în viață, dar ea știa că trebuie să continue, continuă să speri că într-o zi se vor întoarce.

A părăsit apartamentul cât mai rar posibil și s-a ghemuit în ea pături când au sunat sirenele raidului aerian și ea a auzit vuietul îndepărtat al cel bombardiere deasupra capului. Ea de multe ori se întreba dacă „Fréd” a fost în unu de cel avioane și încercat la da se curaj de închipuind acea el a fost, acea știa că ea era acolo și că își conducea bombele departe de Saint-Germain, ținând-o în siguranță.

Domnul Leroux îi aducea, din când în când, vești despre războiul de dincolo granițele țării ei. Forțele germane erau întinse mai subțiri ca niciodată acum, și cel privațiuni acea ei ar fi provocat pe cel ţări ei ar fi ocupat au fost muşcător lor de asemenea. The Aliați au fost mai puternic decât vreodată, realizarea

avansuri. Cu siguranță, a spus el, dacă valul va continua să se întoarcă așa, războiul nu putea merge mai departe. . .

S-a străduit din greu să se țină de cuvintele lui, chiar dacă atunci când studia Fața lui era slabă și răsucită de angoasă, dezmințindu-i simțul de bazăde disperare.

Ea se gândise adesea la ceea ce spusese el în ziua în care venise spune-i că Vivi și Claire părăsiseră închisoarea și fuseseră duse într-un lagăr Est. — *Îi iubesc pe amândoi, Mireille* . Ce voise să spună cu asta? Ce a fost relația lui cu Vivi și care au fost sentimentele lui pentru Claire? Ar putea ii iubesti pe amandoi in egala masura?

Într-o seară, după ce a stabilit familia de refugiați care era adăpostindu-se pentru noapte în dormitoarele lor, ea i s-a alăturat unde stătea el lamasă în sufragerie.

Pentru A moment ei au fost ambii tăcut. Și apoi ea a spus, „Eu mirare ce fac ei acum. Nu era nevoie ca ea să le spună numele; amândoi ştiau la cine se referea.

„Îmi spun în fiecare zi că ei fac ceea ce facem noi. Starea în viață, continuând, așteptând ziua în care vom putea fi din nou împreună. Cred că noi avea la ne spunem acea. Este ce dă Statele Unite ale Americii motiv a căra pe.'

Ea a încercat să citească expresia din ochii lui, dar profunzimea durerii lui a întunecat orice altceva. 'Vivi. . .' începu ea, dar se opri, incapabil să găsească cel cuvinte corecte a întreba el ce ea am vrut sa stiu.

El studiat a ei față pentru A moment. Și apoi el a spus, a lui voce spargere cu emoție, „Vivi este al meu soră.'

Toate la o singura data aceasta făcut sens. Al lor apropiere. The cale ei a zâmbit la reciproc. Dar și felul în care îl văzuse uitându-se la Claire, uneori. Chiar îi iubea pe amândoi. Dar în moduri foarte diferite. Durerea din a lui ochi avea sens și acum.

El ar fi pierdut a lui sora la fel de bine la fel de cel femeie el a fost cădere în dragoste cu.

Și s-a învinuit pe sine.

The rece ar avea ucis cel femei în cel colibă, este înghețat degete congelare sângele din venele lor, dacă nu ar fi fost atât de mulți înghesuiți fiecare pat. Iarna, puricii și păduchii mușcă mai puțin, ceea ce înseamnă că au existat mai puține decese din cauza tifosului, dar gripa și pneumonia au pășit în încălcarea la continua cel brutal, fără remușcări recolta de vieți prin cel tabără.

Slăbiți de aproape foamete și disperare, puțini dintre deținuții lagărului au avut resursele pentru a lupta mult.

Într-o seară, când s-au întors de la fabrică, seniorul colibă le-a tras pe Vivi și pe Claire deoparte. „Ei cer mai multe femei care pot coase, să lucreze în centrul de primire. Mai sunt atât de mulți oameni de procesat în aceste zile, au adus mașini de cusut suplimentare. Ți-am pus numele pe listă.'

— Mulțumesc, spuse Vivi. De-a lungul lunilor petrecute în tabără, ea ar fi spuse Claire la aduce înapoi orice cote și se termină din cel fabrică ori de câte ori putea, să-i dea seniorului, așa cum a făcut și Vivi, cimentând ei în cărțile ei bune. Totul avea valoare – o mână de nasturi, a ac și ață, niște resturi de material. În cele din urmă, darurile au dat roade, cumpărându-le celor doi locurile lor în relativa căldură și siguranță a centru de primire.

Și așa a doua zi dimineață, în loc să mergi greoi de-a lungul zăpezii pline pistă până la fabrică, au mers câteva sute de metri până la înghesuiala de clădiri de lângă porțile lagărului. În timp ce mergeau, Claire a suflat asupra ei mâinile, încercând să-și împiedice degetele să înghețe. — Mă întreb cine va prelua al nostru locuri de muncă în fabrică, gândi ea cu voce tare.

Vivi a început la vorbi, dar cel rece aer prins în a ei plamani, realizarea a eiîntreg corp convulsii la fel de ea a tusit. Când ea găsite a ei voce din nou, eaa spus, 'Bine, eu speranţă oricine ia peste Ale mele mașinărie nu descoperi acea eua stabilit aceasta la face cel degetele de la picioare și pantofi cu toc de cel ciorapi mai subtire in schimb de întărire lor. eu socoti acolo va fi destul de A puţini limba germana soldati cu foarte inflamat picioarelede acum. Asta e fost Ale mele cel mai Recent contribuţie la cel război efort!' Pentru Amoment, a ei căprui ochi fulgeră cu A mic de al lor vechi scânteie, și Clairenu putea Ajutor razand. The sunet a fost ca muzică în cel înghețat aer, A sunetasa de neobișnuit acea aceasta făcut cel prizonieri mers pe jos A puţini yarzi înainte de lor întoarce și privirea. În cel cel mai apropiat paznic turn, cel butoi de A mașinărie pistols-a întors în direcția lor și Claire și-a înăbușit rapid gura cu mâna.

Vivi tuși din nou, iar respirația ei s-a transformat în nori mici deasupra ei cap care a înghețat în picături de gheață, țesându-se în aureola ei de mic de statura, roşcat bucle. A raza de scăzut iarnă raza de soare iluminat a ei pentru A moment și Claire a fost surprinsă de cât de frumos arăta prietena ei în asta moment, la fel de deplasat în împrejurimile monotone ale taberei ca un rubin cuibărit într-un morman de zdrenţe.

Mireille simțea că stăpânirea germană asupra Parisului începuse să slăbească. Erau mai puțini soldați în concediu, zilele astea, stând la cafenele și restaurante de-a lungul Bulevardului Saint-Germain, și tot mai mulți militariconvoaie părăsind oraș, îndreptându-se spre nord.

domnule Leroux sosit la cel apartament unu seară în Iunie, purtând o cutie mare. A pus-o pe masa din sufragerie cu o înflori. ' *Voilà* ! Un cadou pentru tine, Mireille. Ea a deschis cutia pentru a găsi un set radio fără fir.

Cu un an în urmă s-ar fi putut simți un fel de frică de a avea așa ceva sub acoperișul ei, dar acum reprezenta o mică libertate.

Odată ce a pus-o în priză și a poziționat corect antena, o voce a umplut camera. La început, ea abia reuși să înțeleagă care era crainicul zicală.

'Ce face el Rău?' ea a întrebat domnule Leroux. 'Ce este acest „Operațiunea Overlord”?

Ochii lui străluceau cu o privire de speranță care lipsise pentru o asemenea foarte lung timp. 'The Aliați avea a aterizat pe cel plaje de Normandia, Mireille. Asta este. Impingerea mare! Se luptă pe pământul francez.

Fiecare seară după acea, ea ar grabă înapoi la etaj din cel camera de cusut odată terminată ziua de lucru și porniți radioul la ascultați cele mai recente știri de la BBC și de la postul de radio francez liber, Radiodifuzie Nationale. The voci umplut cel cameră cu buletine anunțând cele mai recente progrese, în timp ce, oraș cu oraș, Aliații au luat cu gheare Franța înapoi de sub controlul german. Și în timp ce ea asculta, aceleași voci păreau să-i umple inima cu speranţă proaspătă. A început să se lase să creadă, din nou, că ar fi sfârșitul războiului; că și-ar putea vedea familia curând; acea Claire și Vivi ar vino Acasă; și acea pot fi – doar pot fi
– acolo undeva, tânărul aviator francez liber, al cărui nume ea șoptit la noapte în cel tăcere de a ei întunecat cameră, a fost luptă a lui drumul înapoi pentru a elibera orașul în care stătea și aștepta, în limbo, viața ei incepe din nou.

Încet, dar sigur, un nou ton de sfidare s-a strecurat în vocile care veneau prin radio, până când, în cele din urmă, valul s-a întors.

Era o după-amiază fierbinte de august și mademoiselle Vannier trimisese puţine croitorese rămase acasă devreme. Era atât de puțină muncă zilele astea și a rămas o singură echipă, lucrând la comenzile din ce în ce mai sporadice acea a venit în. Mai mult de multe ori decât nu, cel salon jos a ramas închis, cel

jaluzele desenat peste cel farfurie sticlă ferestre împodobit cu cel Nume Delavigne Couture.

Mireille deschise ferestrele apartamentului pentru a încerca să încurajeze A suflare de din timp seară aer la misto cel supraîncălzit pod camere, și apoi a pornit radioul. În timp ce își turna un pahar cu apă în bucătărie, cel a crainicului cuvinte a tras a ei înapoi la asculta Mai mult îndeaproape.

„Să punem capăt acestor convoai”, a îndemnat vocea. 'Ieri o alta mie sau Mai mult bărbați și femei au fost trimis Est. Și astăzi noi spune „Destul!” Destul de compatrioți au dispărut germanilor muncă tabere. este timp pentru lor la fi permis la vino Acasă acum. Cetăţeni din Paris, este timpul să punem capăt acestui lucru. Lucrătorii de la metrou, *jandarmii* iar poliția a ieșit în grevă. Facem apel la toți ceilalți cetățeni să se alăture lor în A mai larg act de rezistenţă. Creştere sus acum și lăsa S.U.A lua înapoi al nostruoraș!'

Ca răspuns la chemarea la arme, a auzit zgomotul unor focuri de armă din direcția râului, urmată de bubuitul tern al unei explozii undeva mai la nord. Pe strada de dedesubt se auziră strigăte și zgomotul picioarelor alergate părea să reproducă palpitantul bătăilor ei inima.

Ea simțit un copleșitoare îndemn la fi parte de aceasta, tot ceea ce aceasta a fost acea se întâmpla acolo. . . Fără să se oprească pe gânduri, a alergat pe jos scări metalice şi ieşi pe Rue Cardinale. Clădirile înalte o înconjurau intră pe strada îngustă și așa, instinctiv, se întoarse și se îndreptă spre a râului vederi mai deschise.

A grup de tineri bărbați a mărșăluit vioi către cel Pont Neuf, purtând orice arme reușiseră să le procure de la cine-știa-unde. Mai mulți bărbați au ieșit din pivnițe și mansardele clădirilor de-a lungul chei, chelneri și funcționari și polițiști: luptători de rezistență toți.

Mireille ezită la umbra unui platan, nesigură pe ce drum să meargă. La cel Sfârşit de cel pod, bărbați și femei au fost setare sus baricade, târând tot ce puteau găsi pentru a îngrămădi peste drum. Doi oameni a început să taie unul dintre copacii care flancau intrarea în pod, pătrunzând disperat în el cu topoarele.

Mireille a alergat să ajute un grup care ridica pietre de pavaj, adăugând ei la apărările tot mai mari. Mâinile îi sângerau în timp ce gheare de mortar ținând o lespede pe loc, strângând un colț liber până când piatra a fost eliberată și se putea clătina până la baricadă cu ea.

'Atenţie!' a strigat un bărbat, când copacul a început să se prăbușească, iar ea a sărit clar pe măsură ce cădea.

Doar apoi, A limba germana blindat mașină măturat către lor peste cel pod, scuipat mitralieră foc. Gloanțe ricoșat oprit cel piatră la fel de Rezistenții au întors focul, iar bărbatul a târât-o pe Mireille să se ghemuiască în spatele copacului căzut, când un glonț se înfipse în trunchi de lângă ea. Mașina blindată a virat și apoi a plecat de-a lungul *cheiului* direcție opusă. Bărbatul a apucat-o de braț și a tras-o în picioare. 'Merge acasă, domnişoară, spuse el. „Nu este sigur aici, pe străzi. Orașul este a câmpul de luptă acum. Du-te înapoi înăuntru. La capătul îndepărtat al podului, a limba germana rezervor greoiat în vedere, este pistol butoi legănându-se ameninţător spre baricade. 'Grabă! Du-te acum, cât poți. El a împins-o către cel Rue Dauphine și ea a fugit, poticnire, către cel adăpost de cel îngust străzi de cel *rive gauFhe* . La fel de ea a fugit, ea aruncat o privire înapoi peste a ei umăr la tanc în timp ce înainta pe baricade, unde unul dintre luptători culca, la capăt de podul, într-o bazin de strălucitor sânge.

Înapoi în apartament, radioul încă umplea încăperile goale cu tirada sa, îndemnând cetățenii să relueze orașul. Ea s-a aruncat pe scaunul, gâfâind și stătea ascultând până târziu în noapte voci de departe și zgomotul mai apropiat de focuri de armă, în timp ce bătălia pentru Paris se dezlănțuiape.

În tabără, erau obișnuiți să se facă „selecții” aproape în fiecare zi. Prizonierii au fost duși în mărșăluire sau aduși în autobuze pentru a fi transportați la și din multe alte tabere satelit care împrăștiau regiunea. Unii s-au întorssă raporteze unde fuseseră, dar alții nu s-au întors niciodată.

La apel nominal într-o dimineață, când ceilalți prizonieri au plecat spre fabrici pentru ziua respectivă, Claire și Vivi au primit ordin să rămână în urmă, împreună cu o serie de alte femei. Claire riscă să arunce o privire către ceilalți rămasi stând pe piața prăfuită din fața colibelor. Unul sau doi păreau speriați, neștiind unde ar putea fi trimiși în continuare și ce soartă îi aștepta Acolo. Dar cei mai mulți stăteau doar cu ochii în jos, abia reușind îngrijire. Vivi prins a ei ochi și a zâmbit, încurajator.

— Ochii înainte, se răsti gardianul.

Femeile stăteau în picioare, legănându-se în soarele de vară care le bătea ras Capete protejat numai de subţire bumbac batice pe cap, pana cand la ultimul ei

li s-a ordonat să înceapă să meargă. Linia înfometată de femei a ieşit prin porţile taberei şi a urmat paznicii până la tren statie, unde o linie de camioane a fost trasata de-a lungul peronului.

„Te rog, Doamne, nu din nou”, se rugă Claire, amintindu-și de lung și încet călătorie care îi adusese în primul rând la Flossenbürg. Un paznic trase ușa grea culisantă a unuia dintre camioane și la început Claire nu putea înțelege ceea ce vedea. Încet, strâmbând ochii împotriva celor puternici lumina soarelui, în întunericul din interiorul trăsurii de lemn a distins un încâlcit grămada de pânză cu dungi albastre și albe și membre palide. Ochii întunecați se uitau în sus a ei, scufundat în ca un craniu chipuri. Și apoi ea realizat acea aceste au fost femei. Duhoarea morții a făcut-o să-și acopere nasul și gura, ca și gardianul trase din nou ușa în grabă.

— Următoarea trăsură, strigă un ofiţer SS, făcându-le cu mâna mai jos platformă. În tăcere, femeile s-au urcat în camionul gol pentru vite care ii astepta. Ușa de lemn s-a închis, stingând lumina și a câteva minute mai târziu, trenul s-a trântit înainte.

Bătălia pentru Paris a izbucnit pe străzile orașului timp de patru zile. Mireille ascultat la cel radio emisiuni la fel de rapoarte a venit în acea cel Luptătorii rezistenței ocupaseră Grand Palais și se prăbușeau foc din partea trupelor germane. În tot orașul izbucneau încăierare dar, în același timp, coloane de vehicule germane fuseseră văzute în mișcare pe Champs-Élysées, retrăgându-se spre est.

În noaptea următoare, tonul emisiunilor s-a schimbat din nou, devenind chiar mai înnebunit. — Încurajaţi-vă, cetăţeni ai Parisului! strigă crainicul, „the A doua divizie blindată franceză este pe drum. O avangardă este la Poartă d'Italie dreapta acum. Creştere sus si lupta la ia înapoi tara ta!'

De la drumul de dedesubt se auzea zgomotul de alergare și salve de lovituri.

Dar apoi a auzit altceva. Și-a împins picioarele în pantofi și a fugit jos, grăbindu-se din nou spre râu pentru prima dată de atunci ea ajutase la construirea baricadelor de pe Pontul Neuf. Ea s-a alăturat unei creșteri potop de oameni ieșind pe străzile orașului lor și, unul câte unul, au adăugat eivocile lor la cântec.

' *La Marsilieza* ' a sunat prin cel străzi la fel de limba franceza și Spaniolă trupe, în american tancuri și camioane, deschis foc pe cel limba germana

fortificaţii.

Când ei ar fi îmbarcat cel tren la Flossenbürg, Claire și Vivi nu a avut știau unde erau duși sau cât va dura călătoria. Dar, după doar câteva ore de progres zguduitor, trenul s-a oprit brusc.

The femei ridicat al lor plecat Capete la cel sunet de strigat comandă și apoi au auzit ușile vagoanelor pentru vite fiind trase înapoi. La Ultima trăsura lor a fost deschisă și s-au ajutat unul pe altul să coboare, clipind în soarele serii. Și-au întors fețele departe de grămezi de cadavre care erau descărcate de mai sus în tren și stivuite lângă șinele de cale ferată. Prizonieri bărbați în omniprezentul dungat uniformele au fost Se încarcă cel cadavre pe la cărucioare de mână și roată lordeparte.

Acestea OMS au fost încă în viaţă au fost ordonat în linii și turmată de-a lungul trenului până la o poartă înaltă, albă. În timp ce mergeau, unul dintre alte femeile au căzut în pas alături de Claire şi Vivi.

— Sunteţi cei de la Flossenbürg? întrebă ea, păstrându-și vocea joasă, astfel încât să nu se audă sub zgomotul târșăturii picioarelor. 'Am vazut numele când ne-am oprit la gară.'

Claire dădu din cap.

'Și tu?' a întrebat Vivi. 'Unde avea tu vino din?'

'Mai departe Nord,' răspuns cel femeie. 'A loc numit Belsen. Sunt sperând acest tabără voi fi A pic mai bine. Aceasta cu siguranță nu pot fi orice mai rau.'

— Ştii unde suntem?

— L-am auzit pe unul dintre gardieni spunând că suntem trimiși la Dachau. Departe de la bombardamentul din nord. Ei construiesc noi fabrici aici, să înlocuiți-le pe cele care au fost distruse. Deci au nevoie de mai mulți muncitori.

'Tăcere!' urlă un gardian. — Continuă să te miști acolo!

În timp ce treceau prin arcada porții, Claire o ridică ochi să citească cuvintele acum cunoscute puse în porțile de fier: *Arbeit MaFht Frei* . De data asta, ea a citit ei în tăcere.

Femeile au fost conduse la barăci mult mai mari decât cele din lagăr la Flossenbürg. Rând după rând de ei se întindeau în depărtare. Aceasta lui Claire i s-a părut că Dachau este mare cât un oraș. În centrul tabără, în spatele unui grup de copaci, un horn înalt se ridica spre cerul de august, colorarea cel albastru cu A nor de gri fum. Aceasta a fost A vedere ea recunoscut

din cel anterior tabără și ea tremurat, știind acea acest trebuie sa fi unde cărucioarele cu cadavre erau duse spre aruncare.

Vivi o trase de mânecă. — Hai, spuse ea. — Să găsim un pat înainte să fie luate toate.

După ce stătuseră la coadă pentru rații slabe de supă apoasă și un mic bucată de pâine neagră tare, s-au întors înăuntru și noua lor colibă senior a atras atenția femeilor. Ea a consultat un clipboard, spunându-le fiecăruia grup Unde ei a avut fost alocat la muncă cel Următorul zi. Ea privit la cel numere cusute pe jachetele lui Claire și Vivi și i-au consultat lista. 'Tu doi, prezentați-vă la centrul de recepție. Vei fi în camera de cusut. Tu știi ce faci?

Amândoi au dat din cap.

'Foarte bine. Termină-ți mâncarea și dormi puțin. Este un început devreme în dimineata.'

În cel aglomerat pat acea ei impartit, de sus la coada, cu Două alte femei, i-a șoptit Claire lui Vivi: „Vom fi bine în centrul de recepție aici, nu-i așa? La fel cum eram noi înainte. Slavă Domnului pentru cusutul nostru experienţă. S-ar putea să ne salveze viețile.

Vivi și-a dus mâna la gură, trupul tremurând în timp ce încerca suprima-i tusea. Când a putut vorbi din nou, a șoptit: „Vom fi bine. obține niste dormi acum, Claire. este fost A lung zi.'

Claire s-a obișnuit cu ritmul de lucru în camera de cusut de la Dachau centru de primire. Toată ziua, un flux continuu de noi prizonieri a fost admis și mașinile de cusut zbârneau în timp ce muncitorii atașau numere și triunghiuri colorate la uniformele în dungi albastre și albe, unul din fiecare pe cămașă chiar deasupra inimii și câte unul pe piciorul drept al Pantalonii. I-a sfâșiat sufletul să fi devenit parte a mașinii sumbre procesând fiecare nou deţinut cu o eficienţă nemilositoare şi ea simţi un sentiment de vinovăție în timp ce îi dădea înapoi fiecare articol finalizat destinatarului său, întâlnindu-și privirile plin de frică și deznădejde. Ea a încercat să-i încurajeze la început, cu o cu amabilitate cuvânt sau Două, dar cel paznic OMS supravegheat cel cusut cameră a avut a strigat la ea să nu mai vorbească și să se concentreze asupra muncii ei. Deci acum avea să te descurci cu un zâmbet slab în schimb.

Ea știa ea a fost norocos, deşi. Cu numai A mic de statura mers pe jos la celrecepţie centru fiecare zi, ea și Vivi conservat ce mic energie ei

au putut să culeagă din rațiile puține care formau dieta prizonierilor în tabăra, iar Claire se simțea puțin mai puternică decât se simțise când făcuse a lucrat în fabrica de textile de la Flossenbürg. La sfârșitul zilei, așa cum ei făcut al lor cale înapoi la cel barăci, sub cel vigilent ochi de cel gardieni în turnurile din jurul perimetrului taberei, ea a observat că a lui Vivi tuse părea A mic mai bine de asemenea, cu toate că pot fi acea a fost doar deoarece aceasta a fost vară acum. Ea știa la fel de bine, din ce cel alte femei în al lor coliba a spus, că munca ei era puțin mai ușoară decât locurile de muncă din fabrici și din împrejurimile erau mai puțin aspre.

Ei ar face-o fost prizonieri în aceste tabere pentru Mai mult decât A an, ea înţeles şi pentru o clipă un sentiment de dezolare ameninţa să se copleşească a ei. Ar mai vedea Parisul vreodată? Ea aruncă o privire spre locul unde stătea Vivi la mașina ei de cusut, capul ei aplecat asupra muncii ei. De parcă simțea că era fiind privită, Vivi ridică privirea și îi aruncă lui Claire un zâmbet și o încuviințare din cap, liniștitoare a ei. *Suntem împreună* , își spuse Claire, repetând mantra care o păstrase a ei mergând prin asa de mulți ori de disperare. *Tot voi fi bine* .

Dintr-o dată, gardianul, care stătuse rezemat de perete, privea femeile lucrează, au pășit până unde stătea Vivi și au strâns-o în picioare, lovind-o puternic în jurul capului. Linia de prizonieri s-a strâns înapoi și unul țipă femeia la violența bruscă a gestului.

Claire a privit, îngrozită, cum mai multe triunghiuri galbene fluturau spre podea din Al lui Vivi poala, împrăștiere ca cel aripile de spart fluturi pe la scândurile goale de la picioarele ei. A strigat paznicul și doi dintre colegii ei a venit alergând din camera alăturată.

'Trădător! târfă franceză! țipă gardianul. Ea se întinse în jos și a luat împreună triunghiurile de pânză galbenă. — Câte dintre acestea au le-ai schimbat pe albastre? Nu nega! Te-am urmarit. am văzut tu faci. Și le-ai lăsat pe cele galbene când sunt două de cusut, de asemenea. Pot să te pun să împuști pentru asta. Ea se uită în jur la croitoresele și prizonierele îngrozite care încremeniseră toți la locurile lor. — Fie ca asta să fie o lecție pentru toți. Să nu îndrăznești să crezi că poți să nu asculti Comenzi.'

În liniște, zgomotul scaunului lui Claire zgâriind pe podea în timp ce se ridică, îi făcu pe toți să se întoarcă să se uite la ea. Fața lui Vivi era albă și un firicel de sânge îi curgea de pe buza de jos, dar se uită rugător la el Claire și clătină din cap, aproape imperceptibil, implorând-o fără cuvinte stai unde era ea.

'Tu de asemenea?' mârâit cel paznic. 'Sunt tu de asemenea A trădător? Sau do tu pur și simplu vrei să te oferi voluntar pentru muncă silnică alături de prietenul tău de aici?

Claire deschis a ei gură la răspuns, dar doar apoi Vivi numit afară, 'Nu!

Părăsi a ei. Aceasta a fost pe mine, pe Ale mele proprii. Nu unu altfel știa.'

— Ia-o departe, se răsti gardianul. — Și tu, a scuipat ea pe Claire, stai da-te înapoi și continuă cu munca ta. Te voi urmări, așa că nu te gândi tu pot incerca orice asemenea trucuri inteligente.

'Vă rog . . .' spuse Claire.

'Tăcere!' urlă cel paznic și ea tras a ei revolver din este toc. „Voi împușca următoarea persoană care deschide gura. Acum esti tu voi merge mai departe cu munca ta sau trebuie să te eliberez pe toată lumea croitorele de aici și alocați-vă slujbele comode altora care nu vor fi atât de nerecunoscător?

Încet, amorțit, Claire s-a scufundat înapoi jos în a ei scaun și îndoit a ei cap peste mașina ei de cusut, lacrimile ei căzând pe dungile albastre și albe cămașă pe masa din fața ei, în timp ce Vivi era scoasă cu o broaște afară din centru de primire.

Claire era frenetică. Nimeni nu știa unde fusese dusă Vivi. Seniorul în barăcile doar ridică din umeri când Claire o imploră să încerce să afle. 'Ea nu ar fi trebuit să fie atât de prost încât să încerce să păcălească paznicii. Făcând acea cascadorie, ascunzându-se cel galben triunghiuri la încerca la Salvați prizonieri. După ea a fost asa de norocos să aibă și acea slujbă. Ea clătină din cap. — Probabil că e în crematoriu pana acum.'

Aceasta trebuie sa avea fost despre Două săptămâni mai tarziu – Claire a avut pierdut urmări de timp, iar un alt prizonier luase locul lui Vivi în patul comun – când Vivi a reapărut într-o seară în cazarmă. Era mai slabă ca niciodată și tusea ei revenise. Hainele îi atârnau ca niște cârpe de cadru și ea a mers aplecat, părând să se fi mototolit în ea însăși. Claire alergă la ea și a ajutat-o să se ridice în pat, făcând-o pe femeia mormăioasă care o luase Locul lui Vivi se mută într-un alt pat. Ea a luat niște supă și a încercat să dea pentru Vivi, dar mâinile lui Vivi tremurau atât de tare încât nu a putut ține castronul. fără să-l verse. — Iată, a liniştit-o Claire, lasă-mă. Încetul cu încetul ea lingura cel apos bere de cartof peelinguri și varză în Al lui Vivi gură.

Mai târziu, când și-a recăpătat destule forțe pentru a vorbi, a spus Vivi Claire acea ea ar fi fost a pune în solitar izolarea pentru Două săptămâni.

Ea ar fi lain

singur în cel întuneric, ascultare la cel gemete și strigă din cel celulele învecinate și a continuat repetând iar și iar cuvinte pe care ea și Claire le șoptiseră atât de des: *Sunt aici. Suntem încă împreună. Tot voi fi bine.* 'La fel de lung la fel de eu știa tu au fostBine, Aș putea suporta,' ea a spus.

Claire o ajutase pe Vivi să se întindă. — Acum te vei face bine, spuse ea. 'Bolnav uite după tu. Voi tu merge înapoi la muncă în cel fabrică, do tu gândi?'

Vivi s-a scuturat a ei cap. — Au făcut-o spuse pe mine la a te alatura cel muncă detaliu mâine dimineaţă după apel nominal.

'Nu!' a lui Claire ochi lărgit în groază. 'Tu nu au a primit cel putere la face treaba asta. Te va ucide.

— Exact asta speră. Când gardienii m-au luat din cel cusut cameră, unu de lor împins pe mine sus împotriva cel perete de cel recepţie centru și a pune a lui pistol la Ale mele cap. Dar apoi, doar la fel de el a fost pe cale să apese trăgaciul îl opri colegul său. „Un glonț este prea bun pentru A limba franceza curvă ca a ei," eu auzit -l Spune. "Noi poate sa obține niste Mai mult muncă afară din ea – las-o să moară cu o moarte mai lentă.” Ea se opri, luptându-se să-și capete respirația dureros tuse a cuprins-o corp.

— Taci, o îndemnă Claire, nu încerca să vorbești. Odihnește-te și obține-ți puterea înapoi.'

continuă Vivi, de parcă prietena ei nu ar fi vorbit. — Dar nu am de gând dând lor acea satisfacţie, Claire. Acum Sunt înapoi cu tu, Bolnav fi mai puternic. Ne vom menține unul pe celălalt, tu și cu mine, nu-i așa? Așa cum am făcut noi mereu Terminat?' Vivi a zâmbit la a ei, dar chiar în cel întunecare colibă la fel de noapte căzut, Claire vedea că ochii ei erau bălți adânci de tristețe.

Claire nu a suportat să rămână la locul ei de muncă în centrul de recepție, cusând numere și triunghiuri pe uniformele noilor prizonieri. După altul lună, ea smuls sus a ei curaj și vorbit la cel senior în cel colibă, întrebând pentru a fi transferat a lucra cu Vivi.

Femeia o privi surprinsă. — Știi ce ești intreb? Prietenul tău a fost repartizat cu munca grea pentru femei, din ordinul comandantului lagărului. Este o minune că este încă în viață. este numai pentru că vara a fost blândă pe care o are oricare dintre acele suflete sărace supravietuit. Dar de iarnă pe felul ei acum. Aceasta voi decima-i.'

— Te rog, spuse Claire ferm. „Vreau să fiu transferat. Aici sunt o multime a altora care sunt disperați să aibă un loc de muncă în camera de cusut. Lasa-ma sa fiu cu Vivi.

'Foarte bine. Dar nu veni să-mi ceri slujba ta confortabilă înapoi când zăpada începe să cadă și se așteaptă să petreci zece ore pe zi lopatând cel drumuri curate. Sper ştii ce ce faci.'

Claire făcut într-adevăr realiza acea aceasta a fost foarte probabil acea nici ea nici Vivi ar supravieţui cel iarnă lucru cu cel cohortă de prizonieri atribuit la sarcini de muncă grea. Dar, în timp ce ea a văzut cum lucrarea își ia efectele asupra Vivi avusese timp să se gândească la ce ar însemna dacă Vivi nu mai era Aici. Și știa că nu ar putea trăi cu ea însăși dacă ar fi trebuit petrece acele nopți lungi și întunecate în patul acela aglomerat, fără prietena ei acolo la şoaptă, 'Sunt Aici. Suntem împreună. Tot voi fi bine.'

Claire nu avea de ales. Ea ar prefera să moară cu Vivi decât să trăiască fără a ei.

1945

Orașul fusese eliberat și Parisul a revenit la guvernarea franceză, dar Delavigne Couture își închisese porțile pentru ultima oară. Mademoiselle Vannier a anunţat într-o dimineaţă croitoresele de la primul etaj că Acolo ar fi Nu Mai mult muncă venire în o singura data ei ar fi terminat cel comisioane ei au fost lucru pe. Ea spuse cel fete, deşi, acea Domnul Delavigne întrebase acolo în numele lucrătorilor săi a fost o ofertă de la o casă de couture mai mare, care mai avea încă multă muncă venind. Oricine dorea să înceapă acolo săptămâna următoare.

Mai tarziu acea la fel zi, ea a avut A Liniște cuvânt cu Mireille, spune a ei acea clădirea avea să fie scoasă la vânzare, în cele din urmă, dar că ea ar putea rămâne unde era deocamdată, căci ar fi bine să nu părăsească locul complet pustiu în timp ce lucrurile erau încă atât de nerezolvate în urma cel a orasului eliberare. „Eu speranţă tu voi fi venire cu pe mine la muncă la Al domnului Lelong? Ești una dintre cele mai bune croitorese ale noastre, Mireille. Știu vei fi binevenit acolo.

Mireille se gândi o clipă. Tânjea să meargă acasă să o vadă familie, dar războiul a continuat să dezvolte în toată Europa și încă mai existau înfruntări pe limba franceza sol la fel de cel ultimul de cel limba germana trupe mutat la consolidează apărarea lor finală a frontierei de est. Călătoria era riscantă și cel căi ferate au fost în mare măsură distrus Unde Rezistenţă luptători a avut a sabotat liniile pentru a împiedica deplasarea eficientă a trupelor germane. Aceasta era probabil mai sigur ca ea să rămână acolo unde era deocamdată. . . iar dacă ea era complet sincer cu se, Acolo au fost alte motive De ce ea a fost reticent să plece. Ea aștepta, zilnic, vești de la domnul Leroux Vivi și Claire. Și apoi, ce dacă cel aviator a venit înapoi la uite pentru a ei
. . .?

Și asa de ea de acord. Ea ar muncă pentru cel nou couture casa și stai pe loc la Paris deocamdata.

Casa de couture a lui Lucien Lelong supraviețuise războiului și acum prospera, datorită unui designer cu o reputație de strălucire pe care l-a angajat.

Genunchii lui Mireille s-au tremurat când i s-a prezentat același designer, un Monsieur Dior. Lucra la niște look-uri noi pentru a marca unul nou început, a explicat el echipei de la Maison Delavigne, așa cum erau primind un tur al *atelierului* în prima lor zi. „Sunt încântat să vă urez bun venit tu la Lelong. Maison a lui Delavigne croitorese avea A reputatie pentru perfectiunea, a spus el. — Și nu mă aștept la nimic mai puțin.

Mireille i-a plăcut munca ei cu noii ei angajatori. Era încă greu să vin de niște țesături, dar Monsieur Dior a profitat la maximum de ceea ce era acum devenind disponibil. A lui idei inclus mai moale contururi și subtil podoabe, iar în fustele celor rochii cusute Mireille. Atelierul fredona cu *sunetul* cusăturii mașini și un sentiment de ocupare care lipsise de mult la Delavigne Couture. domnule de la Dior reputatie a fost creştere rapid și bogat clienții din întreaga lume începuseră odată să ceară couture pariziene din nou.

Nu se putea abține să se gândească cât de mult s-ar bucura Claire și Vivi lucru Aici, folosind al lor aptitudini la a respira viaţă în domnule de la Dior rochii de seară uimitoare, în timp ce lucrau cu minuțiozitate la complexul lor ornamentaţie cu mărgele. Ea a dorit ei au fost Aici acum, stând la cel cusut masa lângă ea, schimbând din când în când un zâmbet când își ridicau privirea de la ei muncă, făcând o pauză pentru a întinde degetele înghesuite și gâturile dureroase.

Când avea să se încheie războiul în sfârșit? O mare parte din Franța fusese recuperată acum, dar cel germani a avut consolidate al lor rămas forte în cel Vosges Munţi în cel Est. The radio emisiuni acea ea ascultat la cu aviditate a anunțat că, în ciuda ultimelor încercări ale trupelor lui Hitler, Aliații se luptau acum prin Belgia spre Germania. În timp ce ea asculta la știri în fiecare seară, se întreba când va auzi știrile ei foarte tânjit după: vești despre prietenii ei.

Domnul Leroux încă muncea neîncetat să încerce să le găsească, până la capăt contactele lui în armată și în Crucea Roșie. Sigur avea să dea de urma Vivi și Claire curând, ea spuse se. Numai apoi ar ea fi la pace.

În Germania, cel iarnă a avut fost o alta crud unu. La primul, când Claire se alăturaseră lui Vivi în detaliul muncii grele, traseseră un tăvălug greu cel drumuri acea a avut fost construit la legătură cel nou, Subteran fabrici acea erau construite în încercarea de a proteja producția împotriva Aliaților bombe. Vagoane-încărcături de moloz au ajuns cu trenul pe marginea care fusese construit pe langa cel tabără – moloz degajat din orase care a avut fost vizate în bombardamente. Prizonierii înfometați, scheletici, au primit ordin transportați-l, încărcătură cu încărcătură, până la locul drumului. Înhămat ca caii între mânerele rolei, Claire și Vivi au fost nevoite să se arunce nerăbdător să-l facă să se miște deloc și apoi, ore în șir, s-au dus cu greu amestecul gros de clincher și moloz, zdrobindu-l și aplatind suprafaţă.

Apoi începuse să cadă zăpada și femeile se puseseră pe treabă curățându-l cu lopeți pentru a ține drumurile deschise pentru ca prizonierii putea merge la fabrici în fiecare zi. Era o muncă fierbinte, care făcea transpirație înmuiat al lor in dungi jachete, putrezind cel țesătură pana cand cel cusături zdrobit. Dar la în același timp în care degetele le-au înghețat în jurul mânerelor lopeților lor grele, sângerând și înnegrindu-se la vârfurile unde degerăturile le ciupiau.

Pe măsură ce pământul îngheța și zăpada continua să cadă, fabricile la Dachau a avut fost a poruncit la crește al lor productivitate. Ca cel crematoriu, fabrica de muniții funcționa zi și noapte. Într-o zi, *kapo a* intrat încărca de al lor muncă parte spuse Claire și Vivi acea ei a avut fost redistribuit să lucreze acolo în turele de noapte.

Noua lor slujbă a implicat scufundarea carcasei metalice într-o baie cu acid curățați-le și întăriți-le înainte de a fi pline cu explozibili. Acidul stropit și ars al lor arme, mâncând în ce mic piele încă acoperit al lor proeminentă oase. Epuizat, ei căzut în al lor pat fiecare dimineaţă, doar în timp ce a fost eliberat de ocupanții săi pe timp de noapte, trăgând pături murdare și zdrențuite în jurul lor și ghemuindu-se pentru căldură. Și de fiecare dată ei făcând așa, își șopteau unul altuia cuvintele care îi țineau în viață, înainte de a cădea într-un somn neliniștit, zdruncinat de durere. Când s-a trezit către seară, Claire ar minciună ascultare la cel muncind de Al lui Vivi suflare, cel slab trăncăneală de a ei plămânii amestecându-se cu cel sunet de cel vânt la fel de aceasta scormoni pereţii colibei, iar ea trăgea în linişte marginea ei pătură peste prietena ei, încercând să-și sprijine puterea și să o protejeze deasprimea care distruge viața realității care îi înconjura.

Când au fost treziți din patul lor de muncitorii în schimbul de zi care se întorsese pentru seară, seniorul blocului le-a pus pe Vivi și pe Claire să poarte afară trupurile celor care nu ajunseseră la alt schimb de noapte. ei ar adăuga lor la cel grămezi pe cel de lemn cărucioare care făcut cel runde de cel tabără fiecare dimineaţă și fiecare seară, livrând stive de cadavre la crematoriul.

În sfârșit, a venit ziua când soarele a urcat puțin mai sus deasupra sârmă de ras care înconjoară perimetrul electrificat al taberei și petice de noroiul gol a început să se vadă prin zăpada care acoperea pământul. Ca ei într-o seară, îndreptată spre tura lor în fabrica de muniţii, şopti Claire lui Vivi că au făcut-o: supraviețuiseră iernii de la Dachau. Cu siguranţă nu va mai fi altul, i-a spus prietenei ei – războiul se va sfârşi şi aveau să fie liberi când urmau să cadă zăpezile pe tabără. Vivi zâmbise și dădu din cap, dar nu putea vorbi, în timp ce o criză de tuse o cuprinse și o convulsii oasele ei, zdrănnindu-le ca ramurile goale ale copacilor din afara porților a taberei care se zguduia și tremura în vânt.

Noi prizonieri au continuat să sosească la Dachau, în număr mai mare decât vreodată. Unele dintre trenurile care au oprit lângă tabără s-au deschis... camioane acoperite pline cu moloz și cărbune și materii prime pentru fabrici. Dar alții a tras lung lanţuri de acestea cu laturi de lemn vagoane de vite, și când cel paznici a tras înapoi cel șuruburi acea fixat cel alunecare ușile o alta încărcătura umană a fost descărcată. În cazarmă, noii sosiți ar spune despre grămezile înalte de cadavre, care trebuiau descărcate din tren și stivuite lângă șine. Unii dintre prizonieri au spus că au fost adus la Dachau din alte tabere care erau evacuate ca Aliații au avansat. Oriunde veneau, toți aveau povești de spus tortura și crima și foametea și munca sclavă. Și fiecare dintre acestea taberele păreau să aibă în centru un horn înalt care respira duhoareaa morţii în cerul Europei.

Noii veniți au adus cu ei și noi focare de păduchi și purici și boli care s-au răspândit rapid în barăcile deja mizerabile. The femeile au făcut tot posibilul să se ajute reciproc, curățându-se una pe capetele altora, oferind apă și îngrijind bolnavii cât puteau de bine. Dar supraviețuirea a fost devenind o provocare imposibilă. Pe măsură ce populația creștea, dizenteria s-a umplut cel barăci cu este îmbolnăvitor duhoare și cel mai blândă vânturi de arc adus cu ei o renaştere a sărutul de moarte al tifosului.

Era aprilie. Încă suficient de rece pentru a provoca formarea unui îngheț pe acoperișurile cazarma peste noapte și să înghețe mâinile și picioarele lui Claire în timp ce ea și Vivi mers înapoi la al lor bloc după o alta noapte schimb în cel armamentului fabrică. Fiecare os în a ei corp durea cu rece, epuizare și foame, cel Sfânta Treime a lagărului de concentrare. Cerul dincolo de turnul de veghe strălucea roșu când un alt zori a izbucnit peste Dachau, dar coloana de gri fum care se ridica din hornul înalt de cărămidă din centrul taberei pătat frumusețea răsăritului cu palitura lui sumbră.

Tusea lui Vivi era uscată și suna dureros în timp ce se cobora obosit spre pat. Claire i-a adus o cană de tablă plină cu apă, dar Vivi deja intrase într-un somn adânc când se întorsese din Atingeți, asa de ea a stabilit aceasta cu grija sub cel pat pentru mai tarziu. Ea a tras cel margine de pătura ei peste corpul irosit și colțoș al prietenei ei, observând o erupție de întuneric îi mușcă pieptul unde supracămașa cu dungi albastre și albe atârna liber din concavitatea de sub clavicule.

Mai târziu în acea zi, în timp ce Claire a intrat și ieșit dintr-un somn tulburat, a zbuciumul brusc în colibă o forța să se trezească complet.

Unele dintre femeile care trebuiau să lucreze ziua shift se întorsese la barăci și zgomotul cizmelor lor se grăbea înapoi și mai departe peste scânduri au făcut ca pereții colibei să reverbereze.

'Dacă tu avea A pătură, aduce aceasta cu tu,' strigat cel bloc senior.

Ea a păşit cel lungime de cel lung cameră, tremurând treaz cel epuizat detinuti cine ar fi a lucrat cel noapte schimb și spune lor la obține sus. 'Grabă.Vei pleca în scurt timp. Adună-te pe pătrat cât mai repede posibil.

Claire blând bătut Al lui Vivi braţ, dar Acolo a fost Nu imediat raspuns. Ea a înghiontat-o mai ferm și Vivi a tușit, sunetul acela uscat și răgușit care a fost atât de dureros să aud. Atunci Claire și-a dat seama că trupul prietenei ei era ardere. Se ridică, cât putu mai bine, în patul închis, și se retrase gulerul cămășii lui Vivi. Și a văzut de ce se temea: întunericul erupția cutanată se răspândise pentru a acoperi pieptul lui Vivi. Era o priveliște care îi era familiară cu din încercând la Ajutor alte femei în cel bloc. Aceasta a fost cel semn detifos.

Când coliba se golea, seniorul blocului s-a grăbit spre colțul unde Claire încerca să-și facă prietena să ia o înghițitură de apă din cana de tablă. Ochii lui Vivi erau străluciți de febra care ardea în interiorul ei irosită corp. 'Obține sus! Fi rapid! Tu nevoie la fi pe cel pătrat acum pentru A rostogolire apel.'

'Ea nu pot . . .' Claire a spus, cotitură frenetic la cel senior. 'Ea e bolnav.
Uite la a ei.'

După o privire superficială, seniorul a spus brusc: — Ei bine, va trebui să pleci ea atunci. Acestea care sunt de asemenea bolnav la merge va fi lăsat aici pentru gărzi a avea de-a face cu.'

'Merge?' întrebă Claire. 'Unde sa mergi?'

— Aliații avansează. Vor fi aici în orice zi. Ordinele mele sunt să evacua tabăra. Trebuie să mergem spre vest, spre munți. Adu ce tu poate sa și ieși afară acum.

Claire s-a scuturat a ei cap. „Eu nu va părăsi a ei,' ea a spus.

Seniorul începuse deja să plece. Ea s-a întors să se uite la Claire. 'În acea caz,' ea rupt, 'tu poate sa stau pentru toate eu îngrijire. Tu Două avea a fost nimic altceva decât probleme de la bun început. Dar te avertizez, tabăra este distrus. SS-ul elimină pe oricine lăsat în urmă, bolnavii și cel moarte. daca tu stau, veți mor cu a ei.'

a lui Claire voce a fost Liniște, dar determinat. „Eu nu va părăsi a ei,' earepetate.

Seniorul blocului a ridicat din umeri. Apoi s-a întors pe călcâie și a părăsit colibă, trântind ușa în spate a ei.

Claire s-a întins înapoi lângă Vivi și a încercat să-și calmeze febra umezire A colţ de a ei cămaşă și blând mângâind aceasta peste a ei ardere frunte.

'Sunt Aici,' ea șoptit. — Suntem împreună. Tot voi fi bine.'Sunetele de dincolo de pereții colibei erau înăbușite : alergare paşi adunare în cel pătrat, apoi tăcere pentru ce părea ca orein timp ce cel efectivul a luat loc, ea asumat, și apoi cel sunet deamestecând picioarele la fel de A puţini mie prizonieri a început al lor lung Martie afarăprin cel metal porti, sub acea grotesc slogan, către cel VosgesMunţi Unde cel asediat limba germana forte au fost încercând la consolida una dintre ultimele lor fortărețe.

Pe măsură ce amurgul se întuneca, lumina care se filtra prin ferestrele murdare ale cel colibă, cel tabără dincolo căzut tăcut. Claire a continuat la scălda Al lui Vivi fruntea și să-i curățeze cu burete pielea, care părea la fel de fragilă ca țesutul hârtie și asa de Fierbinte aceasta ar putea izbucni în flăcări. A ei prieten mormăi și tuși și gemu, în timp ce durerea și febra o mistuiau. Pe tot parcursul în întunericul lung al nopții, Claire a tot încercat să o facă să bea puțin apă și a continuat la şoaptă reasigurări – 'Sunt încă Aici. Suntem

împreună. Nu te voi părăsi, Vivi. – până când în cele din urmă și ea a căzut într-o tulburaredormi.

În zorii zilei, Claire s-a trezit și a găsit ochii lui Vivi asupra ei. Erau încă plină de febră, dar era trează. Claire a netezit aureola părul îmbibat de sudoare înapoi de pe fața lui Vivi, rugându-se să fie un semn că febra se spargea si ca ar putea trece.

Zgomotul cizmelor grele care treceau pe lângă ușa colibei tresări Claire. A fost acest aceasta? Au fost aceste cel paznici, venire la dispune de cel bolnav șipe moarte, așa cum prevăzuse seniorul?

Dar pașii s-au stins în jurul capătului cazărmii. Și apoi deodată, în apropiere se auzi un zdrăngănit de focuri de armă. A dat o comandă strigătă Claire ridica-te. Vocea nu era germană; era american.

— Vivi, șopti ea, sunt aici! Americanii. Am reușit. Dar Vivi părea să fi căzut înapoi în inconștiență, fiecare gâfâind respiraţia făcându-i să zdrănnească pieptul.

'Sunt mergând la obține Ajutor, Vivi,' Claire spuse a ei. — Ei vor avea medicament.

Stai, mă voi întoarce foarte curând.

Ea se clătină spre uşă şi o deschise, clipind în aprilie lumina soarelui. Picioarele îi simțeau atât de slăbite încât abia se putea în picioare, dar știa trebuia să meargă să găsească pe cineva care să o ajute pe Vivi. In fiecare minut numărat. Ținându-se de pereții colibei pentru sprijin, ea și-a îndreptat drumul sprespaţiul deschis al pieţei din faţa şirurilor de barăci.

Din forta de obicei, ea aruncat o privire sus nervos la cel cel mai apropiat turn de veghe în cel gard acea închisă cel tabără. Dar in schimb de cel silueta unui soldat nazist cu o mitralieră antrenat în interiorul lagărului, un pătrat gol de cer era încadrat dincolo de turnul abandonat. Aplecat pe partea laterală a unei colibe pentru sprijin, ea se împletici spre centru pătrat.

A fost mirosul care a lovit-o primul. Deasupra fundalului miros de moartea și decăderea, obișnuitul fir de fum acriș și cenușiu încă atârna în aer deasupra hornului de cărămidă din spatele ei. Dar pe măsură ce se apropia de piață și mai mult duhoarea înțepătoare îi umplea nările. Când ocoli colțul ultimei colibe, s-a înecat în timp ce o peliculă groasă de fum o învăluie, vâlvăindu-se în jurul ei pe o rafală de briză. La fel de aceasta curățat, ea ar putea face afară A mocnit morman de ceea ce arătau ca traverse de cale ferată în mijlocul terenului de paradă. A mâna carbonizată ajunsă din vârful grămezii, arătând spre un rai acea ea Nu mai lung crezut ar putea exista, la fel de a ei amorțit simțurile spuse a ei acea

acesta era un rug funerar asamblat în grabă. Crematoriul era prea lent: personalul lagărului încercase să ardă cât mai multe cadavre înainte de tabără a fost eliberat, în încercarea de a distruge dovezile a ceea ce se întâmplase Acolo.

Căptușită sus pe cel paradă sol, Unde o singura data ei a avut forţat cel prizonierii să stea ore în șir pe orice vreme, pe măsură ce se făceau numărări sau pedepsele măsurat afară, au fost niste de acestea la fel tabără paznici. american trupe, purtare rotunjite căștile și kaki uniforme, ținută lor sub amenințarea armei. Un prizonier s-a clătinat în piață, cu picioarele abia reușite ține-l sus și s-a lansat înainte, încercând să atace pe unul dintre SS paznici. El a tipat la fel de el făcut asa de, rostind nearticulat, agonizat plânge, dând glas ultrajului că tratamentul inuman al gardienilor față de atât de mulți oameni nevinovați de atâția ani garantați. Slăbiciunea lui l-a făcut să atace ineficient, totuși, și doi dintre soldații americani l-au prins și l-au ținut -l oprit SS personal, cu blândețe ajutându-l departe.

Renunțând la sprijinul peretelui colibei, Claire se împiedică de el unde se afla un soldat care purta o banderolă albă însoțită de cruce roșie aplecându-se peste cel corp de A prăbușit prizonier. ' *S'il voi plaît* ' – eastrâns la a lui mânecă – 'Ale mele prieten. Tu avea la Ajutor a ei. Vă rog.'

Medicul se îndreptă, realizând că prizonierul era la pământ a fost dincolo Ajutor. Ea tras pe cel mânecă de a lui sacou din nou. 'Vă rog, vino cu mine.'

Vocea lui era blândă, deși ea nu putea înțelege cuvintele lui a spus. A încercat să o facă să stea jos, dar ea a găsit puterea să reziste, să facă trage-l spre colibă. Dându-și seama de intenția ei, a mers cu ea, urmând-o a intrat pe uşă şi a ajuns la colţul patului în care ea şi Vivi impartit.

Claire îngenunche și apucă mâna prietenei ei. — Vivi, ajutorul este aici! ea a plans.

Dar Acolo a fost Nu răspunzând stoarce de a ei degete, Nu fluturare de pleoapele deschizându-se pentru a afișa o pereche de ochi de culoare alune limpede.

Și apoi și-a dat seama că zdrăngănitul respirației lui Vivi căzuse tăcută și cămașa cu dungi albastre și albe atârna în pliuri nemișcate deasupra ei inima.

O inimă care fusese atât de plină de curaj și putere. O

inimă care nu mai bate.

Medicul a pus o mână tandră pe umerii slăbiți ai lui Claire în timp ce ea îngenuncheat lângă patul de lemn.

Ea suspină în aureola moale a părului aramiu al lui Vivi, luminată de a lumina soarelui care se strecura prin ferestrele murdare pentru a le lumina pe cele douăfemeile înghesuite în coliba goală.

Harriet

Nici măcar nu auzisem de Flossenbürg, așa că intru online să-l cercetez. Sunt îngrozit să constate că existau sute de așa-zise lagăre de muncă asemănătoare împrăștiate în Europa ocupată de naziști, de la Franța în vest până la Rusia în Est. Cifrele sunt îngrozitoare, o înregistrare grotească a ceea ce s-a întâmplat în lagărele de concentrare. Descoper că Claire și Vivi erau doar două dintre ele literalmente milioanele de oameni care au fost închiși, înrobiți și uciși. Boala, malnutriția și epuizarea au cauzat moartea multora; inca mai au fost uciși de plutonurile de împușcare sau în camerele de gazare ale exterminării tabere ca Auschwitz, Buchenwald și Bergen-Belsen. Dachau, Unde Claire și Vivi au ajuns, a fost una dintre cele mai mari și mai vechi tabere.

Ale mele cercetare este întrerupt de A Atingeți pe Ale mele dormitor uşă. „Vino în,' eu
apel.

Simone împinge cel uşă deschis, provizoriu. 'Harriet,' ea spune,
'Vino
afară cu mine în seara asta. Un grup dintre noi urmează să urmărească Bastilia Noapte focuri de artificii pe cel Campion de Marte. este mereu spectaculos.'

Îmi închid laptopul și îmi frec gâtul pentru a elibera tensiunea. Lucrurile Tocmai am citit că mi-a făcut capul tresărit. — Este foarte amabil, dar cred că o voi face rămâne în.'

În loc să se retragă, Simone face un pas înainte, apropiindu-se. — Harriet. . .' Ea ezită, alegându-și cuvintele cu grijă. — Am auzit de tine și Thierry. Sunt scuze. Într-adevăr eu a.m. Tu au fost bun împreună.'

Zâmbesc și ridic din umeri. — Da. Si mie imi pare rau. Doar că nu sunt în locul potrivit momentan, presupun. Dar de fapt nu cred că am fost vreodată foarte bun la relaţii.'

Ea se așează pe patul meu și dă din cap cu insistență, buclele viguros. — Asta e nu Adevărat. Tu sunt unu de cel cel mai apreciat oameni în

cel

birou. Mi-ai fost un prieten bun. Și ești o nepoată bună lui Claire, știi, continuând căutarea poveștii ei. Ar fi atât de mândră de tine. Dar ai nevoie de o noapte liberă. Va fi o bună distragere a atenției. Te rog, vino afară cu mine. La urma urmei, este cea mai mare noapte a anului din Franța! Thierry nu o va face fi Acolo, de cel cale, dacă asta e ceea ce este oprire tu,' ea adaugă. — El este lucrula un concert în seara asta.

Ochii ei întunecați strălucesc de o prietenie atât de autentică, încât nu o pot refuza a ei. 'Bine, apoi. Doar da pe mine zece minute la Schimbare,' eu Spune.

Străzile sunt pline de un râu de oameni care se îndreaptă spre Champ de Mars. Pantele ierboase care flanchează spațiul larg față de cel Eiffel Turn sunt deja aproape complet acoperit cu spectatori la fel de noi abordare. Dar Simone este un vechi mână la acest și ea observă rapid grupul ei de prieteni care au întins o pătură de păstrat suficient loc pentru a ne alătura lor. Cerul abia începe să se întunece și se aude un bâzâit de anticipare în aer când cadrul metalic al turnului este luminat dungi de albastru, alb și roșu și începe muzica. Focurile de artificii vor fi doar încep la unsprezece, creând un sfârșit spectaculos sărbătorii naționale, dar ei sunt precedate de un concert. Mă aşez pe spate, sprijinindu-mă pe coate, şi las obiective turistice și sunete spalare peste pe mine. Simone a fost dreapta, aceasta este bun la fi afară. Și eu ar putea nu avea o alta şansă la vedea acest din nou. eu mirare Unde eu voi fi acest data viitoare an, când a mea stagiu va fi A lucru de cel trecut.

Mulțimile sunt binevoitoare, toată lumea iese să se distreze și există A Grozav afacere de prietenos caterincă. Brusc, deşi, ceva schimbări. Nu pot pune degetul pe el, la început; este subtil, o schimbare atmosferică. Spectacolul de lumini continuă pe Turnul Eiffel și muzica continuă, dar sunetele mulțimii devin atenuate, cumva; Mă uit în jur, toate- prea familiar senzaţie de anxietate prinderea cel groapă de Ale mele stomac. În jurul noi, oamenii își verifică telefoanele. Tonurile de apel sunt înecate de muzică, dar tot mai mulți oameni par să asculte mesaje sau efectuand apeluri. Mă întorc și mă uit către Simone, care stă chiar în spatele meu. Ea și-a scos telefonul din buzunar și îl studiază. Zâmbetul a dispărut de pe chipul ei.

Întind mâna și îi bat glezna pentru a-i atrage atenția. 'Ce este?' Întreb.

Ea amestecă jos A mic asa de acea ea e stând Următorul la pe mine. — Există fost un atac. În Grozav. Rapoarte sunt doar venire în. Nu unu pare la fi

destul de sigur ceea ce este s-a întâmplat. Dar aceasta sunete rău.'

Ochii ni se întâlnesc în întuneric și știu că amândoi ne gândim la același lucru. 'Florenţa? Si ceilalti? Sunt încă acolo, nu-i așa? La fel de din câte îmi amintesc, lansarea produsului era programată să se încheie două zile în urmă, dar echipa plănuise să rămână mai departe pentru a face bagajele și a se bucura de Bastille Zi de vacanță acolo.

Simone da din cap, ocupat compunând A text. 'Sunt doar trimitere lor A mesaj acum.' Ea își mușcă buza, apăsând pe trimite și apoi verificând îngrijorată pentru un raspuns.

După A cuplu de minute, a ei telefon ping-uri și eu ceas a ei față, care este încă încruntat, în timp ce ea scanează ecranul. „Sunt în regulă”, ea spune. — Sunt blocați într-un bar chiar lângă plajă și au fost un fel de incident. Poliția a sigilat centrul orașului, se pare. Dar toți sunt în siguranță. Amândoi și ea respirăm din nou.

Încercăm să ne concentrăm asupra spectacolului în timp ce cerul se luminează cu artificii. Dar în jurul nostru există un aer de tensiune și preocupare distrasă. La fel de de îndată ce ultimele scântei se estompează pe negrul cerului, începem să facem drumul nostru spre casă. Simone verifică știrile care luminează în mod repetat ecran de a ei telefon și ea relee lor la pe mine la fel de noi mers pe jos. 'A camion are lovit A număr de trecători pe cel Promenadă des engleză. Ei sunt zicală sunt niște răni, poate niște morți. Sună rău.

Puțini, urcăm scările spre apartamentul de la etajul cinci și retragem în tăcere în camerele noastre.

The Următorul dimineaţă eu trezi din timp. Simone este deja sus, privind cel televizor în sufragerie. Ea ridică privirea când mă alătur ei pe canapea și cu mine pot vedea că a plâns. Pe măsură ce știrile continuă, înțeleg de ce. Ultimul un terorist a condus un camion pe drumul principal de-a lungul malului Nisa noapte. Promenada fusese blocată pentru festivitățile din Noaptea Bastiliei și era înghesuit de turişti. Dar camionul fusese băgat în mulțimile, țintind în mod deliberat oamenii de pe trotuar, sculptând a întindere de distrugere și devastare. Rapoartele de dimineață devreme estimează acea peste optzeci oameni avea fost ucis și Mai mult decât patru sută rănit, unele critic.

— Mai este ceva de la Florenţa şi de la ceilalţi? întreb eu, când eu pot vorbi.

Simone dă din cap. — Sunt la hotelul lor și își fac bagajele pentru a pleca. Vor fi înapoi mai tarziu.'

Stăm în tăcere pentru o clipă, simțindu-ne recunoscători că oamenii noi știm că sunt în siguranță, dar incapabili să ne scăpăm din minte gândul la atât de mulți alții a caror vieţile au fost brutal încheiat sau schimbat pentru totdeauna.

Simțindu-mă rău, îmi pun o jachetă și merg afară să iau puțin aer curat. Orașul de dimineață este liniștit după sărbătorile zgomotoase de aseară care au fost uitate acum, depășiți de acest ultim atac terorist asupra pământ francez. Fără să planific unde merg, mă îndrept spre râu. eu traversează drumul și stai o clipă rezemat de peretele vizavi de Île de la Cité. La început, cu greu văd peisajul dinaintea mea. Un caleidoscop de În mintea mea se joacă imagini de coșmar, ale unui camion care coboară într-un aglomerat stradă și a lagărelor de concentrare pe care le cercetasem ieri. Ce este această lume în care ființele umane pot fi autorii unei asemenea inumanități împotriva al lor proprii drăguț? Sunt încercând greu nu la lăsa cel în creștere panică mă copleșesc și îmi apăs cu mâinile de perete, respirând adânc.

Pe măsură ce respirația mi se liniștește, îmi dau seama că mă uit la râu capătul insulei. Și atunci observ: salcia lui Mireille. E încă acolo, pe punctul de la vârf, ramurile sale trăgându-și degetele verzi în curgerea Senei. Trec podul și găsesc scările înguste care duc jos la Unde cel barcă excursii pleca din cel insulă. The pietruit chei înconjoară o mică grădină publică și o urmez până la copac. În mijlocul oraș, sunt într-o oază de singurătate. Zgomotele primei ore de vârf trafic pe fie latură de cel râu sunt mut de cel voal de frunze și cel sunete liniştite ale râului bătând în pietrele care întăresc malurile insulă. Așa cum Mireille și-a găsit adăpost aici cu mulți ani înainte, eu stau cu spatele meu de trunchiul copacului, sprijinindu-mi capul de liniștitorul lui soliditate, și Ale mele minte calmeaza suficient la fi capabil la gândi Mai mult clar. Setare în afară de oroarea atacului terorist de la Nisa deocamdată, mă gândesc la ceea ce am am aflat despre bunica mea, tânjind ca ea să mă liniștească și să mă liniștească pe mine.

A fost un miracol că Claire a supraviețuit. Îmi dau seama că dacă Vivi nu ar fi fost acolo ca să o încurajeze și să o susțină, nu ar fi reușit niciodată. Hotărârea lui Vivi de a continua – și nu numai asta, ci și de a continua să încerce Găsiți modalități de a sabota efortul de război nazist – vorbește despre un uluitor putere de caracter. The concentraţie tabără sistem a fost a stabilit sus la fi

intru totul dezumanizant pentru cel detinuti. Dar aceasta nu putea pauză a lui Viviennespirit: nu și-a pierdut niciodată umanitatea până la capăt.

Când a venit acel sfârșit, totuși, Claire a rămas singură. Nu numai ea trebuie să suporte vinovăția de a fi fost cauza arestării lui Vivi în primul loc, dar a trebuit să poarte și vinovăția supraviețuirii cu ea pentru tot restul viața ei, alături de cicatricile lăsate de acele traumatizante optsprezece luni în tabere. Ea a continuat să se căsătorească și să aibă un copil. Am stabilit că al meu mama sa născut când propria ei mama avea aproape patruzeci de ani. . . trebuie să aibă a durat mulți ani pentru ca mintea și trupul zdrobit al lui Claire să se vindece suficient pentru ea la fi capabil la sustine A sarcina. Și asa de Fericire a fost numit pentru cel fericirea pe care a reprezentat-o părinților ei – un copil miraculos născut dintr-o femeie care supraviețuise atât de mult.

Acum că sunt capabil să înțeleg mai bine, am venit să-mi văd moartea mamei într-o lumină nouă. Ultimul ei act s-ar putea să fi fost să-și ia singur viața înghițind o mână de pastile și o jumătate de sticlă de țuică, dar știu acea ce ucis a ei a fost cel fragilitate acea ea a avut mostenit. Născut în pe timp de pace, ea era încă un copil care trebuia să poarte moștenirea războiului și a acesteia a fost o moștenire care a dăruit asupra ei poveri proprii: povara de întruchiparea fericirii; povara acelor modificări genetice induse de traume care i-au fost transmise; teama de abandon. Acestea erau factorii care au creat furtuna perfectă de disperare şi deznădejde care a copleșit-o și a determinat-o în cele din urmă să se sinucidă.

Mă ajută să știu asta, să pot înțelege atât de multe despre viata si moartea mamei mele. Dar și pe mine mă îngrozește. Cum pot scăpa de aceeasi soarta? Într-o lume care pare plină de frică și panică, ce pot să fac opri ciclul să se repete? Eu port aceeași fragilitate în a mea? machiaj genetic? Sunt neputincios sau este posibil pentru mine să preiau controlul viața mea?

Îmi dau seama că nu găsesc singur răspunsurile la toate aceste întrebări. Poate eu nu ar trebui fi astfel de A încăpăţânat, independent Breton sau Brit. este timpa fi suficient de curajos pentru a cere ajutor.

Și așa se întâmplă, stând în brațele adăpostitoare ale copacului lui Mireille, că eu fă-ți curajul de a face o întâlnire cu un consilier. Dacă este mai ușor pentru mine să mă exprim într-o limbă străină, poate mă va ajuta vorbi liber, la ultimul, despre poverile mele proprii.

1945

„Mireille, Acolo este Grozav știri!' domnule Leroux confiscat a ei și îmbrățișat a eicând ea deschis cel uşă în raspuns la a lui lovind. — Au făcut-o găsiteClaire în unu de cel muncă tabere! eu urmărite a ei jos prin cel roșu Cruce.Ea este în viaţă. Ea e fost bolnav, și au fost îngrijirea pentru a ei în cel tabărăspital, dar acum ea este bine suficient la fi evacuat. Sunt mergând afară Acolo,la aduce a ei înapoi la A spital Aici în Paris Unde ea poate sa continua a eirecuperare. Și Bolnav la încerca la găsi Vivi de asemenea. Claire voi avea știri de a ei,cu siguranţă. Dacă Claire are supravietuit apoi există speranţă acea Vivi are la fel de bine. Tusa stii cat de puternica este! Poate că Claire va putea să ne spună unde se află.

Inima lui Mireille se simți de parcă ar izbucni de amestecul de emoții care a clocotit la vederea chipului lui vesel. — Unde este Claire? ea a intrebat.

— O tabără numită Dachau. Lângă Munchen. Azi plec. Imediat ce eu afla mai multe, te voi anunta. În sfârșit vin acasă la noi, Mireille, eu simte-te sigur.'

a lui Claire ochi fluturat deschis la fel de lumina soarelui transmis în flux prin cel ferestre de camera ei de spital. Mâinile ei păreau de parcă aparțineau cuiva altundeva se întindeau pe albul curat al foii răsturnate. La cel Sfârşit de a ei scheletice arme, al lor piele înroșit și speriat cu acid arsuri, degetele ei erau bucăți de os umflate, vârfurile degetelor ei crăpate și întărit. Era greu de crezut că aceste mâini se strânseseră vreodată cu grijă împreună decupaje de crepe de Chine albastru miez de noapte cu ochiuri atât de mici încât nu putea fi văzută și ținea mărgele de argint delicate pe loc în timp ce le coasea în jurul decolteului, creând propria ei constelație de stele minuscule într-o noapte cer.

Era încă slăbită de febra care o copleșise ziua după ce a văzut corpul lui Vivi întins într-o groapă comună săpată în grabă, alături de atâția alții. Chiar dacă era aprilie, strânsoarea iernii a avut părea să nu părăsească Dachau în ziua aceea și ninsese, căptușind mormântul cu hermină și desenând un giulgiu moale și alb peste grămezile de cadavre care zăcea stivuite lângă șanțul noroios.

Tifusul a străbătut tabăra și chiar și după eliberarea sa câteva mii de prizonieri rămași care fuseseră prea bolnavi sau slăbiți pentru a porni la drum în marșul morții spre munți cu colegii lor deținuți, a continuat să mor în sutele lor, în ciuda slujirilor Roșii internaționale Cross și medicii armatei americane. Claire a fost una dintre norocoase. Cand febra o cuprinsese în strânsoarea ei brutală, fusese tratată prompt și făcuse a fost bine îngrijit în spitalul improvizat.

Și inca, la fel de a ei putere încet a început la prelinge înapoi în a ei vene, și-ar fi dorit să fi murit cu Vivi. În loc de o eliberare, s-a simțit ca o sentința pe viață: ea ar trăi cu știința de a fi fost incapabil să-și salveze prietena. Și știa că viața ei va fi plină, fiecare zi, cu vina. Era vina ei că Vivi fusese capturată; Vivi se uitase după ea și a protejat-o, dar ea nu reușise să facă același lucru. Ea nu a avut chiar fost acolo când Vivi luase a ei ultima suflare.

Ea a avut dorit la minciună jos lângă Al lui Vivi corp în cel căptușită cu zăpadămormânt și dormi pentru totdeauna.

O asistentă, luând pulsul unui pacient în patul de vizavi, a observat asta Claire era trează. — Iată, spuse ea, lasă-mă să te ajut să te ridici puţin. Ea umflat cel pernă și a spus, 'Băutură acest.' Claire ascultat, de asemenea slab la protestează deși tonicul avea un gust amar și o făcea să-și poată face voma.

A intrat și ieșit din somn și de fiecare dată când se trezea o deschidea ochi aşteptând la vedea Al lui Vivi zâmbet, visând acea ea ar auzi a ei șoptește că Claire nu era singură, că erau împreună, că totul ar fi bine. Dar ea a văzut doar cearșafurile curate și albe care acopereau spart coji de a ei corp și un gol scaun Următorul la a ei spital pat, și singurele voci pe care le-a auzit erau cele ale asistentelor în timp ce se plimbau cu ele atribuțiile. Și ea ar adormi din nou, gândindu-se – sperând – asta poate de data asta nu avea să se trezească . . .

Data viitoare când s-a trezit, era cineva care stătea pe scaun. The figura îndoit către a ei, și pentru A moment a ei suflare prins în A gâfâi la fel de eaprivit în Al lui Vivi limpede, alun ochi.

Dar apoi, la fel de ea concentrat, ea realizat aceasta nu a fost Vivi.

Aceasta a fost A om, OMS atins pentru a ei mână și ținută pe strâmt, la fel de dacă elnu i-ar da drumul.

Harriet

Biroul de la Agence Guillemet este din nou un stup frenetic de activitate. The de obicei, zumzetul liniștit devine un crescendo de conversații din ce în ce mai frenetice pe măsură ce săptămâna modei de la Paris se apropie și presiunea crește pe cont managerii să se ocupe de crizele de ultimă oră (modele care trec AWOL, un transport de pantofi blocați în obiceiurile franceze, solicitări de interviuri radio și presă . . .). Simone și cu mine ne fugim, ajutând să pregătim totul și să păstrăm vin cafelele. Lucrăm tot weekendul și abia ne oprim luați un sandviș la prânz luni, cu o zi înainte de lansarea oficială a Săptămânii Modei. Stagiul meu de un an a terminat, dar Florence m-a cerut pentru a rămâne încă câteva săptămâni pentru a ajuta în perioada cea mai aglomerată din an. Am amânat să mă gândesc la ce voi face în continuare. Mi-ar plăcea să rămân la Paris, dar N-am avut ocazia să vorbesc cu Florence despre posibilitatea unui program cu normă întreagă poziție la Agence Guillemet. Știu că trebuie să fie o șansă lungă, totuși, sau ea ar fi sugerat-o până acum. Poate va trebui să mă întorc la Londra și încercați să obțineți un loc de muncă acolo. De fiecare dată când mă gândesc să părăsesc Parisul, simt că a cheie de tristețe, de parcă rădăcinile tentative pe care le-am pus aici sunt pe cale să o facă fi smuls în timp ce încep din nou undeva nou. Modelul meu viața – răsturnările constante, împachetarea și despachetarea, următoarea mutare la un alt loc în care nu prea am niciun sentiment de apartenență – pare inexorabil și inevitabil.

eu încerca nu la gândi despre acea astăzi, deşi. Muncă este cel perfect deplasare activitate asa de eu scufunda eu insumi în aceasta. Sunt doar finisare sus, punând ultimele atingeri unor pungi pline cu eco-clientul nostru. produse cosmetice care vor fi înmânate oaspeților la unul dintre spectacolele de podium, când Florenţa vine prin recepţie. — Eşti lucru târziu, Harriet. Ea zâmbete. 'Și multumesc tu, acestea uite minunat.' Ea pesti în a ei geantă de mână (A clasic dud, natural) și aduce afară A cuplu de alb

carduri. — Aici, spune ea. „Am două în plus din astea. Cred că tu și Simone mai mult decât le merită. Ne vedem acolo.'

Ea face un mic semn în timp ce iese pe uşă, strigând: „ *Bon Fourage!* în timp ce se îndreaptă acasă pentru a se pregăti pentru cea mai mare săptămână a anului capitala mondială a modei.

Examin cardurile. În relief în partea de sus este un logo care este instantaneude recunoscut.

Alerg pe scările spre apartament, luându-i câte doi și sunt atât de fără suflare până ajung la etajul cinci, încât abia reușesc să ajung cuvinte pentru a-i spune Simonei că avem invitații la petrecerea *Vogue* . Și are loc la Palais Galliera. Așa că acum știu exact cum Cenușăreasa simțit când i s-a spus că va merge la bal.

Pe măsură ce ne alăturăm procesiunii celebrului faimos care urcă treptele la muzeu, sunt atât de entuziasmat încât cu greu pot respira. Pe fundal, Turnul Eiffel luminează ca și cum ar fi îmbrăcat cu lame argintiu și apoi scânteie ca acoperit în paiete. este fost cel titlu de toate cel hârtii, A ușoară spectacol comandat special pentru Săptămâna Modei. Există un sentiment de magie în aer, care este sporit de cel vedere de cel muzeu clădire la fel de noi abordare, aprins asa de acea cel pur alb de cel piatră apare eteric împotriva negrului nopţii.

În interior, sala și galeria principală sunt pline de oameni îmbrăcați în a gamă orbitoare de ținute, din avangarda celor care se străduiesc din greu pentru a atrage atenția celor care mișcă și agita lumea modei asupra clasic subestimat de acestea OMS avea Nu nevoie la încerca la toate. Camere de luat vederi fulger și o echipă de filmare circulă, captând multitudinea strălucitoare de oaspeți. Muzică pompe din ascuns difuzoare și ambii cel temperatura și cel volum de conversaţie în cel cameră avânta. Strângerea al nostru ochelari de șampanie, Simone și cu mine ne împletim drum prin mulțime, dându-ne un ghiont pe fiecare altele, deoarece recunoaștem modele, actori și editori de modă. Florence prinde vedendu-ne și ne face semn spre locul în care este ea în conversație cu un bărbat pe care îl prezintă ca unul dintre regizorii Paris *Vogue* . Ea este generoasă în includerea noastră, dar suntem și conștienți că acesta este un eveniment de afaceri pentru ea și asa de noi curând derivă departe, plecând a ei la a ei nivel inalt rețele. Simone se ciocnește de un client al agenției pe care l-a mai întâlnit și eu plec lor la conversație la fel de eu cerc cel cameră. eu poate sa cu greu crede acest este cel la fel loc

la care am venit pentru refugiu, căutând pacea și liniștirea istorie aceasta conţine. este cel perfect setare pentru acest plin de farmec parte, de Bineînțeles, dar un pic din mine este supărat pentru invazie. Câți dintre oameni Aici chiar au observat exponatele, I mirare.

Punând jos paharul meu gol, mă strec într-o cameră alăturată care este aproape goală. Toată lumea vrea să fie acolo unde este acțiunea, sperând să o facă fi surprins într-una dintre fotografiile care vor apărea în revistele *Vogue* din Nou York și Londra la Delhi și Sydney. Asa de este uşor la găsi A mic pace și liniște departe de agitația într-o cameră în care o serie de Belle Rochiile de seară de epocă sunt expuse în vitrine de sticlă.

În timp ce stau uitându-mă la o frumoasă creație de satin încrustă cu cristale care ar umbri oricare dintre ținutele de petrecere din camera alăturată, spune o voce: 'Buna ziua.'

Mă întorc să văd femeia cu părul alb-argintiu. În seara asta, în loc de a ei croită sacou ea este purtare A negru rochie care este a tăia la decora elegant în jurul figurii ei îngrijite. Pare înșelător de simplu, dar asta cred Mireille și Claire ar fi apreciat complexitatea tehnică a design, făcut pentru a flata și curge, echilibrând severitatea monotonă a îmbrăcăminte cu o serie de tucks care conferă rochiei structura sa.

'Bun seară,' eu răspuns.

— Cu siguranță e ocupat pe acolo. Femeia zâmbește, înclinând capul spre sala principală de expoziţii.

„Eu stiu. este A fantastic parte. eu doar dorit la obține A suflare de aer.'

„Eu a intelege.' Ea se întoarce la față cel rochie în cel afişa caz. — Frumos, nu-i așa? Îți place istoria acestor piese, nu-i așa? Am văzut tu Aici inainte de, *n'est-Fe pas?* De obicei tu sunt scris în ta caiet. Ești jurnalist?

Îi spun despre stagiul meu la Agence Guillemet, care va fi în curând se apropie de sfârşit, şi că am pus cap la cap povestea mea bunica – cea de care i-am pomenit în ziua aceea când ne-am întâlnit în Expoziție Lanvin, care a lucrat în couture în anii războiului.

Ea dă din cap. „Este un lucru bun de făcut să-l notezi. Șuvițele de istoria poate fi atât de încurcată și complexă, nu-i așa? Aici, la muzeu, noi încercați să scoateți unele dintre acele fire, lăsând hainele să spună povestiri. Și poveștile sunt atât de importante, nu-i așa? Întotdeauna cred că spunem pentru a da un sens haosului vieții noastre.

'Tu muncă Aici, apoi? La cel Palatul Galliera?

Sapă în clutch-ul pe care îl poartă și îmi dă o felicitare. Ea este Sophie Rousseau – managerul colecțiilor de la începutul secolului XX.

— Mulţumesc tu, doamna Rousseau. Ale mele Nume este Harriet. Harriet Shaw.

Ea îmi strânge mâna în mod formal. — Mă bucur să te cunosc, Harriet. Și am sa bucurat de conversatiile noastre. Luați legătura când veți veni următoarea. Dacă eu ai timp, te voi duce să vezi câteva dintre rochiile pe care le avem de la 1940 în arhivele noastre din subsol aici.

'Eu voi. Mulțumesc.'

Ea evaluează pe mine cu a ei cald gri-verzui ochi. Și apoi ea spune, „Nu știu dacă te-ar interesa, dar există o dezvoltare uriașă proiect planificat pentru muzeu, pentru a crea un nou spațiu expozițional mai mare în parte din subsol. Vom prelua personal suplimentar în curând începeți să vă planificați. Muzeul va fi închis pentru o vreme, dar când vom redeschide, vom putea afișa mai multe articole care sunt ținute ascunse departe în arhive. Trimite-mi CV-ul tau daca iti place si ti-l dau mai departe. Când ai terminat povestea bunicii tale, mai sunt multe de spus Aici.'

'Un serviciu? Aici la Palais Galliera? Ar fi dincolo de cel mai sălbatic al meu vise!' exclam eu. 'Mi-ar plăcea să vă trimit CV-ul meu.' Îi bag cardul cu grijă în geanta mea.

— Ei bine, acum, probabil că este timpul să ne întoarcem la *mêlée* , nu crezi? *Allons-y!* Dar aștept cu nerăbdare să te revăd curând, Harriet. Bucură-te de restul serii tale.

eu pluti prin cel rest de cel parte, încercând – și eșuând – la ține-mi picioarele pe pământ când îmi imaginez că lucrez chiar în acestea camere. Poate că șampania îmi dă curaj, dar încep să fac îndrăznesc să visez la o viață pentru mine în Paris.

1945

Fiecare sfârșit de săptămână, Mireille făcut cel excursie la vizita Claire la cel american Spitalul din Neuilly, aducând cu ea știri din lumea de afară: o lume nu mai este în război. Își băga brațul în al lui Claire și o ducea afară să meargă încet pe potecile dintre peluze îngrijite și paturi pline de flori strălucitoare, lăsând soarele de vară să aducă puțină culoare înapoi în ea obrajii. Când Claire oboseau, ei stăteau pe o bancă sub copaci iar Mireille și-ar distra prietena cu povești din couture Lelong house, descriind cele mai recente modele create de Monsieur Dior și adăugând fragmente de bârfă despre clienții care au venit pentru armăturile lor.

La început, părea că Claire era reticentă să se întoarcă pe lumea asta fusese luată din ea, aproape de parcă nu ar fi vrut să fie acolo. Dar încet, Săptămână de săptămână cu ajutor și grijă, Mireille și-a privit prietena revenind la viață. Și foarte blând, când a simțit că era momentul potrivit, a început să îndemne Claire la vorbi despre cel lucruri acea a avut s-a întâmplat la a ei și la Vivi. niste de amintirile erau încă prea dureroase pentru a fi scoase la lumină ale acelor Paris zilele de vară, dar Claire a vorbit despre lucrul în fabrica de textile și despre camera de cusut din centrul de recepție al taberei și și-a amintit cum era Vivi nu încetase niciodată să găsească modalități de a rezista, în ciuda bătăilor și a tortura, foamea și frigul. Când alții din jurul lor fuseseră lipsită de ultimele rămășițe din umanitatea lor, Vivi refuzase să renunțe al ei. Acele amintiri au fost, mai mult decât orice altceva, cele care au ajutat-o pe Claire începe să se vindece.

Mireille se întorcea cu bicicleta de la Neuilly într-o duminică seara când ea ajunse la Pont Neuf. Ea a descălecat și și-a sprijinit bicicleta de zid, apoi coborî treptele spre insula din mijlocul Senei. Salcia era încă acolo, pe punctul de la capătul Île de la Cité, a supravieţuitor de cel luptă la elibera Paris. Ea strecurat în sub este ramuri la

stați puțin, gândiți-vă la casă și priviți cum curge râul. Ea a auzit zgomotul pașilor care se grăbeau de-a lungul pietruișului cheiului din spate ea, dar nu s-a gândit la asta, presupunând că ar fi unul dintre bărci mergând în treburile lui, întorcându-se la vasul său în lumina aurie a de vară seară.

The paşi oprit. Apoi ea auzit A voce, blând chemând a eiNume.

Ea se ridică în picioare, sprijinindu-se de trunchiul solid al copacul. Și acolo, despărțind verdeața lângă și plecând capul sub crengile salciei se afla un bărbat în uniformă a armatei franceze. El a pus jos geanta lui grea pentru trusa și, când se apropia de ea, întinse mâna, provizoriu, la atingere a ei față, la fel de dacă realizarea sigur ea a fost real, nu niste viziune dintr-un vis pierdut de mult, stând acolo lângă râu, în timp ce acesta se întorcea aur în lumina serii.

— Veneam să te găsesc în Rue Cardinale. Te-am văzut din pod. Cel puțin, am crezut că ești tu, cu buclele alea, așa că a trebuit să vin și verifică, spuse el. — Mireille Martin. Cât de dor mi-a fost de tine.

Și ea ridicat a ei mână la acoperi a lui și vorbit cel Nume acea ea ar fi a păstrat un secret atât de mult timp, numele bărbatului de care se îndrăgostise.

— Philippe Thibault. Cât de dor mi-a fost și mie de tine.

Când au făcut călătoria de la Dachau la spitalul din Paris, a făcut-o i s-a părut ca un vis pentru Claire. Cum ar fi putut să dureze atât de mult pentru tren încât ea și Vivi au călătorit mai departe pentru a ajunge la lagăre când Crucea Roșie ambulanța să o ducă înapoi a fost doar o zi lungă de condus? Ea fusese asta aproape, tot timpul, și totuși fusese la lumi departe de casa ei din oraș.

Trecuseră câteva zile pentru a aranja transportul și în acel timp Domnul Leroux abia îi părăsise patul. Deși acum ea îl cunoștea nu a fost „Monsieur Leroux” la toate.

Primul lucru pe care îl întrebase, în timp ce stătea ținând-o de mână, a fost dacă ea știa unde era Vivi. Ea se uitase la el în tăcere amorțită la început, încă văzând umbre ale ochilor prietenei ei în ai lui. Capul îi simțea greu și dureros urma febrei, iar ea a fost confuză de vederea lui aici la Dachau, chinuindu-se să înțeleagă ce vedea și auzea. The sunet de Al lui Vivi Nume, vorbit cu voce tare de l, a fost un soc.

Buzele ei erau uscate și crăpate și el a trebuit să se apropie de ea răspuns. — Nu am putut s-o salvez, şopti ea. 'Am încercat. Ea m-a salvat, dar eu nu am putut s-o salveze. Apoi lacrimile au început să cadă, înmuiând pe cele uscate, trase pielea feței ei ca ploaia căzând după o secetă, iar el a adunat-o fragilă trupul în brațele lui și o ținea în timp ce plângea.

În cel zile acea urmat, in timp ce ei asteptat pentru a ei la fi puternic suficient pentru a face călătoria înapoi la Paris și el a făcut aranjamentele cu Spitalul American, el era o prezență constantă lângă patul ei. El a hrănit-o cu supa hrănitoare, care era tot ce putea digera corpul ei înfometat mai întâi, câteva linguri o dată, umplându-i stomacul mic. S-a asigurat ea a băut tonicul cu gust amar și el a masat ușor unguent în ea mâinile și picioarele, liniștind și reparând pielea ruptă, cicatrice. El a refuzat să plece, chiar și când se lăsa noaptea, și ea se va trezi din coșmaruri să-l găsesc acolo, ținându-o de mână, liniștind-o așa cum făcuse Vivi înainte. 'Tăcere acum. Sunt Aici. Esti bine.'

Ea nu putea vorbi, inca, despre ce a avut s-a întâmplat la cel Gestapo sediu în Avenue Foch, nici în călătoria cu trenul către Dachau, nici la tabăra. În schimb, el a vorbit, iar ea a ascultat uimită – uneori întrebându-se dacă ea visase ce îi spusese el despre sine şi despre Vivi.

Primul lucru a fost numele lui. Laurence Redman. („Toată lumea mă sună Larry, totuși, îi spusese el). Nu domnul Leroux, până la urmă, deși Franceza a fost o traducere directă din engleză.

Și cel al doilea lucru a fost acea Vivi a fost a lui sora.

Crescuseră în nordul Angliei, nu în Lille, deși lor mama era franceză și Lille fusese orașul ei natal. Tatăl lor englez Deținut A textile fabrică și acea a fost Cum Vivi a avut cunoscut asa de mult despre utilajele din fabrica din Dachau. „Obișnuia să-l urmărească pe tata, punând întrebări nesfârșite, dorind să știe cum a funcționat totul. Ea mereu iubit cusut,' el spuse Claire. 'Când ea a fost mic, ea folosit la face rochii pentru păpușile ei. Apoi ea a progresat spre a-și face propriile haine. Ea a lucrat și la teatrul local, făcând costume – le iubea pe toate țesături bogate și ornamente. Și s-a dovedit că era o actriță talentată ca bine.

'Când război rupt afară, eu a fost selectat la tren cu cel Special Executiv de operațiuni', a continuat el. — Deci, când a venit la mine și mi-a spus acea ea dorit la a te alatura de asemenea, la do ceva la Ajutor cel Limba franceza, eu știa ea

ar fi potrivita perfecta. Amândoi vorbim fluent franceză pentru că mama noastră a vorbit mereu acasă, iar cunoștințele noastre despre textile și modă au fost exact ceea ce căutau SOE pentru a înființa o rețea cu sediul la Paris, Unde couture-ul industrie furnizate coperta perfectă.

El oprit apoi, incapabil la continua pentru A minut la fel de el amintit sora lui frumoasă și plină de viață. — Am încercat să o descurajez, spuse el în cele din urmă. 'Dar tu știi cum a fost – atât de încăpățânată, atât de hotărâtă. Și acelea, de asemenea, au fost caracteristici care au făcut-o perfectă pentru rolul ei. Ea era exact ceea ce ei ne uităm după. Ea a făcut antrenamentul și a trecut cu brio. Și așa că i-au dat unul dintre cele mai periculoase roluri. Operator wireless pentru rețea, camuflată de rolul ei de croitoreasă în inima Paris. Nu știam dacă să fiu mândru de ea sau să-mi fie frică pentru ea, doamne mic soră.'

Când el rupt jos, îngropare a lui cap în a lui maini, Claire atins afară și i-a mângâiat părul. Adunându-și puterile, a vorbit atunci. 'Tu și eu, amândoi purtăm greutatea vinovăției noastre. Am jucat amândoi un rol în soarta ei. Dar, ascultându-te, acum înțeleg că nimic din ce am fi putut face ar fi făcut-o au oprit-o. Era hotărâtă să lupte pentru Franța, pentru ceea ce era dreapta. Este cine era ea. Ea s-ar fi pus mereu în cale pericol, s-a opus a ceea ce ea știa că este greșit. Ea a avut curaj real. Ea a fost soldat.

Au plâns împreună, lacrimile lor amestecându-se, mângâindu-se unul pe altul și în timp ce durerea îi deschise inima, dură aproape la fel de tare ca pe a lui Claire cicatrici fizice, știa că lacrimile și durerea vor permite ceva nou la crește din aceasta. Cu -l – Larry – la a ei latură, împreună ei ar puteagăsi o modalitate de a trăi din nou.

I-a mai spus un lucru. Numele real al lui Vivi. Ea nu a fost sunata Vivienne.

Se numea Harriet.

Harriet

Asa de acum, la ultimul, eu stiu OMS eu a.m.

Eu sunt Harriet. Numit după mătușa mea străbună care a murit în Dachau în acea zi a fost eliberat. Harriet, care a ales numele Vivienne pentru că iubea viaţă. Harriet, care era caldă și prietenoasă și atât de curajoasă. Destul de curajos să întoarce către Pericol când libertate a fost amenințat; curajos suficient la voluntar să se pună chiar în inima războiului, într-una dintre cele mai multe au existat roluri periculoase. Când speranța medie de viață a unui wireless operator în Rezistență a fost de șase săptămâni, ea a supraviețuit timp de patru ani.

Sunt Harriet – și deși ea a murit înainte să mă nasc eu, știu că eu sunt iubită de bunica mea Claire, care a ajuns să-și găsească curaj în interior ea însăși despre care nu știa că era acolo. Claire și-a pierdut propria mamă și istoria s-a repetat – așa cum are o tendință oribilă să facă – când am pierdut A mea. Am citit că curentele de traume sunt adânci în familii. Ei pot fi moștenit, transmis din generație în generație de la una la alta, ruinând vieți ca ei merg. Poate că asta s-a întâmplat cu mama. Dar nu o voi lăsa mi se intampla mie. Acum că înțeleg de unde a venit acea traumă, pot vedea aceasta pentru ce aceasta este. Și de găsirea cel curaj la întoarce și față aceasta, eu aveaposibilitatea de a-l opri pe drum.

Ceea ce îmi dă și mai multă speranță este că în timpul sesiunilor mele cu consilier ea mi-a spus că noi cercetări au descoperit că efectele mostenit trauma poate sa fi inversat. Al nostru creier și al nostru corpuri avea cel capacitate la vindeca, la construi rezistenta acea voi Ajutor S.U.A la contracara cel vulnerabilități la care ne predispune trauma moștenită. Mi-a dat câteva cărți de citit care spun că pentru a putea face acest lucru, mintea trebuie să recadreze și eliberați trauma, astfel încât creierul să se poată reseta.

Îmi dau seama că povestea lui Claire și Vivi (care era cu adevărat Harriet) are permis acest la întâmpla pentru pe mine. eu stiu acum acea eu poate sa vindeca cel trecut deteriora

pe care l-am purtat cu mine toată viața până acum. Mai mult decât atât, îmi dau seama că eu pot decide să-i pun greutatea pe marginea căii care este viața mea și să mergi mai departe fără ea.

Acum că știu toată povestea bunicii mele, stau uluit tăcere, gânduri care mi se rotesc în cap. Ating charmurile de pe brățară a trecut jos la pe mine de Ale mele bunica și Ale mele mamă: cel degetar, cel pereche minusculă de foarfece, Turnul Eiffel. Înțeleg semnificația fiecăruia unu acum.

Am venit la Paris simțindu-mă fără rădăcini, fără o familie a mea. am fost in cautarea pentru ceva, cu toate că eu nu a făcut-o stiu ce aceasta ar fi. A fotografia m-a adus aici. Mă întind și o ridic, în cadrul lui, și eu imaginează-ți că pot auzi ecourile râsetelor fetelor în timp ce stau pe colțul străzii, în afara Delavigne Couture, îmbrăcați în duminica lor podoabe pe măsură ce porneau, într-o dimineață de mai în Paris, pentru a vizita Luvru.

Deoarece de lor, Simone și eu sunt Aici acum. Nu doar Aici lucru pentru Agence Guillemet și locuind în apartamentul de sub streașina clădire din Rue Cardinale; ei sunt motivul pentru care suntem aici. Ce dacă Mireille nu a avut plecat la Salvați Claire pe cel noapte acea Billancourt a fost bombardat? Dacă Vivi – mătușa mea străbună Harriet – nu ar fi protejat-o și a ajutat-o pe Claire să supraviețuiască încercărilor teribile ale torturii din mâinile lui Gestapo, solitar izolarea în Fresnes închisoare, și aproape Două ani înîadul lagărului de concentrare de la Dachau?

eu nu ar fi fi în viaţă daca nu au fost pentru lor. datorez lor Ale mele viata, de asemenea.

Când a fost făcută fotografia, acele trei tinere – pline de speranțe și vise – au avut viața înaintea lor. Mi se pare că ei simbolizează dragostea pentru viață. Nu trebuiau să știe, în acea dimineață de mai, doar cât de departe avea să fie testată dragostea aceea.

Și apoi mă gândesc la mama. Cât de profunde sunt depresia și disperarea trebuie să târască o persoană până când, în cele din urmă, ajunge într-un loc unde nu poate suporta a continua? Claire și Vivi au arătat cât de mult poate îndura spiritul uman: brutalitate, cruzime, inumanitate – toate acestea pot fi suportate. Este pierderea cei pe care îi iubești, este insuportabil.

Toate de A brusc, eu realiza acea prin auz cel povestiri de Ale mele bunica Claire și Ale mele matusa grozava Harriet, eu avea in cele din urma vino la a intelege ce aceasta a fost acea ucis Ale mele mamă. Aceasta a fost jale. Nu materie ce s-ar putea spune pe certificatul de deces, am înțeles, acum, că a murit de o inimă frântă.

Istoria mea m-a eliberat. Trecutul mi-a dat un viitor. Poate că este un viitor care presupune să rămân în jobul meu de vis la Palais Galliera, deoarece Sophie Rousseau are a trecut Ale mele CV pe la cel director de cel muzeu și Am fost invitat la a se prezenta, frecventa un interviu. este A descurajantă perspectivă. Îmi doresc slujba asta atât de mult încât doare. Dar voi acorda interviului meu toate și acceptă rezultatul, oricare ar fi acesta, pentru că nu mi-e frică mai trăiesc viața mea, orice ar aduce.

Înțeleg și eu că mi-a fost frică să iubesc, pentru că miza părea pur și simplu prea înalt. Am văzut care poate fi prețul iubirii și m-am hotărât că era prea mare pentru a risca să plătească. Așa că m-am protejat mereu din aceasta. eu nu au îndrăznit la risc iubitor Ale mele Tată, Ale mele familie vitregă, Ale mele prieteni. Și Thierry. Mi-am ținut inima închisă ca să o protejez. Dar acum am i s-a arătat adevărul. Claire și Vivi nu sunt doar fețe dintr-o fotografie Mai mult, ei sunt A parte de pe mine. eu datora aceasta la lor la Atingeți în cel moştenire de curajul care îmi curge prin vene. Mi-au dat darul vieții. Până acum, am permis moștenirii traumei să-mi închidă spiritul. Dar auzind povestea lor, știu că sunt suficient de puternic să mă întorc din ea. Nu voi lăsa întunericul să învingă. Îmi voi întoarce fața spre lumină. Și, poate, voi putea să iubesc la fel de deschis ca și ei.

În timp ce întind mâna după telefonul meu, farmecele de pe brățară mea clincăn de fiecare altul, scoţând un sunet ca un vag, triumfător, de aplauze. Există o mesaj pe care trebuie să-l trimit și nu vreau să mai pierd încă o clipă înainte de mine face acest lucru.

eu sul prin Ale mele contacte și eu Selectați a lui Thierry număr.

a lui Thierry apartament este A minuscul studio în cel Marais. este numai unu cameră, dar lucrul magic la ea este că se deschide spre un balcon îngust unde este suficient spațiu pentru două scaune, unul lângă altul. Am stat aici pentru ore, și Am vorbit Mai mult decât eu gândi Am vreodată Terminat inainte de. Noi am a fost de acord să o iau încet – niciunul dintre noi nu vrea să fie rănit și știu că a mea îndepărtarea de el înainte l-a lăsat precaut. Dar el este pregătit mai dă-i o încercare și simt că de data aceasta conexiunea este mai puternică decât vreodată, pe ambele părți ale relaţie.

În timp ce Thierry intră să aducă pahare și o sticlă de vin, telefonul meu inele. Nefiind să stric liniștea momentului, sunt pe cale să o opresc când văd că cea care sună este Sophie Rousseau, de la Palais Galliera.

'Buna ziua?' eu Spune, provizoriu.

Vocea ei este caldă când îmi spune că a vrut să fie prima felicită-mă: am treaba.

Când Thierry se întoarce, sunt în picioare și privesc prin oraș. Se lasă întunericul și luminile orașului încep să sclipească, paiete pe a halat negru de catifea. Ei îl numesc Orașul Luminii. Și acum pot să-l numesc și eu casa mea.

Ieșim în acel weekend să sărbătorim, întâlnindu-ne pe Simone și cu restul aglomerație în același bar de la subsol în care Thierry și cu mine ne-am întâlnit prima dată. Există muzică și prietenie și multe, multe băuturi pentru a toast noua mea carieră. Și Thierry și cu mine ne ținem de mână sub masă, nevrând să ne lăsăm o clipăacum că le-am găsit pe fiecare alte.

La sfârșitul serii, decidem să ne întoarcem la apartament Rue Cardinale cu Simone. Le spunem noapte bună celorlalți și celor trei dintre noi începem să rătăcim încet spre casă. Simone se așteaptă puțin, dându-mi și lui Thierry spațiu pentru a merge înainte. Îmi place sentimentul de a fi aproape de el, cu brațul lui încolăcit în jurul taliei mele. Mă întorc să privesc înapoi și vezi că Simone caută ceva în geantă. Ea scoate o pereche de căștile și mi le flutură triumfător, apoi începe să meargă din nou, încă câțiva metri în urmă, ascultând muzica ei.

Aud văietul slab al sirenelor în spatele nostru și mă întorc să văd pâlpâirea lumini albastre în depărtare. Ei se apropie repede, cu viteză de-a lungul stradă la fel de ei urmarire A alb duba, păstoritul aceasta către S.U.A. Simone, încă cu fir la muzica ei, este uită și îmi zâmbește întrebător. Gândind că sunt aşteptare pentru a ei la captură sus, ea cu bunăvoință valuri a ei maini, împuşcarea eu inainte. Dar duba se îndreaptă spre ea, șoferul pierzând controlul. The lumini de cel politie mașină sunt câştigând pe aceasta, înghițind cel alb laturi de duba în flăcările lor albastre în timp ce se apropie, încercând să-l forțeze pe șofer a trage pe dreapta. Timpul pare să se oprească în timp ce duba ocolește și urcă pe trotuar în spatele Simonei.

Fără gândire, eu alerga.

eu alerga către cel albastru lumini, către Simone, OMS are oprit, încremenit, în timp ce luminile o învăluie și pe ea, siluând-o pe alb metalurgie care voi arunca a ei înalt în cel aer când aceasta lovituri a ei, mototolindtrupul ei într-o masă spartă, înghesuită.

eu a ajunge a ei A Despică al doilea inainte de cel dubă face, Ale mele impuls purtândpe mine pe ca, Cu toti puterea mea, împing ea din modul în care.

Aud un țipăt și un zgomot ca trosnirea unui bici.

Și apoi toate luminile se sting deodată și este întuneric.

Tatăl meu îmi citește o poveste înainte de culcare. Îmi dau seama că este *Fetele Micute* , una dintre cărțile mele preferate din toate timpurile. Ascult ridicarea și căderea vocii lui, capitol după capitol, spunând povestea lui Meg, Jo, Beth și Amy. eu visez, la desigur, dar este un vis atât de reconfortant încât nu vreau să deschid ochii și să se încheie. Și așa le țin închise, ca să pot sta doar ca asta, odihnindu-se în o vreme de nevinovăţie din ani dus de.

Ceva păstrează încercând la Trage pe mine afară de cel vis, deşi. A crezut sâcâitor pe care nu-l înțeleg prea bine, pur și simplu ieșit de la îndemână. Îmi spune să fac deschis Ale mele ochi, zicală acea, in timp ce acea parte de Ale mele trecut a fost umplut cu bunătate și dragoste, am un prezent și un viitor care sunt pline chiar și mai multă iubire. O altă voce – nu a tatălui meu – îmi spune că este timpul să mă trezesc sus și trăiește.

Când deschid ochii în sfârșit, lumina blândă a unei după-amiezi de toamnă transformă frunzele maro care se prăbușesc în aur filat în afara ferestrelor unui cameră necunoscută. Capul meu se simte ciudat de greu și strâns, de parcă al meu scalpul este prea strâns. Cu mare grijă, o întorc o fracțiune, mai întâi într-un sens și apoi celălalt. În stânga, tatăl meu stă pe un scaun lângă patul meu, cu gândul la carte pe care o ține în mâini în timp ce continuă să recite pe cea a familiei March poveste. În dreapta mea este Thierry. Capul lui este plecat, de parcă se roagă ca el ascultă cuvintele pe care le citește tatăl meu. Mă ține de mână, cu grijă evitând tubul care merge de la brațul meu la un suport de picurare de lângă pat.

Experimental – deoarece Tot pare foarte departe departe și deconectat și Sunt nu sigur eu poate sa simt Ale mele degete – eu da a lui Thierry mânăA strângere blândă. El nu răspunde. Deci eu încearcă din nou.

De data asta ridică capul. Și când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, un zâmbet ca un răsărit de soare se răspândește încet pe fața lui, de parcă toate rugăciunile lui tocmai s-ar fi împlinit.

Camera mea de spital este plină de flori. O vază cu floarea soarelui

strălucitoare din Simone sta pe cel pervaz, pe langa trandafiri din Florenţa și Ale mele

colegii de la Agence Guillemet și o grămadă de alb cu miros dulce frezii de la Sophie Rousseau la Palais Galliera.

The cel mai mare buchet de toate este din Ale mele mama vitrega și surori și aceasta a fost livrat cu o felicitare prin care le trimitea dragostea și mă îndemna să vin acasă. „Tânjesc să te vadă”, spune tata. „De îndată ce sosește jumătate de mandat, ei vin peste. Suntem cu toții atât de mândri de tine, Harriet. Și fetele niciodată nu mai vorbi despre cât de tare este să ai o soră mai mare pentru care și-a făcut carierăea însăși în modă franceză.

„Va fi distractiv să le arăt prin muzeu”, spun eu – și constat că eu înseamnă că. De fapt, mi-e destul de dor de ei.

Am adormit de cinci zile, se pare, într-un tratament indus medical comă. Și tatăl meu s-a așezat lângă patul meu pe fiecare dintre ele zile și a citit din cartea pe care mama vitregă a pus-o în împachetarea lui în grabă valiză. „ *Ia asta la ea* ”, îmi spune el, a spus ea. A *fost întotdeauna a lui Harriet favorit* .'

Thierry vizite de multe ori și cel asistente medicale avea toate căzut în dragoste cu l, ei îmi spun. — Nu că ne-ar fi observat vreodată. Când erai în comă, el nu ar fi părăsi partea ta,' ei Spune. 'Astfel de un romantic!'

Mintea mea este un gol când vine vorba de a-mi aminti accidentul, deci Thierry completează părțile lipsă ale puzzle-ului pentru mine. — Poliția a fost urmărind un suspect. Și informația care li s-a dat a fost corectă – au găsit materiale de fabricare a bombelor în spatele camionetei. Șoferul făcea parte dintr-o celula teroristă. Au fost mai multe arestări.

Mă ia de mână și o mângâie, evitând cu grijă acoperirea cu bandă acul care mă leagă de picurarea de lângă patul meu. — Ai împins Simone la siguranță – fără îndoială, i-ai salvat viața. Duba ar fi a turtit-o. Dar când ai alergat spre ea, oglinda ți-a prins cap, un adevărat crack, te-a scăpat de frig. Am crezut că ai murit. Acestea au fost unele dintre cele mai rele momente din viața mea. Poliția nu m-a lăsat ține-te – ai avut o accidentare gravă la cap și ei erau îngrijorați că ta gât ar putea fi deteriorat de asemenea, asa de noi nu putea mișcare tu. La ultimul cel A sosit ambulanța și te-au adus aici. Au făcut o scanare și apoi operat imediat, pentru a reduce presiunea asupra creierului. Ai fost pus în A comă la permite cel umflătură la merge jos. Aceasta a fost atingere și merge, ei a spus. Mi-au spus să-l sun pe tatăl tău și să-l rog să vină la fel de repede ca el ar putea. Simone și eu au fost lângă noi insine. Ea a fost în şoc la cel timp

de asemenea, desigur. Și ea a fost aici în fiecare zi, dar ei permit doar două oameni la un moment dat.

Thierry o sună pe Simone pentru a o anunța că m-am trezit și ea cere să vorbească cu mine. Nu prea avem o conversație, cu ce somnolența mea și plânsul ei în timp ce îmi mulțumește, iar și iar, pentru salvare a ei viaţă. Dar prin a ei lacrimi, ea promisiuni coajă fi în primul lucru mâine dimineață.

Mă simt epuizat. Capul meu este încă greu, creierul meu plin de droguri și șoc de concuție, așa că tata mă sărută pe frunte, chiar sub linia lui cel crep bandaj, și Capete înapoi la a lui hotel pentru cel noapte. După el este plecat, Thierry își dă jos cizmele și se urcă pe pat de lângă mine, ușor învelindu-mă în brațele lui.

„Am ceva pentru tine”, spune el. Își bagă mâna în buzunar și îmi scoate brățara farmec. — Au trebuit să-ți ia asta înaintea ta a intrat în scaner și asistenta mi l-a dat pentru păstrare. Știu cât de mult înseamnă pentru tine.

'Mulțumesc. Mă poți ajuta să-l pun, te rog?

El fixează prinderea. Și apoi pescuiește altceva din a lui buzunar. O cutie pătrată mică. El mă ajută să-l deschid și înăuntru e un mic inimă de aur, gravată cu litera „H”.

„M-am gândit că poate brățara ta ar putea avea loc pentru încă un farmec.”el spune.

Zâmbind, îmi sprijin capul palpitant pe umărul lui, care se simte mai mult confortabil decât orice pernă. Și apoi, încă ținând cutia mică, am plecat în derivăîntr-un alt somn adânc, adânc.

Simone ajunge la fel de Sunt finisare Ale mele mic dejun cel Următorul dimineaţă. este A croissant invelit in plastic si o ceasca de cafea dar, avand in vedere ca este primul mâncare adecvată pe care am mâncat-o în aproape o săptămână, are un gust destul de bun pentru mine și cu siguranță mult mai satisfăcător decât o picurare intravenoasă.

După ce m-a îmbrățișat atât de tare încât abia mai pot respira, Simone îşi încreţeşte nasul la rămăşiţele de pe tava mea. „Uf, asta pare necomestibil”, spune ea, ridicându-l și mutându-l pe o masă goală de la patul de vizavi A mea. Ea pesti în a ei geantă de mână și remiză afară A coşuleţ pentru fructe de dulce parfumat căpșune, A proaspăt făcut băutură din cel suc bar în jurul cel

colt din apartamentul din Rue Jacob, o cutie de macaroons din Ladurée și două batoane de ciocolată Côte d'Or.

„Uite”, spune ea, întinzându-mi sucul, „bea asta mai întâi. Ai nevoie de tinevitamine. Și apoi poți mânca restul.

Sucul este de culoare kaki ușor nămoloasă, dar orice se află în el are gust absolut delicios.

Simone lovituri cu piciorul oprit a ei pantofi și recuzită a ei picioarele pe Ale mele pat și noi petrece o oră fericită mâncând ciocolată și discutând. Ea mă completează știrile de la Agence Guillemet și îmi spune că fiecare își trimite dragoste.

O asistentă vine să o alunge în cele din urmă, spunând că trebuie să mă odihnesc și Simone adună sus a ei lucruri. Apoi ea îmbrățișări pe mine din nou, A gest de solidaritate, și fraternitate și prietenie. Și, în timp ce ea se ridică și se îndreaptă pentru ușă, ea se oprește, întorcându-se și spune: „Apropo, toată familia mea sunt exigentă acea eu vino Acasă și acea eu aduce tu cu pe mine. ei toate vreau sa te intalnesc. Să-ți mulțumesc personal că m-ai salvat. Mai ales al meu bunica, Mireille. Ea spune că vrea să-ți spună mai multe despre Claire. . . despre ceea ce s-a întâmplat după aceea. Și ea are ceva pentru tine.

Tatăl meu vine la prânz și îmi aduce niște mici produse de patiserie sărate dintr-o *FharFuterie* pe lângă care a trecut în drum spre spital de la hotelul său. Le împărtășim în timp ce el îmi spune cât de entuziasmate sunt surorile mele să vină vizita la sfarsitul lunii octombrie. Mama mea vitregă a rezervat deja Eurostar bilete. — Le e dor de tine, știi, Harriet. Ei așteaptă cu nerăbdare cheltuire ceva timp Cu tine. Toti suntem.'

Îmi ia mâna în a lui și o ține strâns. 'Iti datorez o scuza,' el spune.

'Pentru ce?' întreb eu, cu adevărat surprins.

'Pentru nu manipulare orice foarte bine când tu cel mai Necesar pe mine la. Îmi pare atât de rău, am putut să văd cât de tare te îndurerai când Felicity . . . bine, când ea decedat. eu a fost asa de consumat de Ale mele proprii sens de vinovăţie, de că nu am găsit cuvintele care trebuiau spuse pentru a te ajuta să treci peste asta. Ar fi trebuit să te liniștesc, să te țin cu noi în loc să te trimită la internat. Am crezut că este corect lucru de făcut la momentul respectiv, oferindu-ți spațiul tău, nu forțând o nouă familie și A nou Acasă pe tu. Dar acum eu gândi aceasta a fost probabil cel ultimul lucru tu

Necesar. Noi ar trebui să avea blocat împreună și încurcat prin. A lucrat lucruri afară a putin mai bine. eu ar trebui sa aiba fost acolo pentru tu.'

Îi strâng mâna. — E în regulă, tată. Cred că toți încercam profită la maximum de o situație îngrozitoare. Știu că ai vrut ceea ce era mai bine pe mine – eu doar nu gândi orice de S.U.A știa ce acea a fost, deşi. eu poate sa vedea, acum, Cum greu aceasta a fost pentru tu la fel de bine. Pentru toate de S.U.A. Dar noi am vino prin aceasta. Mai batran și mai înțelept, nu? Și Cred că suntem totul gata pentru un nou început.'

Pot să văd acum, cu beneficiul retrospectivului și un praf mare de perspectiva, că a fost într-adevăr greu atât pentru el, cât și pentru mine. Trebuie să aibă a fost greu și pentru mama mea vitregă, dar acum îmi dau seama cât de mult a încercat să aibă grijă de mine și să mă facă parte din noua familie în care am fost catapultat.

Tata blând atingeri cel farmece pe cel brăţară în jurul Ale mele încheietura. „Felicity i-a plăcut întotdeauna acea brățară, a purtat-o tot timpul. Era legătura ei cu propria ei mamă. Mă bucur să văd că o porți și tu. Ea ar fi fost fericit să știu că ai dus mai departe tradiția.

Apoi ochii i se umplu de lacrimi și îl trag mai aproape ca să ne putem îmbrățișa reciproc. Îmi mângâie părul, așa cum făcea când eram mică și, printre lacrimi, zâmbește. „Nu am suportat să te pierd, știi, Harriet. Ar fi fost prea mult. Te iubesc și sunt atât de mândru că tu esti Fiica mea.'

După el este plecat, eu Reflectați pe ce Am învățat despre cel paradox de dragoste: când prețul pierderii este un risc prea mare pentru a fi asumat, ne retragem și să ne protejăm de această pierdere, chiar dacă asta înseamnă că ne oprim din iubitor din toata inima. După mămică decedat, eu gândi Tata și eu au fost protejandu-ne de a ne simti din nou asa. Dar poate acum, la în sfârșit, putem amândoi să lăsăm deoparte povara durerii noastre și să mergem mai departe, împreună. Aducând mângâiere unul pentru altul.

Tatăl și fiica care au rămas în urmă.

Harriet

Starea în sud-vest Franţa cu a Simonei familie este ca fiind măturat în un râu care curge rapid de zgomot, dragoste și râs. Părinții ei mă învăluie în îmbrățișări care durează aproape la fel de mult ca cele pe care le dăruiesc fiicei lor. A ei mama, Josiane, plânge lacrimi de bucurie și de ușurare peste noi amândoi și îmi mulțumește peste și peste din nou pentru economisire a Simonei viaţă. A ei Tată, Florian, este A om de puţine cuvinte, un pietrar ca tatăl său înaintea lui, care lucrează în firmă de familie cu cei trei frați ai săi. Dar și el mă cuprinde într-o îmbrățișare de urs care vorbește mult și mă lasă cu gura căpătâială.

Surorile mai mari ale Simonei sunt puțin timide la început, dar se relaxează repede cina care ne adună peste tot în jurul unei mese lungi afară sub un spalier arcuit spânzurat cu iasomie și Zana lumini. La primul cel seară este umplut cu râsete și vorbărie în timp ce familia ajunge din urmă cu știrile locale. Mai târziu, însă, vorbim mai sumbru despre accident și cât de norocoși am fost amândoi.

De cel timp eu toamna în pat în cel lui Thibaults de rezervă cameră, eu abia am timp să sting lumina înainte de a mă scufunda într-unul dintre cele mai adânci somnuri M-am bucurat vreodată.

A doua zi dimineața, mă alătur Simonei la masa de la micul dejun. Ea a fost treaz a in timp ce deja, eu poate sa spune, dornic la petrece timp cu a ei familie, și are ales un buchet de flori de toamnă pe care să le ia *mamiei ei* , Mireille. Pâinea proaspătă pe care Josiane o pune în farfurie este combinația perfectă de moale și crustă și o ung cu unt alb și o porție generoasă de chihlimbar gem de caise. Are un gust mai bun decât orice creație de la cea mai bună patiserie dinParisul ar putea vreodată.

În timp ce Simone și cu mine urcăm dealul până la căsuța unde Mireille vieți, suntem însoţit de jumătate A duzină turbani OMS swoop și avânta deasupra capului, umplere cel perfect albastru dom de cel cer de mai sus S.U.A cu al lor complex, dans fără sfârșit. Atat de departe sudul sezonul este mai încet în cotitură,

ultimele zile de vară zăbovând mai mult aici decât la Paris. Soarele se încălzește spatele meu, dar în același timp există o moliciune moale la lumină și a simți că ghioceii își îndoaie aripile, pregătindu-se să-și facă lungi călătorie la sud pentru iarnă.

Facem o alee și trecem de capătul unei alee mărginite de stejar înalt copaci. O pisică neagră mare, care a moștenit la umbră, se ridică în picioare pe măsură ce ne apropiem și ne întindem luxuriant. Simone se aplecă să se zgârie în spatele urechilor lui și el toarcă zgomotos, atingând mâna ei răpită cu a lui cap lat. — Bună, Lafitte, spune ea. — Unde sunt verii mei mici astăzi? Ea explică acea unu de a ei unchii – o alta de a lui Mireille pietrar fii
– locuiește în casă cu soția lui engleză și copiii lor, și că bătrânul pisică este foarte mult o parte din familie.

Continuăm pe alee, escortați de pisică până la casa lui Mireille. El privește cum ne întoarcem la poartă și apoi, cu coada sus, își croiește drum înapoi pe alee până la postul lui de pază de sub stejari.

Cabana lui Mireille este înconjurată de podgorii atârnate cu struguri care, Simone îmi spune că va fi recoltat în câteva săptămâni. Mușcate strălucitoare arde în ghivece la fiecare fereastră. Simone bate și apoi împinge în față uşă deschis, chemând, ' *CouFou!* '

'Intrați!' Vocea care răspunde este crăpată și înmuiată odată cu vârsta. 'Eu sunt in bucatarie.'

Deși în curând își va sărbători cea de-a suta aniversare, eu ar recunoaște-o încă pe Mireille din fotografia celor trei fete de pe Rue Cardinale. Părul ei este alb pur acum, dar încă mai fac câteva bucle indisciplinate al lor evadare din cel chifla la cel ceafă de a ei gât, refuzând la fi constrâns. Ochii ei căprui profund sunt încă strălucitori, privirea ei ca de pasăre ca ea zâmbete sus la S.U.A. Ea e stând în un vechi fotoliu care pitici a ei siluetă minusculă și are în poală un castron cu mazăre pe care a fost decojindu-se într-o strecurătoare, degetele ei asemănătoare cu ghearele încă abil în munca lor, în ciuda fiind noduros de artrita. Îmi imaginez aceleași degete în anii trecuti, zbor peste amenda țesături, A ac clipind la fel de aceasta aşezat jos unu minuscul coasedupă o alta.

Ea pune deoparte castronul, netezind șorțul pe care îl poartă și trage se la a ei picioare, îmbrățișând a ei nepoata. „Simone, *ma Fhérie* ,' ea murmure, cupând a ei față între acestea noduros maini, lăsând ea știe cât de mult este prețuită.

Apoi se întoarce să se uite la mine. — *Harriette* . Ea îmi pronunță numele ca deși era francez. — Aici, în sfârşit. Ea dă din cap, de parcă ar asculta din interior voci acea noi nu poti auzi. 'Tu avea A lot de ta bunica în tu. Dar ochii tăi sunt cei ai bunicului tău. Și, desigur, mătușa ta de asemenea.' Ea mă trage aproape, cu o cantitate surprinzătoare de forță pentru așa ceva doamnă mică și în vârstă, care se uită în fața mea de parcă ar citi toate astea este scris acolo. Ochii ei strălucitori par să străpungă chiar miezul ființei mele. Ea dă din nou din cap, aparent aprobând ceea ce a văzut acolo.

Apoi mă strânge într-o îmbrățișare tandră și iubitoare, iar pentru a moment în care sunt copleșit de sentimentul că sunt trei oameni care țin eu, nu doar unul. Este ca și cum ea este păstrătoarea spiritelor lor: Claire și Vivi sunt aici, ținându-mă și pe mine.

„Adu lucrurile cu ceai”, îi spune ea Simonei, făcându-i semn către o tavă. 'Noi va sta înăuntru gradina.'

Ea ia Ale mele braţ și eu Ajutor a ei in afara. La unu latură există A îngrijit pat de legume, pământul bine lucrat întunecat ca ciocolata, hrănind un bogat comoară de roșii rubin, dovlecei verde smarald și ametist și capete de anghinare asemănătoare unui ciulin argintiu. Plantele de mazăre se amestecă într-un bambus wigwam, ultimele tulpini de vară agățate cu firul lor degete. Ne îndreptăm spre umbra unui tei ale cărui frunze sunt drepte începe să fie tivita cu aur și se așează pe o bancă lângă o tablă mică masa.

Mireille se întinde după un album foto gros, legat în piele, pe care se află masa, mutând-o pentru a face loc lui Simone să pună jos tava de ceai. 'La fel de vezi că îmi place un ceai potrivit, în stil englezesc. Mireille zâmbește. „Am avut un vecin englez care m-a învățat să apreciez astfel de lucruri”. Ea gesticulează către casa întinsă de piatră pe lângă care am trecut în drumul nostru aici, unde locuiesc verii Simonei, doar vizibili dincolo de stejarii care înconjoară aceasta. — Prietenul meu a plecat acum, vai. Dar nepoata ei este căsătorită cu a doua mea... cel mai tânăr fiul și ei Trăi în cel casa aceste zile, asa de fericit eu poate sa încă vizite pentru ceai uneori. E amuzant, nu-i așa, cum sunt strânsele vieții noastre se împletesc în moduri neașteptate? Își înclină capul într-o parte, ochii ei strălucitori aruncându-mi încă o privire pătrunzătoare.

— Soarta este un lucru ciudat de complicat, nu-i așa? continuă ea. 'Dar eu am trăit atât de mult acum încât foarte puțin mă surprinde. Când mi-a spus Simone că nepoata lui Claire împarte apartamentul cu ea din Rue Cardinale, eu a avut A premoniţie acea tu ar vino Aici unu zi. Cu toate că

Habar n-aveam că vei face asta după ce i-ai salvat viața nepoatei mele. Și asa de noi vino deplin cerc, *n'est-Fe pas?* Dacă eu nu a avut plecat la Salvați Claire în noaptea aceea când Billancourt a fost bombardat, nu ai fi fost acolo salvează-mi pe Simone toți acești ani mai târziu. Deci se pare că soarta mai are câteva surprize în mânecă, chiar și pentru cineva de vârsta mea înaintată. Ceea ce este doar cum ar trebui să fie.' Ea chicotește și mă mângâie pe mână.

— Toarnă ceaiul pentru noi, Simone. Și îi voi arăta lui Harriet pozele cu a ei frumoasa bunica.'

Ea ridică albumul în poală și începe să întoarcă paginile până când ea vine la cel poze ea e in cautarea pentru. Aceasta ia pe mine A moment la intelege la ce ma uit. Există o mireasă, într-o rochie frumoasă a cărei fusta plină subliniază talia ei minusculă. Buclele ei întunecate sunt legate la spate lejer și țesute cu flori înstelate. Liniile rochiei sunt uluitoare. E o exemplu perfect al noului look Dior, stilul care l-a făcut celebru în întreaga lume în anii postbelici.

Și apoi mă uit la silueta care stă lângă mireasă: servitoarea ei onora. Părul ei alb-blond este prins într-un chignon neted și ea deține un buchet de flori palide care se potrivesc cu buchetul mai generos al miresei. E ceva fragil la ea, ceva aproape de altă lume. Dar este a ei rochie acea face pe mine gâfâi. este miezul nopţii albastru, a tăia pe cel părtinire, drapându-se încet peste liniile subțiri ale corpului tinerei. Si doar vizibil acolo unde ii prinde lumina, pot distinge o împrăștiere de minuscule margele de argint de-a lungul decolteului care se așează sub aripile ascuțite ale ei clavicule.

— Nu era frumoasă? Mireille întoarce pagina, arătându-mi mai multe fotografii din a ei nuntă zi. 'Ta bunica Claire . . . și asta e Larry, bunicul tău, desigur. Un cuplu foarte frumos pe care l-au format. Do recunoști rochia, Harriet?

Dau din cap, incapabil să vorbesc, cu ochii strălucind de lacrimi de bucurie și tristețe. — Este cea făcută de ea, șoptesc în cele din urmă. — Cel pus laolaltă din resturi.'

— Când m-am mutat din apartamentul din Rue Cardinale, am găsit îmbrăcați-vă în garderoba lui Claire. L-am împachetat și l-am adus acasă cu mine. eu i-am spus că am, dar când a venit la nunta mea, nu a vrut să se uite la început, a vrut să o rupă în bucăți și să o arunce. Ea a spus că este o reamintirea vanității și naivității ei și ar prefera să uite. Dar i-am spus ea a fost gresit la gândi acea cale. Acea aceasta a fost A triumf. A lucru de frumuseţe

acea ea ar fi creată din acestea decupaje, A manifestare de cel cale ea a reușit la crea ceva asa de frumoasa în A timp de greutăţi și Pericol. I-am făcut să promită că nu îl voi arunca și i-am cerut să-l poarte ca să fie al meu domnisoara de onoare. Astfel, de atunci încolo ar fi asociat și cu ceva vesel. Am vrut să o transform într-o emblemă a supraviețuirii și a triumful binelui asupra răului, vezi tu.

'Este asa de frumoasa,' eu de acord. 'Și asa de este ta nuntă rochie, Mireille.

Domnul Dior a creat-o pentru tine?

Ea râde. 'El a facut. Bine reperat. Chiar ai un ochi pentru modă, așa cum mi-a spus Simone. Poți ghici din ce este făcută?

Mă uit atent la fotografie. Țesătura este de un alb crem, atât de fin că pare aproape translucid. „Din felul în care fusta cade în acele falduri, Bănuiesc că era mătase. Ridic privirea spre ea. — Dar de unde ai primit atât de bine material atât de curând după război?

— Soţul meu, desigur. Ochii ei sclipesc de amuzament. 'Când Philippe a venit să mă găsească la Paris la sfârșitul războiului, avea cu el o geantă de kit mare. Aproape că nu erau obiecte personale în el. Dar a făcut-o conțin o parașută mare de armată. De data aceasta, nu o îngropase într-o ridiche camp. El ținut a lui promisiune la pe mine și salvat aceasta pentru pe mine la face ceva din. După cum sa dovedit, ceea ce am făcut a fost rochia mea de mireasă!

În timp ce îi dau albumul foto înapoi, ea zărește aurul brățară cu farmec la încheietura mâinii. — Dar cât de minunat să vezi că este purtat încă!' exclamă ea. „I-am dat-o lui Claire în ziua nunții mele cadou pentru fiind domnișoara mea de onoare și prietena mea. Știind că ea avea de gând să fac o viață nouă în Anglia, cu Larry, am vrut ca ea să ia puțin din Franța cu ea. Avea doar un singur farmec pe el – *la Tour Eiffel* . Ea a scris și mi-a spus că bunicul tău i-a oferit un farmec în fiecare an pe ei nuntă aniversare.'

Se uită atent la brățară, despărțind farmecele cu vârful degetul ei noduros ca sa le vada mai clar: bobina de ața, foarfecele, pantoful, degetarul mic. Când vine la inimă acea Thierry a dat pe mine, ea pauze. 'Acest unu arata marca nou.' Ea zâmbete.

— Este, spun eu. — Poate că Thierry și cu mine vom păstra tradiția. Sau poate începem unul nou al nostru.

Stăm mai bine de o oră, sorbind ceai și studiind cu atenție albumul de fotografii. La ultimul, Mireille seturi cel carte deoparte. 'Este aproape timp pentru tu

să merg acasă la prânz, îi spune ea Simonei. — Dar înainte să o faci, ajută-mă picioarele mele. Mai este ceva ce vreau să-i arăt lui Harriet.

Înapoi în interiorul căsuței, ea duce drumul pe hol către o formală sufragerie. Obloanele au fost închise pentru a împiedica lumina puternică a soarelui iar ea ne îndrumă să le deschidem. Două forme lungi, fantomatice atârnă de a raft pe un perete și Mireille se târâște spre ei. Sunt cearșafuri, acoperind două haine pe umerase și, cu mare grijă, începe să o facă deblocați-l pe primul. Simone se mută să o ajute și, în timp ce mă uit, la Dior nuntă rochie apare din este împachetari. În real viaţă este chiar Mai mult frumoasa decât aceasta a fost în cel fotografie. The corsaj de cel rochie este brodate cu flori crem iar centrul fiecăreia este ales cu a mărgăritare de semințe. Mireille își trece ușor vârful arătătorului îndoit peste cusături mici. — Lucrarea lui Claire, spune ea. „Mi-am făcut rochia și ea a făcut broderie pentru mine. Ea a fost întotdeauna cea mai bună la asta.

Apoi ea se întoarce la cel al doilea drapat foaie. 'Și acest este pentru tu, Harriet. Ea anulează cel ace acea tine cel foaie în loc și la fel de aceasta cade la cel podea aceasta dezvăluie un seară rochie de miezul nopţii albastru crêpe de China, a caror răscroială scântei Unde cel raza de soare acea inundații cel cameră prinde constelația de mărgele minuscule de argint împrăștiate peste ea. Este doar când tu uită-te atent că poți vedea că corpul rochiei a fost piesat împreună din tăieturi și resturi, cu ochiuri atât de mici și perfecte încât acestea sunt aproape invizibile.

— La Claire rochie,' eu gâfâi.

Mireille dă din cap. „Când a plecat după nunta mea, să-și înceapă noua viață Anglia cu Larry, ea a decis că nu vrea să ia rochia cu a ei. „Aparține Franței”, mi-a spus ea. Și așa l-am păstrat, în toți acești ani. eu nu o știam atunci, dar l-am păstrat astfel încât atunci când nepoata ei în cele din urmă, s-a întors, va avea această bucată din viața bunicii ei. Și prin ea, ea ar înțelege puțin mai mult cine era și unde ea a venit din. Lua aceasta cu tu, Harriet. este timp este poveste a fost spuse acum.'

Cu grijă, dau jos rochia din cuier și mătasea fină şopteşte la fel de eu lăsa cel pliuri de adânc albastru țesătură alerga prin Ale mele mâinile. Simone mă ajută să-l învelesc în hârtie absorbantă pentru a-l păstra pentru călătorie înapoi la casa sa originală din Paris.

În timp ce ne luăm rămas bun, Mireille își pune mâna în buzunarul șorțului.— Mai am un lucru să-ți dau, Harriet, spune ea.

Ea scoate un medalion de argint care atârnă de un lanț fin. Ea o întinde la mine, spunându-mi: „Du-te înainte, deschide-l”.

Chiar înainte să deschid capturile, înțepenit de vârstă, știu ce voi face găsi în. Și, sigur suficient, când cel Două jumătăţi deschis, cel chipuri de Claire și Vivienne-care-era-în-adevăr-Harriet îmi zâmbesc din palmă a mâinii mele.

2017

Expoziția este în sfârșit gata acum. În timp ce părăsesc galeria și merg să mă alătur meu colegilor pentru o băutură de sărbătoare la barul de după colț, ies lalumini. Dar exact când sunt pe cale să apăs pe ultimul comutator, ezit.

În cel centru de cel întunecat Galerie cel afişa caz este încă iluminat, cel ușoară prinderea cel minuscul argint margele risipite de-a lungul cel decolteul rochiei albastru miez de noapte. De la distanță, ați putea crede că este a fost tăiată dintr-o singură bucată de material. Doar când te uiți mai mult îndeaproape că poți vedea adevărul.

Înțeleg un pic mai bine acum; adevărul despre bunica mea și mătușa mea strălucitoare; adevărul despre propria mea mamă; adevărul despre mine.

Această rochie extraordinară – această bucată de istorie vie – a ajutat spune poveștile lui Claire și a mătușii mele străbune Harriet. Erau obișnuiți oameni, dar vremurile extraordinare în care au trăit i-au văzut pe ei devin și extraordinar. Oricât de greu a devenit, oricât de întuneric noaptea, nu au cedat niciodată.

Iar poveștile lor au ajutat să lumineze adevărul despre mama mea. În cele din urmă, ceața de furie și durere care mi-au învăluit sentimentele pentru ea toți acești ani s-au risipit, lăsând să strălucească compasiunea. Ea a fost cel fiica acea Claire și Larry a avut, târziu în viaţă o singura data a lui Claire spart trupul se vindecase în sfârșit suficient pentru a avea un copil. Au numit-o Felicity pentru bucuria pe care ea le-a adus-o și ei își turnaseră în ea toate speranțele. Dar poate că dusese şi ea povara vinovăţiei şi durerii lor. A fost ceva care a fost moștenit prin gene? Sau a fost transmisă ei în alte moduri care erau subtil invazive, moduri pe care Claire nu le putea preveni? The noapte temerile, cel trauma, cel cunoştinţe acea uman ființe sunt capabil de fiind asa de inuman? Au fost ei toate încă Acolo, sub a lui Claire speriat piele,

acele cicatrici mai adânci care nu s-ar putea vindeca niciodată? Și mama a luat-o pe asta, la un anumit nivel subconștient?

Îmi dau seama, de asemenea, că, în ciuda tuturor celorlalte prin care au trecut, al meu bunica și mătușa străbunească nu au trebuit să îndure niciodată să fie abandonate zilele și nopțile lor cele mai întunecate: erau acolo pentru a mângâia și liniști pe cineva o alta, vino ce Mai. Poate acea, prin urmare, este cel cel mai puternic sentimentul tuturor, sentimentul că nu ești singur pe lume. Și poate, când mama s-a trezit părăsită, de părinții ei care muriseră și de soţul care a lăsat-o singură cu fiica care ar fi trebuit să se lege lor împreună, ea nu a făcut-o avea cel rezistenta la transporta pe. Aceasta a fostabandon care i-a frânt inima.

Sunt sigur că Claire încerca doar să-și protejeze propriul copil, al meu mama, ne-a povestit despre ce sa întâmplat în război. Toate ale mele mama știa că era ceva groaznic, rușinos, cumva, ceva ce nu va fi menționat niciodată de niciunul dintre părinții ei în caz de vindecare cicatricile au fost redeschise. Și cunoștea numele mătușii ei Harriet. Mă întreb ceea ce ştia ea despre povestea lui Harriet. Dacă Claire ar fi vorbit vreodată despre vinovăţie? Era Felicity conștientă că ambii ei părinți se simțeau responsabili pentru suferința și moartea prietenului și a surorii pe care i-au iubit atât de mult? Si a fost numindu-mă după mătușa mea străbună Harriet o încercare a mamei mele de a pune trecut la drepturi?

Mi-aș fi dorit ca mama să fi știut toată povestea. Poate că ar fi făcut-o înțeles, atunci. Poate că nu s-ar fi simțit atât de singură. Ea ar fi făcut-o am simțit, la fel ca și mine, că oricât de întunecată ar fi fost noaptea, ea ar putea reuși prin. Pentru că ar fi știut că Harriet și Claire făceau parte de ea, deoarece fac parte de mine.

Mă gândesc la cele trei fete din fotografie care m-au adus aici să povestesc povestea lor. Fețele lor îmi sunt și mai cunoscute acum pentru că văd pe care ei trăiesc. În fața lui Mireille, ochii ei întunecați strălucesc la fel umor și bunătate ca ochii prietenei mele Simone – prietena care este vie astăzi pentru că bunica ei a salvat-o pe bunica mea în toți acești ani inainte de.

În bunica mea Claire, văd blândețea iubitoare care se reflectă în cel fotografie de Ale mele mamă, deținere pe mine în a ei arme la fel de A minuscul bebelus.

Și apoi este mătușa mea străbună, pentru care sunt numită. Harriet, care a luat cel Nume Vivienne deoarece ea a fost asa de deplin de viaţă. eu stiu eu avea A mic de a ei curaj. eu stiu, dacă eu a.m numit peste, eu voi stand sus, la fel de ea făcut,

și se întoarce pentru a face față pericolului. Nu voi fugi. Voi lupta pentru ceea ce este mai mult important. Pe viata.

eu deschis cel medalion acea eu purta în jurul Ale mele gât și eu uite la cel fotografii cu bunica mea Claire și mătușa mea străbună Harriet care sunt ținut în siguranță înăuntru.

Lumina din ochii lor strălucește, chiar și în întunericul umbrelor care le ascunde parțial fețele în fotografiile mici alb-negru. La fel ca și margele de argint inca stralucesc pe decolteul rochiei in timp ce ies ultimul din luminile din galerie și vitrina sunt cufundate în întuneric.

Și când închid ușile sălii de expoziție în spatele meu, simt asta sunt aici cu mine, Claire și Vivi, întinzându-se de-a lungul anilor pe care să-i ia mâna mea și să șoptesc: „ *Taci acum. Suntem împreună. Totul va fi bine.* '

ALE AUTORULUI NOTĂ

Cercetarea pe care am efectuat-o pentru unele secțiuni din *The Dressmaker's Gift* a fost îngrozitor la extrem, dar am simțit că este important să perseverez pentru a face dreptate să spună poveștile unora dintre femeile foarte curajoase care a lucrat pentru Rezistență și a suferit în lagărele de concentrare naziste în timpul Lume Război Două. Citind al lor povestiri LED pe mine la dedica acest carte la lor.

La fel de vreodată, eu avea încercat la stau la fel de Adevărat la cel fapte la fel de posibil. eu ar vreau să recunosc unele dintre sursele de informații pe care le-am folosit aici:

Geniala carte a lui Anne Sebba, *Les Parisiennes: How the Women of Paris Trăit, Iubit și Decedat în cel anii 1940* , furnizate perspective în viaţă înParis de-a lungul anilor de război.

Cartea curajoasă și perspicace a lui Sarah Helm, *If This is a Woman: Inside RavensbrüFk: Tabăra de conFentrare a femeilor a lui Hitler* , este un esenţial reamintire a atrocităților care au fost comise de naziști și a curajul femeilor care au fost încarcerate în lagăre.

La care se face referire într-un articol din *New York Times* de Eric Lichtblau – „The Holocaust Just Got More Shocking" (1 martie 2013) – un proiect de cercetare la Muzeul Memorial al Holocaustului din Statele Unite a documentat toate ghetourile, locuri de muncă a sclavilor, lagăre de concentrare și fabrici de ucidere pe care naziștii înfiinţat în toată Europa. Ceea ce au găsit i-a șocat chiar și pe savanți în istoria Holocaustului. Cercetătorii au catalogat aproximativ 42.500 Ghetouri și lagăre naziste din toată Europa, care se întind controlate de germani zone din Franța până în Rusia și Germania însăși, în timpul domniei lui Hitler de brutalitate din 1933 până în 1945. Ei estimează că cincisprezece până la douăzeci de milioane oameni au murit sau au fost închiși în locuri.

The Unit state Holocaust Memorial Muzeu Enciclopedie de Tabere și Ghettos, 1933–45: htt p s://encyclopedia.ushmm.org/

Palais Galliera – Muzeul Modei Franceze: 10, Avenue Pierre 1 er de Serbia, 75016 Paris. www. p alaisgalliera.paris.fr/en/

Cercetarea traumei moștenite a fost un subiect de dezbatere pentru unii ani. Un articol din ziarul UK *Guardian* (21 august 2015) citează a studiu la Spitalul Mount Sinai din New York: „Studiu asupra supraviețuitorilor Holocaustului găsește trauma a trecut pe la pentru copii genele'. In orice caz, niste oameni de știință rămâne sceptic despre cel idee de genetic mostenit trauma și cel dezbaterea natură versus hrănire continuă să aibă loc pe această problemă. Oricum, ce este încurajator totuși este că, cu ajutorul și sprijinul potrivit, este posibil reconstrui rezistenta și contracara cel efecte de trauma. The Trauma Recuperare și Imputernicire Model este pe scară largă folosit de mental sănătate practicieni ca bază pentru reabilitare. Un consilier sau un medic de familie poate ajutor cu accesul la sprijin în acest domeniu.

Dacă ați fost afectat de oricare dintre problemele abordate în această carte atunci sper că vei vorbi cu prietenii și familia. Mai mult suport este disponibil, de asemenea, de la profesia medicală și de la samaritenii în vremuri de criză:

REGATUL UNIT: www.samaritans.or g

STATELE UNITE ALE AMERICII: www.samaritansusa.or g și www.suicide p reventionlifeline.org

MULȚUMIRI

Mulțumim mult numeroșilor membri ai echipei care vă ajută cărțile mele văd lumina zilei: tuturor celor de la Agenția Madeleine Milburn – Maddy, Giles, Hayley, Georgia, Liane-Louise și Alice; la Unirea Lacului echipa de la Amazon Publishing, în special Sammia, Laura, Bekah și Nicole; și editorilor care au ajutat la lustruirea manuscrisului meu – Mike Jones, Laura Gerrard, Becca Allen și Silvia Crompton.

Mulțumiri speciale prietenei mele și colegei mele autoare Ann Lindsay, care a făcut-o mi-a împărtășit cu generozitate experiențele ei de a lucra la Paris într-o couture casă imediat după război și care mi-a dat o mulțime de informații și detalii care au ajutat să aducă la viață lumea lui Claire, Vivi și Mireille. Orice erorile sau broderia faptelor sunt numai responsabilitatea mea.

The Birnam scriitorilor grup furnizate a sustine, încurajare și observații constructive: Drew Campbell, Tim Turnbull, Fiona Ritchie, Lesley Wilson, Jane Archer și Mary MacDougall; și Frazer Williams la The Birnam Cititor Librărie furnizate cel perfect întâlnire spaţiu șiprajituri delicioase.

Ca întotdeauna, un alt mare și sincer mulțumire se adresează tuturor prietenilor și familie OMS a incuraja pe mine și oferi dragoste, gin și îmbrățișări, in mod deosebit Alastair, James și Willow.

Și, în sfârșit, sunt atât de recunoscător tuturor cititorilor mei pentru sprijinul acordat și mie aș dori să vă mulțumesc personal pentru că mi-ați citit cărțile. Daca ai sa bucurat *de cadoul croitoriei* , v-aș fi foarte recunoscător dacă ați vrea luați în considerare să scrieți o recenzie. Îmi place să primesc feedback și știu că recenziile au a jucat un rol important în a ajuta alți cititori să-mi descopere opera.

MerFi, et A binetôt,

Fiona

DESPRE THE AUTOR

Fiona Valpy a petrecut șapte ani locuind în Franța, mutandu-se de acolo Marea Britanie în 2007. Ea și familia ei au renovat o fermă veche, rătăcită în ţinuturile viticole Bordeaux, timp în care ea a dezvoltat nou-găsită abilități în amestecarea cimentului, decorațiuni interioare și degustare de vinuri.

Toate de aceste inspirații, de-a lungul cu A dragoste pentru cel loc, cel oameni și istoria lor, și-au găsit drum în cărțile scrise de ea, care avea fost tradus în Limba franceza, olandeză, Limba germana, Norvegian, Italiană, Ceh, turcă, lituaniană și slovenă.

Fiona locuiește acum în Scoția, dar se bucură de vizite regulate în Franța căutarea soarelui.